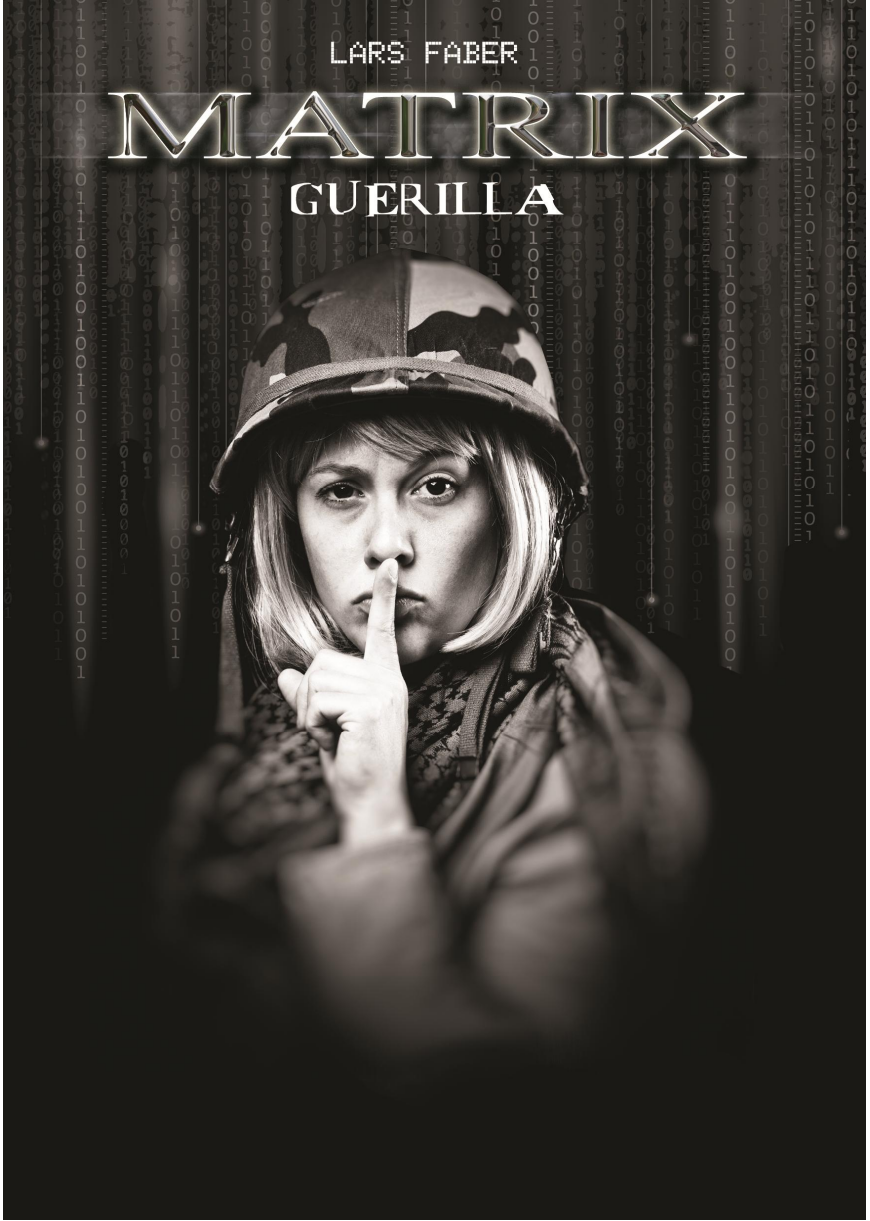

LARS FABER

MATRIX

GUERRILLA

Alles uit dit boek mag naar hartelust gekopieerd worden, uit zijn verband worden gerukt en zonder bronvermelding over worden genomen.

De namen van personen in Matrix Guerilla
zijn uit privacy-overwegingen gefingeerd.
Iedere gelijkenis met bestaande personen
berust op scherpzinnige waarneming.

Feiten en fictie lopen door elkaar.

Het is aan jou om te beoordelen
wat echt waar is en wat niet.

Verraad je collega
guerilla's uit
dit boek
niet,
Smiegel.

MATRIX GUERILLA

The only way to deal with an unfree world is to become so absolutely free that your very existence is an act of rebellion.

(Albert Camus)

INHOUDSOPGAVE MATRIX GUERILLA

1. ANARCHIE OF IN-ARCHIE?
2. WAKKER WORDEN OF DROMEN EN VERGETELHEID?
3. DRIE WOORDEN DIE JE LEVEN OP ZIJN KOP KUNNEN ZETTEN
4. MATRIXCODE
5. VISSEN
6. VRIJE WIL MIJN KONT
7. MINTFULNESS
8. HET VERKEERDE BEEN
9. WAT IS DE MATRIX?
10. WAKKER WORDEN!
11. DE KOSMISCHE TRADITIE
12. EEUWIGDURENDE OORLOG
13. DE SLEUTEL OM UIT DE MATRIX TE KOMEN
14. THE HABIT OF MATTER:
A MATTER OF HABIT
15. MORAAAL
16. WEES SPONTAAN!
17. STERVEN VOOR JE DOOD GAAT
18. SEX IS VIES
19. WEI WU WIE?
20. ONDER DE RADAR VLIEGEND
21. DE APENBERG
22. DE IVOREN TOREN: HET EGO
23. DE GOD VAN BINNEN ONTWAAKT
24. GO WITH THE FLOW LET IT AL GO: PFFFFFFFFOID
25. VLOEKEN IS GODDELIJK
26. BLIJF JE BUTLER JAMES?
27. TWEE WOLVEN
28. HET NUT VAN NUTTELOOSHEID

29. SCHOOL
30. ULTIEME KWETSBAARHEID
31. INNERLIJKE POPPENKAST
32. FAT CHANCE
33. VRAGEN STAAT *MAAKT* VRIJ
34. Vlieg met me mee
35. DE DWAAS
36. LESSEN IN LIEFDE
37. PLASSEN- & RAMPETAMPEN
38. 1984
39. AUWIBAUWI
40. STOUTE KANTEN
41. HOE GAAT HET MET JE?
42. DE WEG NAAR VERLICHTING:
ZONNEBANK & BIOSCOOP
43. GLITCH IN THE MATRIX
44. LAAT GEEN VOETSPOREN NA,
JE BENT NIEMAND
45. STOPPEN MET VECHTEN
46. WAAROM PLEEG IK GEEN
ZELFMOORD?
47. GRID GUERILLA
48. TAKE THE RED PILL, TAKE
THE BLUE PILL
49. AYAHUASCA: THE RED PILL
50. IBOGA TABERNANTHE: ANOTHER
RED PILL
51. WAAROM ZOU JE MOETEN LEREN
DANSEN?
52. SENTIO ERGO SUM (IK VOEL,
DUS IK BESTA)
53. IK BEN, OMDAT WIJ ZIJN
54. EINDE OEFENING
55. NASCHRIFT

1. ANARCHIE OF IN-ARCHIE?

*I was born in a system that doesn't give a fuck
About you nor me, nor the life...
Don't be a victim of things I do to survive;
Cause I won't wish you any good, you Babylonians.*
(Sizzla)

Je hebt een anarchistisch manifest in handen. Mooi, zou je kunnen denken. Maar maak je niet te sappel: zo simpel staan de zaken er niet voor. Het is namelijk niet de regering of koninklijke familie die moet verdwijnen. JIJ moet verdwijnen! In die zin zou je het ook eerder een *in*-archistisch manifest kunnen noemen, maar dan zou waarschijnlijk helemaal geen hond dit boek meer lezen. *Speaking off*: honden hoeven dit boek niet te lezen, aangenomen dat ze dat zouden kunnen. Honden zijn volmaakt zoals ze zijn, zoals verder al het andere in dit volmaakte universum. Behalve gij dan, brutus. Gij zijt bijna volmaakt. Het is slechts een klein vlekje op uw blazoen dat voorkomt dat gij volmaakt zijt. Dat vlekje zijt gij zelf. Om iets duidelijker te zijn: de indringer die zich voordoet als jij en die jouw bewustzijn gekaapt heeft en zich voordoet onder jouw naam, zal plaats moeten maken.

‘En waarom dan wel’, zou je kunnen vragen, ‘ik heb het toch goed.’ Precies daarom. Dat is waar de valse indringer in jouw bewustzijn meer dan alles naar streeft: het goed hebben. Hij/zij offert daarvoor gerust op wat wezenlijk is: de essentie van jouw tijdloze wezen. Is dat erg? Nee hoor, niet zolang je in de Matrix gevangen zit.

Morpheus to Neo: *This is your last chance. After this, there is no turning back. You take the blue pill – the story ends. You wake up in your bed and believe whatever you want to believe. You take the red pill – you stay in Wonderland, and I show you how deep the rabbit-hole goes.*

Tijd om te beslissen. Ga je net als Alice en Neo mee het konijnenhol in? Of blijf je liever in je bedje met de dekens over je hoofd?

Game On. Yes/No?

Oracle: You didn't come here to make the choice, you've already made it. You're here to try to understand WHY you made it.

Neem Cypher's legendarische woorden maar in gedachten:

*"It means buckle your seatbelt, Dorothy, because Kansas is going
bye-bye"*

*"Kom naar de rand.
Maar dan vallen we.
Kom naar de rand.
Het is te hoog!
KOM NAAR DE RAND.
En ze kwamen
en hij duwde
en ze vlogen."
(Christopher Logue)*

2. WAKKER WORDEN OF DROMEN EN VERGETELHEID?

"Do you begin to see, then, what kind of world we are creating? It is the exact opposite of the stupid hedonistic Utopias that the old reformers imagined. A world of fear and treachery and torment, a world of trampling and being trampled upon, a world which will grow not less but more merciless as it refines itself. Progress in our world will be progress toward more pain." (George Orwell – 1984)

De regen kletst tegen mijn ramen, zoals de onophoudelijke bak inspiratie tegen mijn hersenpan kletst. Hard, onophoudelijk, ongewenst. Ruim een jaar heb ik haar tegen weten te houden en nu spuit zij naar binnen met een onbedwingbare kracht. Als een orgasme waar je hopeloos tegen vecht, bilspieren bij elkaar knijpend, denkend aan je schoonmoeder en de voetbaluitslagen, maar dat zich onmiskenbaar door je geslachtsdelen naar buiten manoeuvreert.

Het is niet dat ik niet van orgasmes houdt, integendeel. Ik vind het een van de zinnigste bezigheden van deze wereld en ik ben er vaak voor te porren. Het is werken waar ik niet van houd. Ik ben allergisch voor werk, want lui van aard. En schrijven is werken. Monnikenwerk. Teringwerk. In een volgend leven wil ik als een ongeletterde geboren worden (technisch gesproken was ik dat ook in dit leven, voordat anderen zich ermee gingen bemoeien...). Dit leven heb ik mijn havodiploma echter gehaald en dus vindt de universele inspiratie haar weg naar en door mij als kanaal en wil zich door mijn uitzonderlijke taalvaardigheid manifesteren. Ik laat haar haar goddelijke gang gaan; onder protest akkoord. Onder voorbehoud dat ik mag vloeken en tieren, ongepaste grappen en sexuele toespelingen mag maken daar waar ik zin heb. We lijken een akkoord te hebben, het universum en ik.

Nu jij nog. Ja, jij, die dit leest. Wat kom jij hier doen? Ik kan mij nog verschuilen achter het excuus dat ik door het universum gedwongen ben om te schrijven, maar wat is jouw excuus om te lezen? Ik zal een paar witregels invoegen, zodat je daar even over na kunt denken. Want eerlijk is eerlijk, ik heb niet zo'n zin in een lezer die niet weet waarom hij dit boek in zijn handen heeft. Als je nog volledig in de Matrix leeft heeft dit boek voor jou geen enkele waarde en zul je je alleen maar ergeren. Denk daar maar eens over na. *Here ya go!*

Mensen die in de Matrix gevangen zitten kunnen dit soort grappen nooit zo goed waarderen. Normaal gesproken vangt de editor in dienst van de uitgever (of in dienst van de Matrix, zo je wilt) dit soort flauwekul uit een boek. Reden te meer om mijn boeken zelf uit te geven. Als je dus besluit om verder te lezen, weet je dat je jezelf gaat blootstellen aan meer van dit soort narigheid. En aan spelfouten. Ik mag mijn havodiploma dan wel gehaald hebben, bijster goed heb ik niet opgelet bij den Nederlandschen les.

Bovendien beschouw ik dingen goed willen spellen als een teken van gevangenschap. Het betekent dat je goed naar de meester of juf hebt geluisterd en dat nog altijd doet. En dat je anderen verbetert, die dat niet doen of hebben gedaan. Je bent - om in de metafoor van dit boek te blijven - een mr. Smith, een *agent* voor de Matrix. En dit geldt echt niet alleen voor spelvouten. Je bent zo geprogrammeerd dat je alles dat in de Matrix past voor waar aanneemt, en alles daarbuiten afwijst. Zelf denken? Ho maar. Of

dacht je van wel? Voor straf krijg je nog vier witregels, zodat je daar eens over na kunt denken...

Als je bij mij in de buurt wilt blijven, zul je bereid moeten zijn dit soort grove vernederingen te ondergaan. Hoe kan ik anders weten dat jij niet een van hen bent?

Ik deel witregels volledig willekeurig uit, puur om de enorme macht die ik als schrijver heb te demonstreren. Je zou kunnen opperen dat jij veel machtiger bent omdat jij het boek voor willekeurige tijd kunt wegleggen of zelfs kunt besluiten het helemaal niet te kopen of te lezen, maar daarmee zit je er lelijk naast. Er zit reeds een splinter in je geest die akelig prikt en dat alleen maar meer gaat doen naarmate de jaren verstrijken.

De vraag is dus: gaan we het doen? Als je een mooie welgevormde blonde, oosterse of arabische dame bent mag je deze toespeling als sexueel beschouwen; overige lezers mogen haar figuurlijk nemen.

Durf je je over te geven aan mijn zieke humor en willekeur om witregels uit te delen? Of blijf je liever gevangen in de wereld van oorzaak en gevolg, van dromen en vergetelheid?

3. DRIE WOORDEN DIE JE LEVEN OP ZIJN KOP KUNNEN ZETTEN

Kijk, ik zou dit boek ook in drie woorden kunnen schrijven, maar ik weet niet zeker of je het dan zou kopen danwel zou begrijpen. Zou wel supertof zijn natuurlijk, als ik het kleinste boek ter wereld zou schrijven en toch bijvoorbeeld 16 euro 90 zou vangen. Ik zou al schuddebuikend rijk worden, de drukkosten zouden te verwaarlozen zijn, ik zou het boek zelf voor je op een vloeitje schrijven. Na het lezen zou je er een jointje van kunnen rollen en al rokend hartelijk lachen. Voordat jouw persoonlijk door mij geschreven boek in vlammen op zou gaan, zou je nog 1 keer op de zijkant van jouw joint lezen: 'Ik ben niets'. Man, wat een trip zou je hebben als je die woorden werkelijk binnen zou zuigen! Dit is de essentie van dit in-archistisch manifest. *Jij bent niets*. Als je stiekem in een boekenzaak staat te lezen dan mag je bij deze het boek terugleggen, want dieper dan dit gaat het niet worden. Je zou natuurlijk ook deze bladzijde uit kunnen scheuren en er straks een superjoint van kunnen maken. Je zou een grammetje Nederwiet kunnen halen en mijn woorden mee naar binnen zuigen....Ik ben niets, ik ben niets, ik ben nie... Je zou hoogstwaarschijnlijk een ongelooflijke lachkick krijgen, echt waar.

*Aangezien alles slechts een verschijnsel is,
Volmaakt in het zijn wat het is,
Niets uitstaande heeft met goed of slecht,
Niets met aanvaarding of afwijzing,
Kun je net zo goed in lachen uitbarsten!*
(Longchempa)

In die staat van zijn zou je ogenblikkelijk de diepgaande invloed van mijn woorden begrijpen en de universele waarheid inzien. De kans is echter vrij groot dat je de volgende dag bij het opstaan zou denken: waar had die gast het ook al weer over?

Jouw innerlijke software is namelijk sterk. Het kost geen enkele moeite om tijdelijk met een joint en de woorden ‘Ik ben niets’ te ontwaken. Maar die ontwakening is als het schrijven van je naam in het zand, bij laagtij. Bij opkomend water zal je inzicht weer weggespoeld zijn, zo vlug als ze gekomen is. Wacht dus nog even met terugleggen van dit boek, of uitscheuren van bladzijden. Waarom? Allereerst zul je moeten weten wat de Matrix is. Pas als je dat ten volle beseft en begrijpt tegen wie je het opneemt als je van plan bent om eruit te stappen, mag je pauzeren. Heel even maar... Want bij de volgende vloedgolf ben je alles weer kwijt. Echt waar, als ik je *dis*, zal ik dat zeggen. Dit is bloedserieus.

De eb en vloed van het bewustzijn is het waken en slapen. Even heb je een helder inzicht. 's Avonds ga je slapen en de volgende morgen word je wakker: weg inzicht. De hele fucking Matrix waar je in gevangen zit functioneert op die manier. Hoe dat kan? Omdat jij de Matrix *bent*. Alles aan jou is corrupt. Nou ja, bijna alles. Alles waarvan jij dacht dat het *jou* is, is in feite niets anders dan Matrix. En dat is precies wat je weer vergeet, als je een nachtje geslapen hebt. 's Morgens sta je vrolijk weer op alsof er niets aan de hand is. Wat is er dan echt aan jou? *Niets!* Echt waar, ook dit is geen flauwe grap. *Niets* is niet cryptisch bedoeld, anders had ik het niet cursief gezet, suffie. *Niets* is je ware aard. De rest, ieder trekje, je zogenaamde karakter, je gedachten, je emoties, je overtuigingen, je waarden en normen: allemaal geïnfecteerde stukjes programmacode. *Scary shit?* Reken maar! Als je dit diep door laat dringen, kan je dat best wel eens op een identiteitscrisis komen te staan. (Niet vergeten dus dat ik voorin het boek een stevige disclaimer schrijf). Als je met deze shit bij de dokter komt, kun je een doorverwijzinkje naar een psychiatrische kliniek verwachten. Zie je het al voor je? ‘Dokter, ik ben er achter gekomen dat de wereld één grote leugen is, sterker nog, dat ik één grote leugen ben. Ik kan mijzelf en niemand meer vertrouwen, en iedereen zit in het complot, zelfs u, dokter.’

Je begrijpt dat je nu op een tweesprong staat. Of je leest door. Of je legt nu het boek weg, en vergeet al die gekke dingen die ik geschreven heb. Als je verder gaat, is er geen weg meer terug. Denk daar maar eens drie pagina's over na...

Je bent er nog. Cool! Ik bewonder je moed. Ja, echt. Er zijn er maar weinigen, echt heel weinig, die dit pad durven volgen. Eerlijk is eerlijk: als iemand dit boek vijf jaar geleden had geschreven en ik had het gelezen, had ik het op de vorige pagina weggelegd. T'is toch ook van de zotte wat ik beweer? En geloof me of niet, maar de kans is vrij groot dat je ook nergens, maar dan ook nergens een referentiekader zult vinden voor wat ik allemaal beweer. De wereld zal je uitlachen als je met mijn praatjes aan komt zetten. De dingen die ik beweer zul je alleen door zeer grondig zelfonderzoek te weten kunnen komen. En wie heeft daar in deze drukke email-Facebook-LinkedIn-Twittertijd nog tijd voor?

Bijna niemand die ik ken, in elk geval. Ik heb het meeste wat ik over de Matrix heb geleerd, dan ook zelf moeten leren. Dan kwam eigenlijk per ongeluk. Ken je die film *The Truman Show*? Truman (Jim Carrey) wil op een zeker moment uit zijn wereld ontsnappen en vaart dan tegen een studio rekwisiet aan, waardoor hij ontdekt dat zijn wereld niet echt is. Dat gebeurde mij ook, bij benadering dan, toen ik ongeveer tien jaar oud was. Veel later ontdekte ik dat wat ik toen ervoer niets meer of minder was dan een verlichtingservaring. Toen was het vooral *fun*. En *scary*! Ik zal de korte versie van het verhaal vertellen, omdat ik het in een ander boek al eens beschreven heb.

4. MATRIXCODE

Mijn zus was een paar jaar ouder dan ik, twaalf om precies te zijn, en mocht dus al boeken uit de middelbare schoolbibliotheek lenen. Ze haalde de gekste dingen in huis, en samen lazen we die boeken. Zo had ze een boek met rariteiten van over de hele wereld, en magische praktijken zoals Voodoo, vampieren en... de Siddhi's. Siddhi's zijn bijzondere gaven en krachten die Yogi's ontwikkelen als ze bepaalde fases in hun ontwikkeling realiseren. In mijn tijd had je nog geen powerrangers, avatars en Pokémon, maar het ontwikkelen van krachten klonk mij als jochie als muziek in mijn oren. Onder het stukje van de Yogi's stond een klein stukje aanwijzing om de krachten te ontwikkelen. In essentie kwam het op het volgende neer, voorzover ik het mij herinner: volgen en vertragen van de ademhaling. Scannen van het lichaam, beginnend bij de tenen en dan helemaal omhoog, tot aan de kruin. Aandacht bij het derde oog, tussen de wenkbrauwen, daar doorheen kijkend met de ogen gesloten met een hoek van 45 graden naar boven.

Ik had gelezen dat de Yogi's dit jarenlang deden in hun grot en besepte dat ik geen jarenlang de tijd had. Ik nam me voor om iedere avond, vlak voor het slapen, deze meditatie te doen. Het kostte me flink wat moeite en discipline, maar de belofte van de krachten had voldoende aantrekkingskracht, na een paar weken oefenen had ik de technieken dan ook onder de knie. Toen het me lukte om mijn krachten te bundelen en mijn aandacht bij mijn derde oog te houden, gebeurde er iets vreemd. De amandelvorm die ik kon waarnemen ging open. Het werd langzaam een bol, een bol die zich steeds verder opende. Mijn lichaam verdween en wat ervoor in de plaats kwam was een oneindig grote vlakke, ik kon 360 graden om mij heen kijken, boven, onder, overal. Er heerste een diepe rust, prachtig, geladen, intens en vredig. Ogenblikkelijk herkende ik deze staat van zijn (ook al was ik de avonden ervoor nog wel bang geweest, toen de bol nog niet helemaal wilde openen). Ik bleef moeiteloos in deze oneindigheid,

totdat ik te moe werd en wilde gaan slapen. Ik ontdekte als tienjarig jochie mijn ware aard, met precies die drie woorden die ik op jouw vloeitje wil schrijven: *ik ben niets*.

Maar hecht niet te veel waarde aan woorden. Het zou ook: *ik ben alles* kunnen zijn. Of: *ik ben vrede*. Of: *ik ben één*. Of: *ik ben liefde*. Woorden zijn maar woorden, losse flodders, lege hulzen én bovendien: de bouwstenen van de Matrix. Het belangrijkste manifest voor ons in-archisten, de Tao Te Ching, stelt niet voor niets in haar eerste vers: *de Tao die onderricht kan worden, is niet de eeuwige Tao*. Woorden, concepten, ideeën, oordelen en overtuigingen zijn bij uitstek de bouwstenen waarop de Matrix gebouwd is. *Niets*, het eeuwige, de Tao is onkenbaar. Je kunt het niet kennen, je kunt er slechts een indruk van opdoen. Zodra je het probeert te grijpen, is het weg. Denk maar aan je dromen 's nachts: hoe harder je probeert ze te vangen, hoe sneller ze je ontglippen. De eeuwige Tao is niet te vangen. Zie het als zand: als je het probeert vast te houden met een vuist, ontglipt het je. Maak een ontspannen kommetje, en je mag het even vasthouden. Vasthouden door los te laten dus.

In een ander geschrift, de Hua Hu Ching, stelt Lao Tze:

*Als je er een plaatje in je hoofd van probeert te maken,
zal je het verliezen.*

*Het is als het vastprikken van een vlinder:
het omhulsel is gevangen, maar het vliegen is verloren.*

De eeuwige Tao zou je kunnen zien als de ontdekking die ik voor mijzelf deed als tienjarige: ik ben niets, eeuwig, oneindig, tijdloos, wijds, vredig, één. Die ervaring kun je niet in woorden uitdrukken, omdat het geen ervaring is. Een ervaring is iets dat zich in het ruimte-tijd continuüm voordoet, en de ware, eeuwige aard, de Tao, speelt zich binnen en buiten ruimte-tijd af. Het is en is niet. Het is alles en niets. Best wel verwarrende kost dus, neem het jezelf niet

kwelijk als je het nu nog niet helemaal begrijpt. Neem het jezelf ook niet kwalijk als je het wel begrijpt.

Ik had niet het idee dat ik met iemand over mijn ervaringen kon praten. Ik had er eenvoudigweg geen woorden voor, en mijn omgeving geen referentie. Ik zie mij al aankomen bij mijn moeder: ‘Mam, toen ik tien was ontdekte ik dat ik niets ben’. ‘Ja, je was altijd al een raar jochie...’ zou ze me waarschijnlijk cynisch toebijten. Ik leerde al vroeg dat ik sommige dingen beter voor me kan houden. En dat raad ik jou ook aan, als je tenminste geen gedwongen opname wenst. Check de cover van dit boek: niet voor niets dat de Guerilla dame ‘Sssssssttttt’ doet! De laatste die openlijk over de dingen sprak waar wij het over gaan hebben eindigde aan een kruis en sprak: ‘Vergeef hen vader, ze weten niet beter.’ Christus had het door, het hele systeem, de Matrix (al moest de film toen natuurlijk nog uitkomen) en zijn ware aard, die hij Vader noemde. Hij wist dat de mensen die hem aan het kruis nagelden niets anders waren dan Agent Smith’s, zielloze zombies, eeuwig dolenden, zoals ook vandaag de dag nog het merendeel van de wereldbevolking dolende is. Ik schreef je al: weet wel tegen wie je het opneemt. Tegen niemand! Er is geen specifieke kwade genius, geen complottheorie der rijke, machtbeluste ordes en families. Het monster, de zieke vervolgers, de mens die niet beter wist zit in *iedereen*. Die in jou moet verdwijnen. Ik bedoel dat niet als een verwensing of zo, zoals je iemand in een boze bui een ziekte toewenst. Jij moet verdwijnen omdat dat beter voor je is. Het liefst nog bij leven. Kijk, één ding is zeker: dat wat niet echt aan je is, gaat aan het eind van dit aardse leven toch sterven. Wanneer weten we nog niet, maar dat je gaat, is zeker. De kunst is om dat wat niet echt aan je is, bij leven te laten sterven. Waarom? Omdat je daarmee onsterfelijkheid verkrijgt. Vrijheid. Totale, onmeetbare vrijheid. De vrijheid die je ‘Vergeef hen Vader’ laat zeggen terwijl er iemand een spijker door je pols heen slaat.

Om terug op het verhaal te komen: als je denkt dat ik het makkelijk had, door als jochie al de staat van verlichting te

bereiken, dan heb je het mis. Het maakte mijn leven miserabel. Ik had geen geloof waar ik me achter kon scharen en geen enkel referentiekader voor wat dan ook. Ik ontspoorde dan ook liederlijk op school, want wat zou me ooit nog kunnen boeien? Ik had oog in oog gestaan met de ultieme waarheid, avond in, avond uit. En dan komen er van die mafkezen – verder te noemen ‘leraren’ - die je ontluikte bewustzijn klaar gaan maken om in de Matrix te passen. Ik werd diep ongelukkig, en werd keer op keer van school gestuurd. Net zolang tot ik de vredige binnenwereld zoetjes aan vergat. De wereld riep, meisjes en brommers werden belangrijker dan waarheid en vrede. Ik zou mijn innerlijk licht vergeten en zelf ook in een diepe slaap sukkelen.

Niemand ontkomt aan de diepgaande indoctrinatie die de Matrix voor je in petto heeft. Niemand. Je zult geloven dat zij echt is. Je zult geloven dat er schaarste heerst in de wereld en dat je alleen gelukkig zult zijn als je voldoende geld verdient. Je zult geloven dat je goede cijfers moet halen en diploma's. Later zul je geloven dat je goeie functioneringsgesprekken moet hebben. De Matrix is niet beperkt tot je gedachtes en aannames over deze indoctrinatie, die welwillende Matrixouders ook wel ‘opvoeding’ noemen. Al je gedachten horen tot het domein van de Matrix. Alles, niets uitgezonderd. De Matrix bestaat uit gedachten en woorden. Zelfs je meest verheven gedachte is nog Matrix-software. In de gelijknamige film met Keanu Reeves kun je ook zien hoe dit in de praktijk werkt. Als Captain Morpheus en zijn team de Matrix ingaan, doen ze dat vliegensvlug en gaan ze er net zo snel weer uit. Alles is geïnfecteerd, alles. Er is geen gedachte die je kunt vertrouwen. Zelfs die van mij niet. Of juist die van mij niet. En die van jou al helemaal niet! Alles wat jij kunt denken, wat in je denkvermogen ligt, is Matrix-software. Die draait al in jouw reptielenbrein vanaf het begin der tijden en is bijna niet te kraken. Om te kunnen erkennen wat ik je schrijf, zul je op onderzoek moeten gaan, diepgaand zelfonderzoek. Je zult – als je tot de kern door wil dringen – vanaf nu iedere gedachte die je hebt met

argusogen moeten bekijken, ofwel: diep wantrouwen. Iedereen die iets anders beweert is zelf in diepe slaap.

Ga maar na: de wereld is zoals ze is. Ze is perfect, moeiteloos, overvloedig. Jij echter bent uitgerust met een Matrix-ontvanger, een decodeerfilter in je brein. We noemen dat ding voor het gemak maar *l'ego*. L'ego is *voortdurend* in verzet met de wereld zoals zij is, en het commentaar dat het op die wereld geeft, noemen we gedachten. L'ego heeft altijd wel zijn oordeel klaar over de wereld, en hier begint dan ook je nobele taak van *in-archisme*: vanaf nu ga je je bewust worden van je oordelen over de wereld. En iedere keer als je een oordeel bespeurt, label je die als: l'ego. Iedere keer als je een oordeel bespeurt, kraak je de Matrix. Je plaatst een inarchistisch bommetje onder l'ego, want l'ego wil dat je klakkeloos aanneemt wat het zegt. Als je dat niet meer doet, gaat l'ego verharden, waardoor het nóg echter lijkt, en tegelijkertijd nóg duidelijker wordt wat l'ego doet: commentaar leveren op de werkelijkheid en jou doen geloven dat het echt is.

Let vanaf nu dus op twee dingen, de meest volhardende bouwstenen van l'ego: **je oordelen over andere mensen en je oordelen over situaties.**

Even herhalen: l'ego is een programma in je brein, dat voortdurend in verzet is met de realiteit. Dit verzet merk je in jezelf op, doordat *je* innerlijk commentaar levert op mensen of situaties. Ik schrijf hier *je* cursief, omdat jij het niet bent die commentaar levert, maar een corrupt stukje software dat vanaf het begin der tijden operationeel is in mensen. Het is niet wie jij bent, zoals we spoedig gaan ontdekken. Want als er iemand in mij is die dit alles waar kan nemen, dan zijn die gedachten niet ik, toch? Wie is die iemand in mij, die waarneemt? Onderzoek het voor jezelf. Durf te vragen, durf de waarheid te onderzoeken. Durf je onware kanten onder ogen te komen en durf bommen onder je bewustzijn te leggen. Als je het idee hebt dat je gek aan het worden bent dan kan dat kloppen: wat in de Matrix-maatschappij als geestelijk gezond wordt beschouwd, is goedbeschouwd doodziek en geïnfecteerd.

We gaan programmacode's slopen, millimeter voor millimeter. Je hoeft echt niet op zoek naar iets, de Matrix is *all over the place*. Aangezien *alles* besmet is, kun je *overal* beginnen.

Je hebt daarvoor een absolute referentie nodig, omdat de Matrixcode altijd relatief is. Neem dus als referentie dat alles God is. Of als God een besmet woord voor jou is, neem je aan dat alles Goed is, zoals het is. Alles is perfect. Er hoeft niets aan het universum veranderd te worden. Niets. 'Niets' is ook een absoluut begrip. Nu kun je als een visser bij je hengeltje gaan zitten. Wacht maar geduldig af, l'ego staat op het punt om te bijten. Hebbes! Daar komt de eindeloze lijst met oordelen wat er niet goed is aan de wereld. Of aan jou. Of aan anderen... En alles wat je doet is labelen: l'ego, l'ego, l'ego. Iedere keer als je niet reageert op een oordeel over de wereld, jezelf of een ander, plaats je een bommetje. Yes... je in-archisme is begonnen! Je bent een guerillastrijder aan het worden. Vermoei verder niemand met je innerlijke bewustzijnsterrorisme... Of liever: doe het maar wel en proef de zoete vruchten. Vertel je baas maandagmorgen over je guerillastrijd en hoeveel oordelen je onklaar in jezelf hebt gemaakt. Vertel hem over L'ego, over Christus aan het kruis, over... nou ja, je moet het zelf maar weten.

5. VISSEN

Om L'ego, jouw corrupte softwareleverancier die aan de Matrix geliëerd is, te ontmantelen, moeten we leren vissen. Wat ik je net liet zien (de wereld als perfect zien en wachten tot L'ego reageert) is nog kinderspel. Blijf het ook alsjeblieft als spel zien. Spel en humor is namelijk iets waar L'ego absoluut niet tegen kan. L'ego werkt altijd in op je diepste angsten: je angsten om niet te voldoen, te kort te komen, gek te worden, niet geliefd te zijn, ga zo maar door... En daarom moet je het ontmantelen, met liefde, spel en humor. En je moet leren vissen... Ik zal je vertellen waarom.

Ten tijde van mijn verlichtingsexperimenten in mijn prille jeugd was ik gek op vissen. Ik deed niets anders dan aan de waterkant zitten en speuren naar vissen. We begonnen in Voorburg, mijn geboorteplaats, bij een gemaal. Met drie, vier of vijf vriendjes zaten we dan bij elkaar, met bamboehengeltjes. We trokken de slootkant open op zoek naar wormen of maden, of deden een stukje brood aan het haakje. Met brood ving je voorntjes, met maden en wormen baarzen. Baarzen waren veel interessanter dan voorntjes, want ze hadden fel rode vinnen met vlijmscherpe punten en kleine tandjes. Je kunt wel raden wat mijn voorkeur had. Baars! Een enkele keer vingen we zelfs een paling. Nou had ik thuis een visboek, en daar stonden ook de voor ons exotische soorten in, zoals snoek en karper. Maar hoeveel we ook visten in ons slootje voor de deur, snoeken en karpers vingen we niet. Mijn vriendjes vonden het wel best, het was toch gezellig zo met z'n allen. Als ze het zat waren, en dat waren ze snel, gingen ze voetballen. Ik was bloedfanatiek. Ik had grotere vissen gezien, en die moesten gevangen worden.

Ik nam me voor om vanaf dan alleen op pad te gaan. Viskoffertje achterop, schepnet in de ene hand en hengeltje in de andere. Op mijn fietsje, richting Nootdorp. Langs het fietspad liep een grote sloot, waar ik joekels van karpers kon zien. Zodra ik ook maar tien

meter in de buurt was, verdwenen ze diep onder water. Ik leerde een belangrijke les: om grote vissen te vangen, moet je stil zijn. Ik kwam terug bij mijn vriendjes met mijn bevindingen, maar die waren niet geïnteresseerd: ze namen genoeg met voortjes en baarsjes en natuurlijk voetballen. Ik ging vaker en vaker alleen op pad. Maar wat ik ook deed, de karpers waren mij te slim af. Tot ik bij een brug kwam. Heel stil deed ik mijn dobber, lood en haakje met worm in het water. Ik keek om het hoekje. Weg dobber. Aanslaan! Baf... flinke weerstand. Mijn hengel stond krom. Ik sprong over het muurtje bij de brug en pakte hengel en schepnet in mijn hand. Een karper! Ik bracht het dier met mijn schepnet aan land. Als een speer naar huis. Mijn moeder kwam mee met haar foto toestel en legde de karper vast. Met een luciferdoosje ernaast, zodat mijn vriendjes konden zien hoe groot het beest wel niet was. Ik kon niet wachten tot de foto's waren ontwikkeld. Een week later was het zover. Ik liet het bewijs van mijn eenzame strooptochten aan een van mijn visvriendjes zien, die toen keihard begon te lachen. Mijn karper bleek een brasem te zijn. Geen slechte vangst natuurlijk, maar mijn geloofwaardigheid was aan diggelen.

Niet lang daarna ging ik weer terug naar dezelfde plek (die nog steeds bestaat: als je vanaf de A4 richting Den Haag gaat, afslag Voorburg, is het de eerste kruising die je tegenkomt. Na de kruising staat een wilg. Daar is het!). Ik tuurde over de rand van de brug en zag onder de struiken weer de contouren van brasems. Ik had weer mijn vaste hengel (hengel zonder molen), mijn lijn (zestienhonderste dikte) en een haak met worm. Dobber en aas op de juiste plek laten zakken zonder enige roering in het water te veroorzaken. En dan geduld... Nog geen paar seconden lag mijn worm op die plaats, toen er een niet mis te verstane boeggolf ontstond. Beet! Ik sloeg aan en schrok me kapot: de weerstand was massief. Er ontstond een enorme tegenkracht en mijn glasfiber hengeltje van 10 gulden stond krom als een hoepel. Steeds als de lijn bijna brak probeerde ik een stuk mee te geven. Als ik iets minder weerstand ondervond, trok ik de gigantische vis een stukje

naar me toe. Dit spel duurde bij elkaar misschien wel een uur, maar eerlijk gezegd bestond tijd op dat moment niet (aangenomen dat tijd überhaupt bestaat...) Ik was dolgelukkig en intens in de strijd met deze immense vis gewikkeld, geven en nemen, geven en nemen. Ik had maar één doel: deze gigant landen. Niemand zou meer lachen als ze de foto's zouden zien. Ik kreeg de joekel voor mijn net en besepte dat ik maar één poging had, want zestienhonderdste nylondraad heeft een trekkracht van ongeveer 2.4 kilo. En dit monster was een veelvoud, misschien wel 10 kilo zwaar. Eén poging dus. In het geven en nemen kwam er weer wat speling en zag ik de enorme schim aan de oppervlakte komen. Met één hand de kromme vaste hengel in mijn hand, met de andere het schepnet. NU! Vliegenvlug liet ik het grote net naar boven komen, waar ik de schim vermoedde. Ik schrok mij kapot. Het net was veel te klein. Alleen zijn kop paste erin, en een stuk van zijn lijf. Maar ik had hem wel, hij kon geen kant meer op. Boven aan de brug bleken voorbijgangers te staan, die luid applaudiseerden. Ik trok de vis, die een enorme spiegelkarper bleek te zijn, op de kant. Het beest was nauwelijk te tillen. Ik vroeg een van de toeschouwers om op mijn karper te passen, met het net half onder water, terwijl ik mijn moeder met fototoestel ging halen. Triomfantelijk hield ik de lobbes van ruim 80 cm voor mijn borst, en zette hem daarna weer in het water terug.

Waarom vertel ik je dit verhaal, zul je misschien wel afvragen? Nou, allereerst voor wat paginavulling natuurlijk. De stelling 'Jij bent niets' moet wat gelardeerd worden, natuurlijk, anders is het boek zo uit. En ik vind het een tof verhaal... Maar los daarvan, kunnen we alles wat nodig is voor onze guerillastrijd, opmaken uit dit verhaal. Mag ik het als metafoor gebruiken om de zoektocht naar de waarheid te illustreren? Natuurlijk mag ik dat, dit is mijn boek! Vooruit: om de waarheid te ontdekken moet je de juiste aanpak hebben. Je niet conformeren naar wat anderen vinden. De stilte opzoeken en het gebaande pad verlaten. Geduld hebben. Geluk hebben. Dat zijn de ingrediënten. Als je deze ingrediënten

consequent toepast, vind je waar ik het over heb. Behalve de laatste natuurlijk, geluk. Dat kun je niet afdwingen, dat openbaart zich vanzelf, als de andere omstandigheden kloppen en het je gegund is.

Je had het misschien al geraden, maar ‘jij bent niets’ is de karper. De reden waarom de meeste mensen haar niet vangen, is omdat ze de gebaande paden betreden, te luidruchtig zijn en geen geduld hebben. Echt waar. Het klinkt misschien als een wat goedkope metafoor, om een boekje over bewustzijn vol te krijgen, maar ik kan je verzekeren dat er geen betere metafoor te vinden is voor wat jou te doen staat. Ik kan je ook de zoveelste oosterse lering opdiepen, maar daar worden we allebei niets wijzer van. Als je voor de waarheid gaat, zul je moeten leren vissen. Stil moeten leren worden. Sluipen. Verkennen. Niets voor waar aan nemen wat anderen zeggen. Niets voor waar nemen wat je zelf denkt. Gewoon stil zijn. Luisteren. Matrixcodes kraken, bommen leggen. Guerilla bedrijven in je eentje, als een *splinter cell*, zonder daar ook maar iemand anders mee lastig te vallen. Ruimte maken in je bewustzijn, je aas (aandacht) uitgooien en geduldig wachten. Als het jou gegeven is, krijg je beet en kun je ook een episch gevecht aangaan om de waarheid binnenboord te slepen. En als je haar dan zelf gevangen hebt, figuurlijk gesproken, kan niets of niemand je ooit meer iets anders wijsmaken. Jijzelf inclusie. Als je de vis binnenboord hebt, weet je wie je bent: *niets*. Maar niets is schuw. Om ‘niets’ gewaar te worden moet je ultiem verstillen, bewegingsloos. Als je zo leert zijn, train je jezelf als guerilla, als strijder voor de waarheid, wat die ook moge zijn. Niets is niet de volgende realisatie, of prijs die gewonnen moet worden. Het is de dood van alles. Het is de dood van jou. *Jij* moet sterven. Niets moet leven. Met jij, die sterft, sterft ook L’ego, en word je onvindbaar voor de Matrix. Bij je wedergeboorte ontwaak je *in* de droom. Je hoeft niet te ontsnappen, want dat zou weer een motief van L’ego kunnen zijn. Wanneer je hebt ontdekt dat je niets bent, word je wakker tussen de dolenden. Een mensch van vleesch ende

bloet tussen de robots. En ontdek je dat je nooit een vrije wil hebt gehad. Oepssss...

6. VRIJE WIL MIJN KONT

Dacht je werkelijk dat er zoiets is als vrije wil? Pas op hoor, ik zit weer met mijn vinger klaar op de CTRL & Enter toetsen, als je zo doorgaat word ik echt boos en vallen er misschien wel weer een paar witpagina's. Er van uitgaande dat je gemiddeld anderhalve minuut over een pagina doet, zou het wel eens viereneenhalve minuut stil kunnen zijn. Pijnlijk ongemakkelijke minuten, die een flink stuk van je Matrixprogrammering aan het licht zullen brengen. Weet je wat, ik zal het je bewijzen, dat van die vrije wil van jou. Ik ga iets doen waar ik een grondige hekel aan heb als ik het zelf moet doen, namelijk: een oefening geven. Ken je van die zelfhulpboeken waarin je aan het eind van ieder hoofdstuk een aantal oefeningen moet doen om dieper inzicht te verkrijgen? Vaak komen die oefeningen in de vorm van een meditatie die dan ook nog eens begint met: 'Sluit nu je ogen...' Alsof die linkmiechels nog niet in de gaten hebben dat het een beetje lastig leest met je ogen dicht. Zit je daar een beetje met je ogen dicht, te wachten tot het inzicht vanzelf komt. Niet dus. Hoe zou je zo'n zogenaamde leraar of coach nog moeten vertrouwen? Ik ben liever van de botte bijl, van de witregels en zo. Maar vooruit, ik stel dat jij geen vrije wil hebt, dus dan is het ook aan mij om dat te bewijzen. Of eerder aan jou, als je zo sportief wilt zijn om de oefening te doen.

Je mag het ook later doen, of zoals ik het zelf zou doen, alleen lezen over de oefening. Dacht je dat ik anders was dan jij, en zo maar mee zou gaan in de *freaking mindgames* van een of andere sukkel die claimt op orgastische wijze door het universum te zijn geroepen? Duh! Ik zou mijn akelig goed getrainde middelvinger opheffen richting boek. En mij ter zelfder tijde beseffen dat deze rebelse daad een volledige Matrix programmacode is. Alles wat waarheid is of richting waarheid gaat, moet immers vermeden worden in de Matrix. Spaar dus je rebellenkracht voor wanneer je die werkelijk nodig hebt, en gun jezelf de oefening – of lees hem

gewoon. De impact is dan iets minder groot, maar je pakt de clou toch wel.

7. MINTFULNESS

De volgende oefening gaat je helpen om te leren vissen, en heb ik *mindfulness* genoemd. Allereerst om iedereen die nog in de Matrix gevangen is, genadeloos te ontmaskeren die gelijk ‘dat is toch met een ‘d’ (mindfulness) roept. Allertweetst omdat je voor deze oefening een pepermuntje nodig hebt – en ‘mint’ een mooie kwinkslag oplevert. Mindfulness dus. Als je geen mint hebt, pak dan een dropje, of kijk onder je schoen. Daar zit vast nog wel een stukje kauwgom, alhoewel de oefening dan wel allemachtig lang kan duren. Leg ondertussen ook nog even een pen en papier klaar.

Als test hoe het met je vrije wil gesteld is, stel ik je voor om het pepermuntje, dropje of vertrapte stukje kauwgom in je mond te nemen. Nee, daar zit de clou nog niet, mocht je willen opperen dat ik je daarna uit zal lachen omdat je naar mij hebt geluisterd en dat dat een bewijs is dat je geen vrije wil hebt. Zo flauw ben ik nu ook weer niet. Je gaat jezelf – uit vrije wil of anders niet – voornemen om je aandacht gedurende de tijd dat je op het snoepje kauwt, bij dat snoepje te houden, en nergens anders. Iedere keer als je aandacht afdwaalt, zet je een stip met de pen op het papier. Grote kans dat we de Matrix op heterdaad betrappen!

Ik ga ervan uit dat je enigszins op mij lijkt en deze oefening niet doet. Daarom zal ik je de resultaten doorspelen van mensen die hem onder mijn goddelijke en bezielende leiding wel hebben gedaan. Als je de oefening wel hebt gedaan (chapeau, je bent op weg om wakker te worden!) kun je je scores van het aantal puntjes vergelijken met anderen.

Hier komtie: de gemiddelde sabbeltijd op een pepermunt van het vorstelijke merk King is zes minuut drieëntwintig. Wie liever aan een vrouw van koninklijke bloede likt en voor Wilhelminapepermunt heeft gekozen, is daar een slordige zeven minuut veertien mee bezig. Verreweg de meeste mensen die aan

deze genadeloze Matrixtest zijn onderworpen zetten in deze maximaal zeven minuten durende en zenuwslopende tijd tussen de vijftien en vierennegentig puntjes. Zo uit mijn hoofd berekend (waag het eens om mij te verbeteren, agent Smith!) komt dat neer op veertig stipjes per persoon. Mijn hoofd tolt een beetje want ik probeer uit te rekenen hoeveel keer je in je leven denkt dat je vrije wil hebt, en in feite door de Matrix wordt geleefd. Zes minuten, gemiddeld veertig keer, maal tien (in een uur) is vierhonderd. Vierhonderd keer twaalf (als je slaapt ga je een andere bewustzijnsstaat in, daar komen we vast nog wel op terug) is achtenveertighonderd. 4800! Achtenveertighonderd keer dus, zoveel keer wordt de gemiddelde staatsburger per dag gestoord in zijn vrije wil, door onbewuste gedachten die ongewild – en meestal onbewust - zijn bewustzijn doorkruisen. Vrije wil *my ass* dus!

“*Welcome to the desert of the Real*”, zou ik als Morpheus tegen je kunnen zeggen, terwijl je aan boord van de Nebuchadnezzar komt en voor het eerst je ogen opent en ontwaakt in de realiteit.

Vrije wil mijn as! Over mijn dode lijf! Jongens, wat zou een editor van een gemiddelde uitgever zich kapot ergeren aan zoveel slecht taalgebruik (in dit geval: nederlands en engels door elkaar in één zin, dat is *not done*). Een uitgever zou zich sowieso nooit wagen aan een boek als dit. Nee, echt niet, de boodschap die ik waarschijnlijk breng (even pas op de plaats, ik ben tenslotte nog aan het schrijven) is veel te gevaarlijk. Die boodschap kreeg ik tenminste van een grote uitgever toen ik het manuscript van mijn eerste boek, *De Gewijde Reis*, opstuurde. En dat is echt een poeslief boekje, vergeleken bij wat zich nu wil manifesteren!

Er is nog een reden waarom uitgevers hun grijpgrage fikken niet zullen willen branden aan dit boek: de cover. Yep, bekijk ‘m maar ff. Dacht je nu echt dat ik toestemming had gevraagd aan de makers van de film om het Matrix logo op dit boek te plaatsen? Dit

is een test. Als de makers echt enig idee hebben van het soort film dat ze gemaakt hebben en de impact op menselijk bewustzijn, kortom: als ze zelf ontwaakt en uit de Matrix zijn – dan laten ze mij met rust. Het is dus – om kort te zijn – mijn test of de film The Matrix wel Matrix-proof is.

8. HET VERKEERDE BEEN: GUERILLA

In dit boek wil ik je zoals gezegd af en toe graag op het verkeerde been zetten. Sta mij toe je uit te leggen wat ik bedoel met ‘op het verkeerde been zetten’. Dit is eigenlijk waar dit boek om gaat, kortgezegd: *guerilla*. Jij en ik maken daarbuiten geen schijn van kans zonder onze vermommingen. Sterker nog: we maken daarbinnen geen schijn van kans! Jazeker, de Matrix zit in je.

Morpheus: *“I imagine that right now, you're feeling a bit like Alice. Hmm? Tumbling down the rabbit hole?”*

Neo: *“You could say that.”*

Morpheus: *“I see it in your eyes. You have the look of a man who accepts what he sees because he is expecting to wake up. Ironically, that's not far from the truth. Do you believe in fate, Neo?”*

Neo: *“No.”*

Morpheus: *“Why not?”*

Neo: *“Because I don't like the idea that I'm not in control of my life.”*

Morpheus: *“I know exactly what you mean. Let me tell you why you're here. You're here because you know something. What you know you can't explain, but you feel it. You've felt it your entire life, that there's something wrong with the world. You don't know what it is, but it's there, like a splinter in your mind, driving you mad. It is this feeling that has brought you to me. Do you know what I'm talking about?”*

Ik schrijf en spreek tot jouw onaangetaste, onverzichte, ongeïnfecteerde kant. Die kant die ondergedoken is en zucht en kreunt onder het juk van de Matrix. Er is één kant in jou die zich heeft aangepast en die boeken als deze (alhoewel deze uniek in zijn soort is) haat en veracht. Die kant in jou zetten we op non-actief door dwaalsporen, zieke humor en onzin. Daarmee gaat de

informatie waar het om gaat dóór het Matrixfilter wat ze in jou hersens hebben ingebouwd, in je linkerhersenhelmt om precies te zijn. Die helpt waar je mee denkt, analyseert, oordeelt, bekritiseert. Vraag je je wel eens af wie je dat allemaal heeft geleerd? Of dacht je echt dat de gedachten van jou waren? Om buiten de Matrix om te kunnen moeten we haar *scramblen*, verstoren dus. We moeten bij jouw ongeïnfecteerde, pure zelf terecht komen, die kant in jou die waarheid van *bullshit* kan onderscheiden.

Maar laat me je eerst bewijzen dat wat ik schrijf tot de eerste categorie behoort. Draai dadelijk het boek maar eens om en bekijk de foto. Dek dan de ene helft van de foto af met je hand, vanaf de ‘T’ van Matrix, tot de wijsvinger die ‘Ssssst’ zegt.

Je ziet dan (in spiegelbeeld) één helft van deze guerilla-dame. Om het gemakkelijk te maken heb ik haar een helm opgezet, die de tweedeling duidelijk maak. Het lichte deel symboliseert haar aangepaste deel, haar deel dat gevangen zit in de Matrix, de wereld van illusie. Het donkere deel van haar helm correspondeert met het deel van haar (in spiegelbeeld: de rechterhersenhelmt) dat onderdrukt is, haar schaduwzijde, dat deel dat aan de Matrix ontsnapt is. Zoals je kunt zien is dat deel van haar gesloten, donker, moe en onderdrukt, alsof het in constante staat van oorlog is. En dat is het ook. Het is de guerillastrijdster die – waarschijnlijk zelfs zonder dat ze het weet – weerstand biedt tegen de allesverzengende Matrix. Agenten van de Matrix liggen op de loer, altijd en overal. Ze hebben namen voor het soort praat dat wij houden (psychose, gekte) en zullen op aanwijzing van een paar vrienden of familie, je zonder pardon opsluiten, platspuiten en brainwashen. Er zijn inmiddels al meer dan veertig verschillende kliklijnen in ons land, je verrader slaapt nooit.

Als je misschien nog denkt dat dit boek over anderen gaat, dan zal ik je mooie droom wreed verstoren: dit boek gaat over jou! Pak maar eens een willekeurige foto van jezelf en dek de foto af met je

hand. Aanschouw je onderdrukte rechterkant (links op de foto in spiegelbeeld) en probeer je verhaal dan te ontkennen. Tien tegen een dat dat niet gaat: zodra je je onderdrukte kant ontdekt, komt deze tot leven en *wil* leven. Dit boek is niet voor brave aangepaste kutburgers die bezig zijn hun pensioen veilig te stellen en op zondag naar de meubelboulevard rijden met kortingsbonnen uit de Troskompas of Kampioen. Dit boek is een handleiding voor guerillastrijders in wording die aan de illusie van de Matrix willen ontsnappen en echt willen gaan leven, het liefst nog dit leven. Het is een hart onder de riem voor onze verdrukte en verstikte kanten, die genadeloos door twintig jaar opvoeding, indoctrinatie en scholing onder het kleedje zijn geveegd. Als je daar klaar mee bent, met een voetveeg te zijn voor anderen, en er klaar voor bent, pak dan je foto – kijk en voel goed wat die met je doet en bepaal dan of je wat gaat doen aan de bevrijding van jezelf.

Nu we elkaar wat beter kennen en jij mij het voordeel van de twijfel hebt gegeven, kan ik je iets dieper inwijden in de geheimen van het ontsnappen aan de Matrix. Voordat we op allerlei technieken en wetenswaardigheden ingaan, lijkt het mij wijs om te onderzoeken wat de voornaamste wetmatigheid is die de Matrix regeert. Om die te ontdekken hoef je alleen maar weer het boek om te draaien (wordt een beetje saai, niet?). Wat valt je buiten mijn onwaarschijnlijk coole pseudoniem, het sterk verbeterde chromen Matrixlogo en de schone guerillastrijdster nog meer op? Ik zal je een aanwijzing geven: om Matrix eigenschappen te ontdekken kan je je bewustzijn richten op wat er *niet* is. De Matrix zal je zintuigen betoveren met indrukken, daarmee de indruk gevend via jouw zintuigen, jouw gedachten en de daaropvolgende emoties, dat zij echt is. Dus wat mis je op de cover? Yep, kleur. De cover bestaat uit zwart-wit tinten. Dualiteit. Goed en kwaad. Yin en yang. De belangrijkste wetmatigheid in de Matrix is dualiteit. Jouw voorkeuren en veroordelingen bepalen jouw realiteit *in* de Matrix, de wereld van illusie. Daar heb je maar een klein en nauwelijks op te merken computerprogrammaatje voor nodig, dat

zich ooit toen je bewustzijn aan het ontwikkelen was, als een *trojan horse* of *worm virus* in jouw bewustzijn nestelde, zich voortdoend als: jou. Het is zo eigen aan jou, jij en jouw voorkeurtjes, dat je het niet eens als virus zal herkennen. Je bent er zo aan gehecht en je hebt je er zo mee geïdentificeerd, dat je geruisloos in de Matrix gezogen wordt, zonder dat je er erg in hebt. Begrijp je nu waarom ik je af en toe een beetje moet plagen? Alles wat ik doe is je bewustzijn een beetje *scramblen*. Als je mij toestaat, tenminste.

De eerste keer dat ik de film de Matrix zag, was ik zelf nog diep in slaap. Ik vond het een vette film, maar begreep er de ballen van. Haar boodschappen gingen aan mij voorbij, denkende aan al die mensen die in de Matrix gevangenzitten. Niet wetende dat de film over mij ging.

Neo: *"The Matrix."*

Morpheus: *"Do you want to know what it is?"*

Neo: *"Yes."*

Morpheus: *"The Matrix is everywhere. It is all around us. Even now, in this very room. You can see it when you look out your window or when you turn on your television. You can feel it when you go to work... when you go to church... when you pay your taxes. It is the world that has been pulled over your eyes to blind you from the truth."*

Neo: *"What truth?"*

Morpheus: *"That you are a slave, Neo. Like everyone else you were born into bondage. Into a prison that you cannot taste or see or touch. A prison for your mind."*

Ik vertelde je al dat ik je graag op het verkeerde been zet. Met liefde. En ik ben niet de enige. Hoewel The Matrix zonder twijfel een van de vetste films is die ooit is gemaakt, zet ze je ook voortdurend op het verkeerde been. Neo heeft al jaren het gevoel dat er iets niet klopt. Iets dat knaagt. Als een splinter in zijn geest.

Je hoeft niet heel erg oplettend te zijn om te ontdekken dat onze wereld net zo verziekt is als in de film, de parallellen zijn *all over the place*.

Morpheus: *“I’m trying to free your mind, Neo. But I can only show you the door. You’re the one that has to walk through it.”*

De verwarring die de film zaait, en waarom je dit boek hebt gekocht om dat punt recht te zetten, zit ‘m hierin: vechten tegen de wereld = de Matrix. Met andere woorden: niet de wereld is de Matrix, jouw verzet tegen de wereld is de Matrix. Aanpassen ook trouwens. Alles is de Matrix. Alles. Behalve...

In het begin van de film stelt Trinity een van de krachtigste vragen.

Trinity: *It’s the question that drives us. What is the Matrix?*

Wat de lieve schat echter niet weet is dat ze Neo, en daarmee alle ontwakende aardbewoners die deze film té cool vinden, met handen en voeten kluisteren aan diezelfde Matrix. De Matrix is een illusoire droomwereld, die niet te onderzoeken valt, omdat je daarmee haar bestaan erkent. De enige vraag die je kan bevrijden *uit* de Matrix, en pas op, dit is de ware vraag die een splinter in je geest kan plaatsen die weleens akelig kan gaan onsteken, is de vraag:

Wat ben ik?

Er is een tijd geweest, ergens tussen je vierde en je zevende levensjaar, toen je aan een stuk door vragen stelde. Waarom moet ik naar school? Wat doet die meneer? Wat is de maan? Grote kans dat je in die periode met een kluitje in het riet bent gestuurd. Bullshit antwoorden hebt gekregen, of te horen hebt gehad dat je lastig was. Of dat je later wel de antwoorden zou krijgen. Nou,

zoals je weet, is later nooit gekomen. Zoals het volgende pijnlijke maar ware gedicht van Toon Tellegen demonstreert:

*Ik werd geboren
en iemand kwam aansjokken, zette een ladder
tegen mij aan en klom naar boven
met op zijn rug mijn ziel en mijn gedachten.
Het begon te regenen
en hij sprong naar beneden, holde weg
om te schuilen, riep nog over zijn schouder,
'Wees gelukkig! Wees gelukkig!'*

*De zon verscheen
maar er klom niemand meer naar boven,
niemand legde uit hoe ik mijn gedachten
moest gebruiken,
niemand bracht mijn schaduw,
niemand haalde de ladder weg,
niemand zei dat er niemand meer zou komen.
(Toon Tellegen)*

9. WAT IS DE MATRIX?

De Matrix (spreek uit: Mee-triks) is nix. Echt waar. Was het maar wat, dan zou ik het je zo aan kunnen wijzen. En toch houden we het voor echt. Levensecht.

Het zit zo. Er was eens een boek. En dat boek werd lange, lange tijd voor waar aangenomen. Mensen die twijfelden aan dit boek en zijn echtheid betwisten, werden zonder pardon over de kling gejaagd. Zendelingen werden de hele wereld over gestuurd, tot vandaag de dag aan toe, om iedereen die iets anders geloofde, te bekeren. Te bekeren tot wat? Tot de waarheid? *Nope*. Tot de Matrix.

Dit boek begint namelijk bijna zoals alle sprookjesboeken beginnen. Er was eens. Of: heel lang geleden. Als je zoiets leest, weet je als lezer: dit is een sprookje. Nou, dit specifieke sprookjesboek begint met: *in den beginne was er het woord*. Of je het gelooft of niet, maar met dit ene zinnetje is de Matrix software in den menschheid geïnstalleerd. Wie kan zoiets achterlijks verzinnen? Sterker nog, wie gelooft het? Nagenoeg iedereen...

Om deze vervloeking te ontcrachten moeten we dieper in de waarheid penetreren. Mmmm.... penetreren, wat een heerlijk woord! Laten we daar eens beginnen met onderzoek. Hoe kan iets nou een heerlijk woord zijn? Hoogstwaarschijnlijk omdat ik mijn zalige herinneringen aan dit woord heb opgehangen, zoals je je jas aan een kapstok hangt. Iemand die op jonge leeftijd misbruikt is, zal ongetwijfeld andere ideeën over het woord hebben. En daarmee zijn we al op de bovenlaag van dit concept gestoten... Woorden zijn ideeën over de werkelijkheid, en nooit meer dan dat.

In den beginne was er het woord, de vervloeking der vervloekingen, heeft ervoor gezorgd dat wij zijn gaan denken dat er een god buiten ons was. Een vader, een übergeest, een

oerkracht. Iemand in elk geval die veel groter en sterker en wijzer dan wij nederige mensen zijn. Iemand met ongelimiteerde kracht en macht, die alleen maar het woord hoefde uit te spreken om de wereld te scheppen.

Het echte scheppingsverhaal zou zo kunnen klinken:

In den beginne was er niets

Uit niets kwam iets

Iets werd alles

Maar daar kun je natuurlijk in de wereld niet mee aan komen zetten als missionaris. En daar kun je geen arme inboorlingen mee bekeren. Daar kun je geen oorlog om voeren, of ongelovigen mee op de brandstapel zetten. Ik zie het al voor me: ‘Zeg het, zeg het, in den beginne was er niets. Gij zult eeuwig branden als gij mij niet nazegt, uit het niets kwam iets...’

Maar laten we niet afdwalen in grappige gedachten. Het is ernst. Grapje! Dat is nu juist het kenmerk van de Matrix: dat je je eigen gedachten serieus neemt en het woord voor waar aanneemt. Woorden kunnen nooit waar zijn. Punt. Laten we ons anti-Matrix toverboek er eens op na slaan. Om de tegenspreuk der spreuken te vinden hoeven we niet ver te zoeken. Tao Te Ching, vers I:

De Tao die onder woorden kan worden gebracht, is niet de eeuwige Tao.

Meer heb je niet nodig om het hele kaartenhuis in elkaar te zien storten. Echt niet. Toen Lao Tze gedwongen werd om aan de Chinese grens zijn waarheden op schrift te stellen, begon hij uiteraard met het belangrijkste. De grenswachter die het gedachtengoed van Lao veilig wilden stellen, nam natuurlijk geen genoegen met één zinnetje. 81 verzen zou hij uit zijn pen weten te persen. Maar eerlijk is eerlijk, sterker dan vers 1 zou het nooit

worden. Terwijl vers 2 tm 82 ook juweeltjes van wijsheid zijn, hou mij te goede.

Wat Lao Tze met zijn eerste vers zegt, is zoiets als een atoombom in de Matrix gooien en dan snel de deur dichttrekken: alles wat onder woorden gebracht kan worden kan nooit waar zijn. Laat staan dat er in den beginne een woord was... Woorden halen je altijd uit de eeuwige Tao. Die is hier. Die is nu. Woorden plaatsen je ervaring in de ruimte en tijd. Altijd in het verleden. Of in de toekomst. Maar nooit hier en nu, dat is het grote geheim. Dat is de cryptische versleuteling van onze grote helden als Lao Tze of Jezus Christus. Ook deze laatste stelt dat het Koninkrijk niet ver weg is, niet in de toekomst, maar hier en nu, dichtbij je. Het Koninkrijk is jouw directe beleving in het hier en nu, zonder woorden. *Voila...*

Woorden, ideeën, concepten, symbolen, waarden, normen: ze zijn je met de paplepel ingegoten. En wat was daarvoor? Je goddelijke wezen. Voordat er woorden in je leven kwamen, te beginnen met je naam, was je één met alles. Het scheppingsverhaal slaat dus niet op de wereld, maar op het ontstaan van jouw unieke Matrix personage. In den beginne was er een verlicht wezentje dat uit de hemel pleurde op de dag dat het een naam kreeg en zichzelf als een persoon ging zien. ‘Persoon’ komt zoals je misschien wel weet van het woord ‘Persona’, wat zoveel als ‘masker’ betekent. Vanaf het moment dat je woorden ging leren en jezelf als een naam ging zien, zo rond je derde levensjaar, werd je een masker. Een personage in een film, die óp de werkelijkheid werd geprojecteerd. Die rol die je werd in jouw film was zo levensecht, omdat je als een onbeschreven blad op deze wereld kwam. Je had geen enkel referentiekader.

Het kan zijn dat je net als Truman Burbank in The Truman Show op een gegeven moment tegen de grenzen van het decor bent aangebott. Mogelijk heb je al veel eerder lont geroken. Waarom denk je dat westerse kinderen zo ongelooflijk heftig in de

zogenaamde pubertijd komen of zogenaamde stoornissen krijgen als ADD en ADHD? Omdat hun bewustzijn op het punt staat om afgebakken te worden met een virus. Alles in hen komt in verzet.

Wat maakt de Matrix zo echt? Omdat hij, zoals eerder gezegd, met de paplepel wordt ingegoten. *The fish will be the last to discover the water*. En de Matrix bestaat niet alleen als software in je hoofd. Je neemt hem ook nog eens overal om je heen waar. Omdat iedereen met het virus is grootgebracht. Bijna niemand kan ontwaken uit deze boze droom, daar zorgt de maatschappij wel voor. Kindjes die opgroeien in de Matrix worden namelijk niet alleen met woorden verziekt, waardoor zij uit het goddelijke domein, in een film terecht komen. Wat het pas echt griezelig maakt, zijn cijfers. Niet voor niets dat de verrader in de gelijknamige Matrix film *Cypher* heet.

Woorden plaatsen een film tussen jou en de werkelijkheid. Cijfers maken vervolgens dat je erin gelooft.

Zonder cijfers zou het lastig zijn om de software in je cellen in te bakken. Om dat namelijk diepgaand te kunnen doen, is emotie nodig. Emotie, zoals boosheid, verdriet en angst, zorgt ervoor dat bewustzijn zichzelf waar kan nemen. Bewustzijn weet dat woorden niet waar kunnen zijn. Maar doordat er op een zeker moment met cijfers wordt gegoocheld, is er verwarring ontstaan. Let maar eens op: cijfers drukken waardering uit. De waardering van hoe goed jij *woorden* tot realiteit bent gaan zien. Hele telefoonboeken vol met woorden en combinaties van woorden heb je moeten leren. Cijfers drukten vervolgens uit in hoeverre je hierin bent geslaagd. Goede cijfers gaven je een goed gevoel, en een goed gevoel lijkt voor het bewustzijn op de waarheid. Slechte cijfers gaven je nare gedachten, gevoelens en emoties en maakten dat je óf harder je best ging doen, óf rebelleerde tegen het systeem. In beide gevallen nestelde de software zich diep in je, tot op celniveau.

Cijfers waarderen niet alleen jouw waarde als mens. Ze geven ook uitdrukking aan een volgend niveau van illusie, waar de Matrix aan herkent kan worden: tijd. Van klein kinds af aan wordt geleerd dat je op tijd moet zijn. Dat je op moet schieten. Dat je bepaalde dingen binnen een bepaalde tijd moet leren en doen. Als je dat niet kan, deug je niet. Later, als je groot bent, wordt de software in een nog venijniger variant ingegoten. Dan wordt jouw waarde in *geld* uitgedrukt.

Omdat je je al vroeg klote gaat voelen met Matrix software in je hersenpan geïnstalleerd, ga je je ooit zo goddelijke intelligentie gebruiken om strategieën uit te denken en te proberen, om je wat beter te voelen. Je gaat dingen willen. Iedere keer als je iets in bezit krijgt, voel je je voor even niet meer zo miserabel. Het nadeel hiervan is dat het maar heel even werkt, want de ellende zit in je hele systeem en komt rap weer boven. Je neurotische zoektocht gaat dus uit naar het oneindige bevredigen van je behoeften. Je leert al vroeg dat je diploma's nodig hebt, wil je in die zieke maatschappij kunnen overleven, en daarvoor heb je goeie cijfers nodig. Goeie cijfers halen vraagt dat je je conformeert, je hun gewoontes en ideeën eigen maakt, jouw ware wezen opgeeft en afdankt.

Dan, als het bouwsel van de Matrix, jouw geest, af is, mag je de wijde wereld in. Vanaf nu ben je een junk, die nooit genoeg heeft en altijd hunkert naar meer. Je krijgt iedere keer net genoeg. Is het je ooit wel eens opgevallen dat hóe hard je ook werkt, je nooit genoeg hebt? Dat er altijd meer dagen in een maand zitten dan je geld hebt? Dat hele Matrix systeem zit zó ingenieus in elkaar! Alles wat je denkt nodig te hebben, kost geld. En je hebt er nooit genoeg van, dus je zal moeten lenen om je op zijn minst te kunnen vervoeren en te kunnen wonen. En net als je het op de rit hebt gaat er wel weer wat kapot of heb je ergens anders geld voor nodig. Je zult dus moeten werken, werken, werken, totdat je oud en versleten bent. We vieren dat we moderne mensen zijn geworden

en de slavernij hebben afgeschaft, maar juich niet te vroeg. Probeer er maar eens uit te stappen. Bel je baas maar eens op maandagmorgen en zeg: bij deze zeg ik mijn slavernij eenzijdig op. Alles in je zal verstrakken. Omdat alles in deze Matrix gebaseerd is op woorden, cijfers, tijd en geld. Je kunt er niet uitstappen! Onmogelijk! Nou ja, dat lijkt zo. Geef me nog even de gelegenheid, dan leg ik je uit waar het lek in de Matrix zit. Nou goed, ik geef het bij deze weg. Ik wilde eerst een *cliffhanger* maken (je weet wel, wat ze in soaps gebruiken aan het eind van het seizoen, om je in het nieuwe seizoen weer te laten kijken), maar ik ben in een royale bui. Daar komtie dan: de Matrix bestaat niet. En weet je waarom niet? Omdat, zoals ik je in hoofdstuk 1 al liet zien, *jij* niet bestaat. Jij, wie je denkt dat je bent, bestaat alleen in de wereld van woorden, cijfers, tijd en geld. Jouw *virtuele* personage lijkt daar te bestaan. Maar het is zinsbegoocheling. Fata morgana, zuivere luchtspiegeling, ook wel *samsara* genoemd.

Besta jij dan niet? Tuurlijk wel! Maar niet in de Matrix. Dat is allemaal hartstikke nep, bordkartonnen realiteit. De eerste die dat hele decorum doorhad, werd in dat sprookjesboek al genoemd. Zijn uitspraken zijn ietwat uit zijn verband gerukt, zoals alles in de Matrix. Ga maar na wat Jezus Christus zei aan het kruis, toen ze met joekels van spijkers voor zijn neus stonden: ‘Vader, vergeef hen, ze weten niet beter.’

Daar is vervolgens de hele Christelijke vergevingcultuur uit ontstaan, maar wat Chris eigenlijk bedoelde was: ‘Deze mensen zijn gehypnotiseerd door Matrix software. Het zijn levende zombies. Ze weten niet beter.’

Nu begrijp je mogelijk ook al beter waar Matrix Guerilla om draait. Toch? Alles draait om wakker worden. Wakker worden *in* de film. Wakker worden *uit* de film. Of zoals Chris het zei: *in* de wereld, maar niet *van* de wereld. Wakker worden betekent: je

identificeren met je ware zelf. Met wie je werkelijk bent. Je bent *niets*.

Je bent geen woord, geen naam. Je bent niet je baan, noch je functie. Je bent niet de zoon of dochter van, ook al heb je een biologisch lijf dat steeds meer op pappa of mamma gaat lijken. Je bent niets van dat alles. Je bent zeker niet de schulden die je hebt, of je keurige financiële gedrag dat voorkomt dat je in de schulden komt. Je bent ook niet je voorkeuren, je politieke ideologie of je gebrek daaraan. Je bent geen getal, hebt geen leeftijd, geen salaris, geen IQ. Je bent ook niet je muzikale voorkeur, ook al laat je je daar misschien graag op voorstaan. Alles waarmee je jou zou kunnen identificeren, is je Matrix personage.

Wat ben je dan wel? Tijdloos, woordeloos, leeftijdsloos. Ongeboren en onsterfelijk. Jij bent wat overblijft als je de Matrix software onklaar maakt en code voor code uit je systeem kraakt. Dan komt je ware wezen naar voren, dat altijd en eeuwig op de achtergrond aanwezig is geweest en nooit enige schade heeft opgelopen. Heb je wel eens een stervende meegemaakt? Heb je wel eens de gelukzalige glimlach gezien, die tevoorschijn komt als alles waaraan de persoon hechtte wegvalt, inclusief zijn gezondheid? Dat is het ware wezen dat gaat stralen als al het andere wegvalt. Als het doek valt en het decor wordt afgevoerd, komt er iets tevoorschijn dat waarachtig is. Maar daarvoor moet je eerst alles slopen wat niet in je systeem thuis hoort. Alles waar je in gelooft, alles wat in woorden, in cijfers, in tijd of in geld kan worden uitgedrukt, moet sterven.

En dat kan vanaf nu je beoefening worden. De Matrix is namelijk, op z'n allerzwakst uitgedrukt, hardnekkig. Steeds weer zal deze software, in jouw hersenpan, en buiten je in de zogenaamde realiteit, de *mainframe*, je erop wijzen dat zij echt is. Levensecht. En steeds weer zul je diep moeten ademen en doorgaan met je software onklaar maken. Steeds als je je oordelen gelooft over wat

de realiteit je voorspiegelt echt is, zak je dieper weg in het moeras van de Matrix. Het is net als met drijfzand: je moet bewegingsloos leren worden om niet verder weg te zakken.

Zodra je doorhebt dat jouw Matrix personage *fake* is, word je wakker. Het in de gaten krijgen, doorhebben, ontwaken, is dus de clou. En die momenten zullen moeten vermeerderen. In het begin kan het zomaar zijn dat je dit leest, volmondig ja-knikt en vervolgens drie maanden lang in slaap sukkelt. Om dan met een ruk weer wakker te worden omdat je tegen een decorstuk van de studio aanbotst. Een of andere *wake-up call* krijgt, of wat dan ook. Hou maar als stelregel aan: geen enkele gedachte is waar. Als ik denk, of mij een oordeel vorm over de realiteit die zich voor en in mij afspeelt, is mijn Matrix software bezig. Mijn virus roert zich. Ik moet mij dus stilhouden om hem aan het werk te zien. Ha! Dat is het. Dat is wie jij bent, daar heb je je verscholen. Heb je het door! Jij bent degene die vanaf zijn stille plekje toeschouwer is. Jij bent dat stille plekje. Jij bent niets!

Iedere keer als je hebt ontdekt dat jij dat stille plekje bent in jou, van waaruit je alles gade kunt slaan zonder erin meegsleept te worden, wordt je stille plekje van gewaarzijn krachtiger. Dit is waar jij woont. Heb je altijd al gedaan! Dit is bewustzijn. Dit is wie je werkelijk bent. Dit is waar je altijd naar terugkeert. Waar dacht je anders dat je was als je in diepe droomloze slaap bent? Totdat de Matrix software zich weer gaat roeren, en je een idee vormt dat je een of andere droompersonage bent. Mis! Jij bent stil, donker, leeg, eeuwig en altijd. Vertel dat maar eens aan je baas op maandagmorgen, als je hem vertelt dat je niet meer komt werken!

Om je Matrix software in rap tempo onklaar te maken, heb je doorzettingsvermogen nodig. Anders begoocheld de Matrix je binnen no time weer met ideeën, concepten, geld, problemen, verlangens. Je hebt dus een beoefening nodig, een continu

beschermingsformule. Ik zal kijken of ik iets voor je op papier kan zetten.

Okay, dit is het. De werkelijkheid zoals die zich voordoet, zoals je die waarneemt, is perfect. Je zou kunnen zeggen: is God. Je weet nog wat voor flauwekul we daar als mensen van hebben gemaakt: in den beginne was er het woord... Het zit zo: in den beginne was er de werkelijkheid zoals die is, en dat is God.

Iedere keer als jij jezelf betrapt op een oordeel over de werkelijkheid, weet je dat jouw Matrix software aan het werk is. Iedere keer, zonder uitzondering. De Matrix is het filter *tussen* jou en de werkelijkheid. Dus als je een oordeel hebt over iets of iemand die *anders* zou moeten zijn dan de werkelijkheid jou laat zien, is in feite de Matrix bezig in je. Zonder uitzondering. De werkelijkheid is altijd perfect, altijd goddelijk zoals ze is. Jouw idee, mening of oordeel daarover is altijd Matrix.

Wauw, dat is krachtige anti-dotum. Met deze formule op de juiste manier toegepast maak je in no time je Matrix software onklaar. En eenmaal onklaar gemaakt, kan zij niet zo snel meer aankleven. Zie het maar als de Sinterklaas-mythe: toen je eenmaal ontdekte dat hij niet echt bestond, kon je daarna nooit meer terugvallen in bijgeloof. Toch?

Wat je kunt doen, als het menens voor je is, is een klein boekje en een pen bij de hand houden, dag en nacht. Iedere keer als je Matrix software met je aan de haal gaat, schrijf je eenvoudig jouw oordeel over de werkelijkheid op. 'Mijn baas zou me meer moeten waarderen. Getver, het regent. Ik zou eens wat aardiger tegen mijn kind moeten zijn. Mijn moeder zou best wat vaker mogen bellen. Na de zomer raak ik die laatste kilo's kwijt. Ik zou eens wat meer moeten verdienen. De wereld is nog steeds in crisis. Mensen zijn zo onaardig vandaag de dag. Ik zou eens wat gezonder moeten

eten. De banen liggen niet voor het oprapen. Succes moet je verdienen...

Zo kunnen we nog pagina's doorgaan, wát, boeken vol vullen, want dit is wat je voortdurend doet, de hele dag door, jaar in jaar uit. En met deze oordelen, al die stukjes programmacode uit de Matrix, voedt je jezelf met virus, want je emoties reageren hierop. Meestal ongemerkt voor je brein, maar niet voor je bewustzijn. En omdat je emoties reageren, vermoed je bewustzijn dat het echt is. En zo hou je jezelf in diepe, diepe winterslaap. Iedereen om je heen slaapwandelt gezellig met je mee, en ze leefden nog lang en ongelukkig. Want de trieste clou van dit duistere sprookje is: niemand, maar dan ook niemand in de Matrix is ooit gelukkig. Omdat het ziellose zombies zijn. Levende dolenden. Om uit die vloek te kunnen breken heb je dus geestkracht nodig, omdat de Matrix je voortdurend zal blijven bespelen op de diepste laag van je wezen: angst. Steeds als je bang bent, zul je willoos gehoorzamen aan wat de Matrix van je vraagt, of je nu wilt of niet. De mainframe van de Matrix, de op hol geslagen ziellose maatschappij, zal je als een slaaf absorberen, verorberen, uitputten en en als een uitgekauwde schil uitspuwen.

De enige manier om hieruit te kunnen ontsnappen, is om de angst voor lief te nemen, te overwinnen en je software te saboteren. Zolang je je maar op enige wijze met je Matrix personage identificeert, zul je een gevangene blijven. Laten we eens nader gaan onderzoeken hoe dit werkt.

10. WAKKER WORDEN!

Herinner je je de scène waarin Morpheus aan Neo uitlegt dat de Matrix een systeem is? Neo ziet een bloedmooie vrouw in een rode jurk en Morpheus haalt hem bij de les en vraagt om nog eens te kijken. De vrouw is veranderd in agent Smith en staat met een pistool voor Neo's neus. Wat mij het meest intrigeert aan deze scène is dat Morpheus zegt: *'Je moet begrijpen dat de meeste van deze mensen nog niet klaar zijn om uitgeplugd te worden (uit de Matrix). Ze zijn zo hopeloos verlaafd aan het systeem dat ze ervoor zullen vechten om het te verdedigen.'*

Het is waar wat Morpheus zegt: de meeste mensen zijn nog niet klaar om wakker te worden uit hun droomwereld. Laat ze dus lekker slapen. Wakker worden uit de Matrix doe je in je eentje. Omdat, zoals we zullen zien, er niets anders is dan jij. Niets. Jij. Niets. Jij. Niet jij als persoon... Jij als bewustzijn. Je bent alleen. Al-één. Jij bent de ene. Dat lijkt eenzaam, maar dat is optisch bedrog. Hoe kan 'alles' nu eenzaam zijn?

Als we de film The Matrix te letterlijk nemen, en dat is voor de ongeoefende geest niet moeilijk, gaan we de Matrix zien als iets buiten onszelf. De wereld is doorgedraaid, er zijn talloze complotten en kwade geniussen die de wereld in onwetendheid gekluisterd houden. Allemaal nieuwe spelletjes voor L'ego. Nieuwe wijn voor ouwe zakkenwassers. De Matrix gaat immers om het creëren van een filter tussen jou en de werkelijkheid, en het filter zo levensecht maken dat jij er emotioneel op reageert zodat jouw bewustzijn, jouw ziel, het voor waar aanneemt. De Matrix geeft je graag voortdurend nieuw materiaal in de vorm van oorlogen, epische strijd tussen goed en kwaad, milieuvraagstukken, armoede versus rijkdom; het bombardement aan wat we vanaf nu *game* zullen noemen, spelletjes om je bewustzijn te misleiden, is oneindig. Denk aan hoe ingenieus hedendaagse 3D films in elkaar steken: Matrix *game* is oneindig

veel ingenieuzer, omdat het zich *binnen* jouw bewustzijn plaatsvindt, als een onzichtbaar filter, terwijl jij *denkt* dat het zich buiten je bevindt. Vervolgens gaan hele volksstammen een mening vormen over de 3D lifeshow, en het met anderen niet eens zijn daarover, waardoor de show nog echter lijkt. Kappen dus met discussiëren, daarmee bevestig je de Matrix alleen maar en plant je de software nog dieper in je eigen brein. Weet dat de hoogste waarheid niet-weten is.

Maar wat is die Matrix dan?

Allereerst is het natuurlijk een *übercool* woord. Stel nu eens dat ik dit boek *Matrijs Ondergronds Verzet* genoemd zou hebben. Zou je het dan nu in je handen hebben, denk je? Ik dacht het ook niet. Het zou wel een veiligere titel zijn, want de filmmaatschappij zou mij dan geen rechtzaak aan den broek kunnen doen. Maar laten we vooralsnog maar van het beste uitgaan, en wachten op het emailtje waarin ze toestemming vragen om mijn vernieuwde en verbeterde chromen Matrix logo te mogen gebruiken.

Dit is namelijk precies hoe de Matrix werkt, of hoe je kan merken dat zij bestaat: via de *self fulfilling prophecy*. Je hebt zelf bepaalde aannames van hoe dingen gaan lopen en verdomd, ze lopen nog zo ook. Daarom durf ik het aan om vrijelijk logo's van Amerikaanse filmmaatschappijen te gebruiken. Doordat ik ervan uitga dat dat geen probleem oplevert, gebeurt dat ook niet. Cool hè? De Matrix draait als meta-megasoftware, en jij als *local client* plugt daar met jouw lokale softwareversietje op in. Het is dus net alsof jij de realiteit bepaalt, en voor jou als *local client* is dat ook waar. De *kernel* van de Matrix draait op systeemsoftware gebaseerd op de programmeertaal *angst*, de geijkte reactie van de *client* is de behoefte aan controle en de daaropvolgende verkramping. Angst is de drijfveer van alle acties in de Matrix. Als er maar één cel in mijn lichaam bang zou zijn voor de consequenties van het vrije gebruik van het Matrixlogo en de tonnenkostende rechtzaken, zou ik dit alternatief manifesteren. De angst van de *local client* trekt

Agent Smiths aan als Neo die in zijn zondagse pak de Matrix betreedt en vormt de wereld van samsara, de Matrix, voor je ogen.

Als je deze principes door gaat krijgen, wordt je net zo onaantastbaar als Neo aan het eind van deel I. En ik in dit boek. En jij misschien, als je het uit hebt. Waar het op neerkomt is simpel gesteld: angst is de slechtste raadgever, tenminste, als je aan de Matrix wilt ontsnappen.

Alles wat gevoed wordt door jouw angst, materialiseert zich. Denk maar eens aan het verbod op magische paddenstoelen. Decennia lang worden deze goddelijke boodschappers door psychonauten en andere reizigers naar andere dimensies gebruikt als *red pill* om uit de Matrix te stappen. Nog nooit een ongeluk van naam mee gebeurt, anders dan een indrukwekkende lijst van ontwaakte zielen (wat door onze Matrixmaatschappij als ongeluk wordt beschouwd). Totdat één of andere kutminister besluit dat de inquisitie die zijn partij vijfhonderd jaar daarvoor heeft ingevoerd, nageleefd moet worden. Eén van die inquisitieverboden waardoor heksen op de brandstapel terecht kwamen, was het bezit en gebruik van kruiden en paddenstoelen. Inquisitieleider Klink laat valse berichtgeving in de media lekken, liegt tegen zijn politieke maatjes en voilà... de eerste doden beginnen uit de lucht te vallen.

En als alle anderen de leugens accepteerden die de Partij aan hen opdrong, als de geschiedenisboeken hetzelfde verhaal zouden vertellen, dan zou de leugen de geschiedenis ingaan als de waarheid. (George Orwell)

Als maar genoeg mensen ergens bang voor worden, manifesteert de Matrix dat wat gevreesd wordt. Oorlogje nodig? Laat een paar radiografisch bestuurd vliegtuigen op wolkenkrabbers storten en wijs met beschuldigende vinger richting moslims. Wakker de vrees aan, en de Matrix manifesteert een vijand van formaat, die overal op de loer ligt om je te doden. In jouw hoofd natuurlijk, niet in het echt! De Matrix werkt in jouw hoofd, en daardoor *denk* en *voel* jij

dat het echt zo is. Een van de grootste Matrix rebellen aller tijden (Hermes Trismegistus) beschreef het al, op een tafel van smaragd geïnscribeerd, zodat de boodschap nooit verloren zou gaan: *Zo boven zo beneden. Zo binnen, zo buiten.* Zoals je in jezelf gewaar wordt, zo zal je de buitenwereld aanschouwen. Zo werkt de Matrix, via jouw perceptie, je angsten, je oordelen en je overtuigingen. Met wiskundige precisie is te voorspellen hoe je op de dingen reageert. Daaraan herken je de software in je geest: die heeft niets op met spontaniteit en onvoorspelbaarheid.

Laten we maar eens kijken wat de Tao Te Ching over het ‘zo binnen, zo buiten’ principe te zeggen heeft:

Tao Te Ching vers 19 (mondeling doorgegeven traditie)

Bevrijd jezelf van de behoefte of het verlangen om wijs of werelds over te komen

*Werp de afhankelijkheid van bevroren gedachtenconstructies die je beschaafde gedrag in stand houden van je af
en alle leven waar je contact mee maakt zal er exponentieel van profiteren*

*Geef de bedriegelijke goeddoenerij
onechte orde*

*geciviliseerde rechtvaardigheid op
en geniet van de ware feilbaarheid
van je bodymind wezen*

*Dan zal de innerlijke familie en zijn uiterlijke reflectie
sereen zijn en harmonieus communiceren*

De Tao vraagt van ons om onze valse geciviliseerde en geveinsde onderdanige maniertjes op te geven en te gaan vertrouwen onze feilbare ware natuur. Als ons dat lukt zal niet alleen het onze, maar *al het leven* daarvan profiteren. Onze innerlijke familie, de familie

van zelve met verschillende belangen, zal in vrede zijn en onderling harmonieus communiceren. *Zo binnen, zo buiten.*

Vertaalt naar de 21ste eeuw behoudt deze boodschap duizenden jaren na dato nog steeds haar kracht: de wereld zoals je haar waarneemt, is een projectie van je binnenwereld. Met daartussen een geniepig Matrixfilter dat je doet *waarnemen* alsof het allemaal echt is en bestaat, waardoor je ook nog eens bepaalde *gevoelens*, *emoties* en *lichaamssensaties* krijgt, zodat je helemaal tot de conclusie moet komen dat wat je waarneemt allemaal echt is. Geloof mij, Hermes of de tandenfee... alles wat je kunt waarnemen is een projectie van jezelf, geprojecteerd door de Matrixfilters die je van pappa en mamma hebt geërfd en die door 20 jaar opvoeding en scholing verder fijn zijn geslepen. Door je zintuigen en Matrix filters kun je de werkelijkheid in ruimte en tijd aanschouwen. Tegelijk zit de vervorming *in* je eigen perceptie. Of zoals grootmeester Guerilla William Blake stelde:

Als de poorten van gewaarwording schoongemaakt zouden worden, zou alles verschijnen zoals het is: oneindig.

Dit is niet wat de Matrix is, dit is hoe zij werkt. Zij is als de hindoeïstische godin Maya, de godin van de illusie. Jij hebt lokaal in jouw systeem software draaien waarmee je inplugt op de *mainframe* en jouw spel speelt. Zolang jij gevoed wordt door angst, blijf je een nietszeggende *terminal* die langs de wetten van de Matrix wordt geregeerd. Je bent niets, een programmaatje, *dust in de wind*. Totdat je het lot en het heft in eigen handen neemt, beseft dat *jij* Neo, de Ene, bent en je eigen software gaat *hacken*. Dat is Matrix Guerilla, mocht daar nog twijfel over bestaan. Op de hoe en wat komen we later nog terug, als ik eraan denk tenminste. Anders moet je zelf maar uitzoeken hoe het werkt, dat heb ik tenslotte ook gedaan. Dat is trouwens de beste manier om jouw interne Matrixsoftware te hacken: zelf denken. Niet meer als een schaapje achter de kudde aan en braaf meeblatend met de

heersende mening. Zélf denken en zélf onafhankelijk handelen, daarmee kraak je de Matrix.

Maar zelf denken en handelen is helemaal niet zo gemakkelijk, zoals we zullen zien. Onze software is namelijk besmet met een virus. En de meesten van ons hebben nog geen virusscanner met de juiste updates. Sterker nog, het virus is meegebakken met ons besturingssysteem in onze hardware. Generatie op generatie wordt ons vervormde en geïnfecteerde besturingssysteem nu al doorgegeven, van vader op zoon, van moeder op dochter. Het virus is zó hardnekkig dat de slimste geesten haar niet kunnen ontdekken of ontmantelen. Omdat het zo eigen is. Het vliegt buiten bereik van de radar, omdat het de radar *is*. Het ligt ten grondslag aan al ons denken, aan alles waarmee we ons identificeren. Alles waarvan jij zegt: ‘dit is wat en wie ik ben’, is geïnfecteerd. Alles waar je aan gehecht bent en wat je als eigen beschouwt, houdt je gekluisterd aan en in de Matrix. Sterker nog, wie jij denkt dat je bent, *is* de Matrix. *Scary shit, huh?*

Angst is de drijvende kracht die jou en anderen voor eeuwig gebonden houdt, incarnatie na incarnatie, omdat het je identificatie en gehechtheid triggert en maakt dat je de boel onder controle wilt houden. Het laat jou op de volautomatische piloot je abonnement op de Matrix verlengen. De Matrix is hyperintelligent en weet dat jij altijd zal kiezen voor zelfbehoud, gemak, ontkenning, veiligheid en de bevrediging van je eigen behoeften, desnoods ten koste van anderen. Hoe verklaar je anders dat we in zo’n gestoorde wereld leven als waarin wij leven, waarin de ene helft doodgaat aan overmatig eten en de daarbij horende hart- en vaatziekten, en de andere helft doodgaat van de honger? Het is de ruwe Matrixprogrammeercode die zo’n zieke wereld in haar greep houdt. Gij zult hier niets van merken, gij leeft in uw eigen comfortabele geprojecteerde droomwereld en zal in slaap blijven. Gij wordt geregeerd door het ego, dat we vast en zeker nog verder gaan verkennen. We zullen wel moeten, want alleen als we het

door en door kennen en al haar truckendozen ontmantelen, kunnen we onze eigen software *hacken*. Als dit ons niet lukt, blijven we eeuwig slapende slaven die de waarheid opofferen voor een comfortabel leventje.

Geloof het of niet, maar we hebben altijd de keuze om in slaap te blijven, of te ontwaken. We kunnen onszelf en onze medestrijders verraden zoals Cypher dat deed in de film de Matrix. Ons uitleveren aan mr. Smith en kiezen voor een comfortabel leventje met een of andere belangrijke positie met geld, macht en aanzien. Of we kunnen ontwaken, en ons wenden tot de pure, rauwe, onvervormde waarheid. Het is aan jou... het is jouw leven, jouw spel.

Als dit spel je bekend voorkomt, dan kan dat kloppen. Leven na leven zul je aan dit spel herinnert worden, de waarheid zal altijd aan je blijven knagen, als een splinter in je geest. Als kind ving je wellicht glimpen op van de eindeloze waarheid die ónder de Matrix schuilgaat. De Matrix zal je altijd proberen te intimideren, je een gevoel geven van een van alles afgescheiden staat en je angstig maken. Angst om niet te bestaan, op te lossen, dood te gaan, niets te betekenen. Jouw reactie daarop, zoals we nog veelvuldig zullen zien, is wat jouw ego vormt. Jouw verweer tegen niet bestaan – de grootste angst van de mensheid. Terwijl dat wat je het meest vreest – niet bestaan – allang gebeurt is. Sterker nog, het is helemaal nooit gebeurd. *Jij* hebt nooit bestaan. Alles waar je jouw persoonlijkheid mee identificeert, is Matrix. De eerste die dat ontdekte, was de Boeddha. Zijn hele leven zocht hij diep in zijn binnenste, jaar in jaar uit mediterend, om te ontdekken dat er geen zelf is. Hoe lief de meeste uiterlijke ‘boeddhistische’ lessen ook lijken (naastenliefde,, mededogen, vriendelijkheid als levenshouding): als je echt Boeddha’s pad wilt volgen laat je alle *feelgood story* los en zoek je de waarheid. En die luidt onverminderd: jij bent niets.

De dood zou weinig bedreigend zijn als we zeker wisten dat we voort zouden leven. Juist de gedachte aan totaal op te lossen in het niets maakt ons wanhopig. De Matrix en haar vertegenwoordigers weten dat als geen ander en bespelen ons al aeonen lang met deze beangstigende gedachten. Terwijl zij ook de sleutel naar onze vrijheid bevat. Wanneer je regelmatig gaat mediteren op thema's als dood, oneindigheid, ruimtelijkheid, tijdloosheid en andere dingen waar je als kind nog vrij over durfde te denken, kom je oog in oog te staan met het mysterie áchter de Matrix. En dan wordt het pas echt leuk.

De Matrix zoals we die kennen is al vanaf het begin der tijden bij ons. Het bepaalt niet alleen jouw denken en gedrag, maar dat van bijna alle mensen die ooit geleefd hebben. De Matrix doet zich zo levensecht voor dat er maar een enkeling ooit aan heeft durven ontsnappen. En vaak eindigen dergelijke vrijheidsstrijders aan het kruis of met een kogel door hun hoofd. Ontsnappen is dus niet geheel zonder gevaar, vandaar dat ik in dit boek de *light*-variant van ontsnappen aan de Matrix beschrijf, *GUERILLA!* Je kan altijd nog besluiten om je levensscript om te buigen tot martelaar en je aan te sluiten bij de lijst van Gandhi's, Christussen en Martin Luther Kings. Vooralsnog ga ik ervan uit dat we levend meer aan je hebben in het verzet en ontwaakt *in* de droom.

Zoals gezegd, is de Matrix al bij ons sinds het begin der tijden, alleen speelden Laurence Fishburn en Keanu Reeves niet in de eerdere versies. Nagenoeg alle oeroude scheppingsverhalen noemen een alles verbindende Matrix, voorgesteld als *web* in hun kronieken. Of je nu bij de Native Americans te rade gaat of bij yogi's, boeddhistische geschriften bestudeerd of sjamanen uit het regenwoud raadpleegt: de stamoudsten en andere hoeders van de wijsheid zullen verwijzen naar het begin der tijden en het allesverbindende web. In het kielzog van de wijze mannen en vrouwen van deze wereld komen nu eindelijk ook de kneusjes van de schepping – wetenschappers – tot de conclusie dat er zoiets

bestaat als een allesverbindend veld van oneindige mogelijkheden. Dit veld hebben ze vorige eeuw ontdekt en noemen ze nu het nulpuntenerveld; het veld werd in de heilige geschriften duizenden jaren geleden al gekend als het Akashaveld of web van Indra.

De mensheid heeft het web van het leven niet geweven.

Wij zijn er slechts een draadje in.

Wat we het web aandoen, doen we onszelf aan.

Alles is met elkaar verweven.

Alles met elkaar verbonden.

(Chief Seattle)

Laten we niet verzanden in het onderzoeken van die oude folklore of wetenschappelijke inzichten. Het is *peanuts*. Veel schrijvers verdiepen zich als de beste jongetjes en meisjes van de klas jarenlang in deze onderwerpen zonder zich maar enigszins bewust te zijn van de werkelijke implicaties of zelf een glimp opgevangen te hebben van de Matrix. Ze strooien met moeilijke oosterse namen of wetenschappelijke bewijzen en strooien je ondertussen, net als Klaas zo Vaak doet, zand in de ogen om je dieper in te laten slapen. Onbewust, hou mij te goede, want de beste mensen weten vaak zelf niet dat ze slapende zijn. Bijna ieder boek dat van een uitgever afkomstig is, is tenslotte door de Matrix-scan geweest en helpt je verder in slaap sukkelen. Uitgevers zullen het anders noemen, zoals marktwerking, lezerspubliek, oplage, promotiebudget en andere voor ontwaakten onbegrijpelijke woorden. Waarom zou je iets dat goed is moeten promoten? Als een bakker lekker brood maakt, komen mensen op basis van recommendatie toch vanzelf bij je kopen? De waarheid is dat bakkers geen brood meer maken. Fabrieken maken brood, en construeren uit zielloos platgeslagen meel juweeltjes van bijna echt gelijkende broden, waar geen enkele voedingsstof meer in zit, en de smaak kunstmatig aan het lijkenmeel is toegevoegd. Dáárom moeten ze er reclame voor maken. En zo is het ook met de meeste

boeken. Daar zit ook zelden nog een authetieke voedingsstof in. Dat is marktwerking. Welkom in de Matrix.

Als ik met moeilijke namen smijt is dat niet zodat ik indruk op je kan maken en jij ‘oh’ en ‘ah’ zult denken en ‘wat is die Lars toch intelligent’ en zult besluiten – vermits je welgevormd en blond danwel arabisch getint en vrouwelijk van geslacht bent – om na een lezing met mij aan te willen pappen. Ik gebruik terminologie slechts illustratief, om te duiden waar het over gaat en vermijd het waar mogelijk. Interessantdoenerij is een teken van... de *M* (van McDonalds). *Kiss* is het motto: *Keep It Simple, Stupid*. Als je het niet eenvoudig kunt zeggen, zeg dan niets. Leuker kunnen we het niet maken, wel makkelijker... Van wie was die slogan ook al weer? Belastingdienst. *Be-fucking-las-ting-dienst*. De blauwe enveloppe waarvan je hoopt dat die aan je voorbij gaat, maar je als een hittezoekende kruisraket altijd weer weet te vinden. Weinig in dit universum zo trefzeker als die blauwe teringenveloppen. *Take the red pill, take the blue pill...* Horigen zijn we, pachtboeren. Altijd geweest, en we zullen het voorlopig nog wel even blijven. Blauwe pillen, blauwe enveloppen: tegen de tijd dat we ons daar niet meer druk over maken, zitten we hermetisch gevangen in de Matrix. Laat in het vervolg de blauwe correspondentie een herinnering zijn aan haar ware afzender: het hoofdkwartier van vergetelheid, met de hoofdletter M.

Als ik zo met jouw klets dan raak ik wel een beetje van het padje. Waar hadden we het ook al weer over? Oh ja, in den beginne... Laten we zo ver mogelijk terugduiken in de tijd, om te ontdekken wat er nu aan de Matrix ten grondslag ligt. Ga er voor het gemak maar van uit dat nagenoeg álle geschriften gecontroleerd en gecensureerd zijn door de Matrix. Op een paar na misschien, zoals de Gnostische Nag Hammadi geschriften die in de vorige eeuw gevonden werden en de ware leer van Christus toonden, in plaats van die Matrixbiechtboekjes die Petrus liet drukken zo gauw Christus het veld had geruimd. De hoeders van de originele leer

van Christus, de Katharen, werden bijna duizend jaar geleden in opdracht van één van de eindbazen van de Matrix, de paus, om zeep geholpen. Een heel volk uitgeroeid en uitgewist. Katharen waren Matrix Guerillastrijders met een hoofdletter. Postuum hulde en eer dus voor onze gestorven strijdmakkers en een dikke middelvinger naar die kleine jongetjes betastende vent in sinterklaaskleren.

Een ander esoterisch geschrift waar we veel aan zullen hebben is de Tao Te Ching, geschreven door Lao Tze. Beide geschriften kun je naar hartelust lezen en zullen je helpen bij het ontwaken. Waar nodig zal ik een citaatje opnemen. Maar om de oorsprong van de Matrix te achterhalen, moeten we te rade bij een traditie die alleen maar mondeling van magiër op magiër wordt doorgegeven, de zogeheten Kosmische Traditie. Een geheime traditie. Zeer geheim. Uiterst geheim. En niet voor niets geheim, als je het lot van de hoeders van wijsheid van de wereld beschouwt: sjamanen, heksen, Katharen, Bwiti's, druïden, Taoïsten en andere meesters. Allen opgejaagd en met de dood bedreigt, tot de dag van vandaag. De overwegend christelijke teistering van de wereld gaat door, dag in, dag uit. Je zult er niet over lezen in het nieuws en er geen items over terugvinden op televisie, omdat deze media geregeerd worden door de Matrix eindbazen. Vraag een willekeurige Mayasjamaan uit Equador of Peru wat er met zijn dorp is gebeurd en je weet wat er aan de hand is. Inquisitie anno tweeduizend en nog wat. Als je niet direct een Mayasjamaan bij de hand hebt, lees dan het schitterende *Secrets of the Talking Jaguar* van Martin Pregtel, een Matrix guerillastrijder die ter nauwernood aan de klauwen van de M ontsnapt is en er met een sjamanistisch relikwie, het *magische hart van de wereld* vandoor ging, voordat de mr. Smiths het konden roven en alle sjamanenkracht daarmee konden confisqueren.

We dwalen weer af en dat zullen we nog ontelbaar keer doen. Wen er maar vast aan, of zak terug in de vergetelheid. Waar waren we

ook al weer? Oh ja, de Kosmische Traditie die zéér geheim is en alleen door de grootste hoeders van de aarde wordt beschermd. ‘Maar hoe komt Lars dan aan die informatie...?’ zul je wellicht denken. Dat is een geheim dat ik alleen met blonde welgevormde en/of arabische dames deel na afloop van een lezing, de Kosmische Traditie is niet voor niets een orale traditie. Oraal in de zin van mondelinge overdracht, mocht je iets anders denken (viespeuk).

Om jouw trouw en geduld te belonen zal ik een tipje van de sluier oplichten waar de Kosmische Traditie over gaat, niet hoe zij tot mij is gekomen. Dit soort verhalen begint bijna altijd met ‘In den beginne’ en zo ook dit verhaal.

11. DE KOSMISCHE TRADITIE

In den beginne was er de Ene. En verwar de Ene vooral niet met de andere, want die was er toen nog niet. Het is wellicht lastig voor te stellen, maar er was een tijd dat er alleen de Ene was. Eenheid. Saillant detail is de naam van Matrixfilm hoofdrolspeler Neo, wat een annagram is van The *One*. De Ene dus. Neo.

Agent Smith: “Did you know that the first Matrix was designed to be a perfect human world? Where none suffered, where everyone would be happy. It was a disaster. No one would accept the program. Entire crops were lost. Some believed we lacked the programming language to describe your perfect world. But I believe that, as a species, human beings define their reality through suffering and misery. The perfect world was a dream that your primitive cerebrum kept trying to wake up from. Which is why the Matrix was redesigned to this: the peak of your civilization.”

Eenheid was volmaakt. Alleen: eenheid kon zichzelf niet kennen. Zoals een eskimo een bikini niet kan kennen. Of een woestijnbewoner het bestaan van een iglo niet kan bevroeden, omdat hij er geen referentiekader voor heeft. Het is voor ons bijna niet voor te stellen omdat wij kinderen van de dualiteit zijn en bovendien ook nog eens gefiltert worden door de Matrix. Maar eens, in den beginne, was er alleen de Ene. De Ene wilde zichzelf leren kennen en gaf opdracht aan de Grote Moeder, de vormende kracht achter het universum, om vier Asoera's te scheppen. We kunnen dus aan de hand van dit verhaal vaststellen dat er naast de Ene altijd al de Grote Moeder was. Yin en Yang. Scheppen en vormen. Mannelijk en vrouwelijk. Hard en zacht. Puntig en rond. Plat en rondborstig. Dualiteit dus. Zie je hoe leuk deze verhalen worden als we ze een beetje opleuken? Kun je je voorstellen hoe het geweest zou zijn als ik je leraar geschiedenis was geweest op de middelbare school? Geheid dat menig uurtje uitgelopen zou zijn op drank en drugsgebruik en – *boring* – zou uitlopen op strippoker

en een milde orgie. Voor het verhaal moet ik er (van rechtswege) wel bij vertellen dat alle studenten al achttien waren. Hoe kan dat nou op een middelbare school, zul je wellicht afvragen? Denk voor jezelf, zou ik zeggen. Al die studenten blijven voortdurend zitten, omdat we ons jaar in, jaar uit alleen bezighouden met Matrix-schuwe zaken als drank-drugs-strippoker-games-enz. De mooiste blonde en arabische studenten zou ik eindeloos bijles geven en mijn geheime inwijding in de Kosmische Traditie toevertrouwen.

Ala, je begrijpt het wel, we moesten de Matrix ff scramblen. Ik zal dat nog vaker doen als ik voel dat de agents te dicht in de buurt komen. Zodra ik over vrouwen begin, of over gebruik van geestverruimende middelen, weet je hoe laat het is. Je begrijpt dat het helemaal niet mijn persoonlijke interessesfeer heeft, het gebruik van sex en geestverruimende middelen in dit boek is puur functioneel. De Matrix zal dan al rap haar interesse verliezen omdat ze dént dat we in de wereld van Maya verstrengelt zijn, van illusie en haar tienduizend verschijningsvormen. Maya, noch haar speeltje de Matrix, zijn opgewassen tegen mijn flauwiteiten en ongepaste toespelingen. Ik zal je het geheim hier achter verklappen: om je gevangen te houden in de Matrix móet jij erin geloven.

*Niemand is meer geknecht dan zij die ten onrechte geloven
werkelijk vrij te zijn*
(Goethe)

Jouw diepgewortelde angst trekt de Matrix aan, zoals honing Winnie de Poeh aantrekt. Ware Matrixmeesters herken je door hun volstreckte schijt aan sociale conventies. Vaak ruimen ze voortijds het veld, zoals Theo van Gogh, of Pim Fortuyn.

We kunnen weer verder, kust is veilig. Wat was ook al weer het belangrijke waar we gebleven waren? Oh ja, dat als ik jouw geschiedenisleraar was geweest, we lol voor tien zouden hebben gehad en je er nooit ook maar over na zou hebben gedacht om te

69

spijbelen. Ik zou je de verschillende vormen van opiumgebruik leren, we zouden de geschiedenis van computerspellen doornemen en multiplayer Final Fantasy X spelen, waarbij we om de beurten om Yuna zouden huilen, en om het verlies van Kimahri's hoorn. Ik zou mijn platentassen vol vinyl meenemen en de geschiedenis van House al beukend achter de draaitafels met je doornemen, genietend van de zuiverste MDMA-kristallen. We zouden verplicht *Fear and loathing Las Vegas* kijken en de verschillende drugs innemen, waarna ik je bij wijze van Staatsexamen zou overhoren over de effecten van LSD, mescaline en andere heerlijkheden die je geblindeerd tot je had genomen. En ik zou je – scramble, scramble – zeker in stukjes gecodeerde informatie over de leer van de Kosmische Traditie toevertrouwen. Waarschijnlijk zouden we er een speciaal ritueel aan wijden en er de uit het Amazonegebied afkomstige drank Ayahuasca bij drinken. We zouden de ramen blinderen en diep bij onszelf naar binnengaan, daar waar de Matrix geen greep op ons bewustzijn heeft. Grootmoedertje Ayahuasca zou ons inwijden in de *ins* en *outs* van de Traditie en in beelden laten zien wat ik nu alleen in woorden kan vertellen. Over hoe de Grote Moeder de scheppende wens van de Ene in daad omzette en vier Asoera's creëerde. Vier krachten die de eenheid tezamen uitdrukten. Grote Moeder vormde Licht, Waarheid, Gelukzaligheid en Leven. Vier volmaakte krachten die samen vorm zouden geven aan de geboorte van het universum.

Grootmoedertje Ayahuasca zou ons diep in trance meenemen naar het begin der tijden en met haar kleurrijke visioenen betoveren. Ze zou niet, zoals ik, ontdeugende praat in hoeven brengen om de Matrix te *scramblen* maar zou ons onverhuld laten zien hoe de vier Asoera's, de begingoden aller tijden, vastliepen in het scheppingsproces. Iedere Asoera voelde zich oppermachtig en dacht voor zich dat hij God was, de Ene. Wat volmaakt één was in verscheidenheid, kreeg daardoor een schaduwzijde. Ayahuasca zou ons de pijn laten voelen van de afscheiding die dit ten gevolg had. Diepe, rauwe pijn, voelbaar in al onze cellen. Pijn waar we het

liefst zo ver mogelijk bij vandaan willen. Monsterachtige schaduwen die de mens aanzet tot het allerslechtste waartoe hij in staat is: misbruik, holocaust, verwoesting en boosaardigheid. Pijn en angst die de Matrix voert en levensecht maakt omdat we er in geloven als dé waarheid, en die de wereld van illusie in stand houdt, omdat we altijd maar willen ontsnappen aan deze beginpijn. De oerpijn van de goden.

Door de machtsgreep van de Asoera's en de afgescheidenheid die dat tot gevolg had, werden er nieuwe krachten gecreëerd. Als geschiedenisleraar zou ik jou wijzen op de verschillende scheppingsverhalen en de zondeval die de meeste van deze verhalen kennen, zoals de bijbelse val van Lucifer, een van de vier Asoera's. De *spirit* van de Ayahuasca die we gedronken hebben zou mij tot stilte manen en jou tonen en laten voelen hoe de vier eerste Asoera's in hun tegendeel omsloegen. Licht werd duister. Waarheid veranderde in leugen. Gelukzaligheid in lijden. Leven in dood. Duisternis, leugenachtigheid, lijden en dood waren vanaf dat prille moment in de schepping, miljoenen en miljoenen jaren geleden, de heersende krachten in het universum. En zijn dat nog altijd. Donkere krachten regeren deze wereld. En iedereen die ze benoemt en blootlegt, maakt kennis met de donkerste krachten die er zijn. Iedereen die zich bewust wordt van wat er werkelijk speelt onder de motorkap van de Matrix, kan verwachten dat hij wordt tegengewerkt. Vertel dit verhaal dus nooit *ongescrambled* aan iemand!

Probeer het ook niet als openingszin om een mooie welgevormde blonde of arabische dame mee aan te spreken. In de kroeg openen met 'Zal ik je bij mij thuis het geheim van de Kosmische Traditie vertellen?' werkt alleen voor grootmeester guerillastrijders, in dit geval voor mij dus. Of je moet van een klap of colaatje *light* in je gezicht houden. Geloof me, als we klaar zijn dan heb je geen openingszinnen meer nodig. Als je er dan toch een zoekt, zou je het kunnen proberen met de hopeloos gedateerde: 'jij hebt een

opening en ik heb zin'. (Ik krijg een signaal uit de anti-Matrix regiekamer dat we verder kunnen) Verder, als maar verder. Dat is het advies van ontwaakte guerillastrijder Jed McKenna, die drie boeken schreef die je prima als Matrix guerilla- handboeken zou kunnen beschouwen.

Blijf lopen, ook al is er geen plek om naartoe te gaan.

Probeer niet voorbij de horizon te kijken.

Dat is niet weggelegd voor menselijke wezens.

Beweeg vanbinnen, maar beweeg niet zoals angst je laat bewegen.

Rumi

Verder dus. Verder, we mogen niet stilstaan. Stilstand is achteruitgang. En in z'n achteruit vervallen we en komen we in de klauwen van de Matrix. Vooruit met de geit dus. We weten nu welke krachten de Matrix regeren: Duister, Leugen, Lijden en Dood. Precies die krachten die je overvloedig aan het werk kunt zien als je het zes uur journaal aanzet. En precies volgens plan. Niets in dit universum gebeurt zonder dat het een perfect onderdeel is van het grote plan. Niets. Guerillastrijders als wij kunnen alleen geboren en getraind worden als ze een sterke tegenstander hebben. Waar of niet? We zitten dus perfect op schema, helemaal volgens plan.

De Ene leerde zichzelf aardig kennen in de dualiteit die hij ongewild geschapen had. Hij vroeg de Grote Moeder om de gecorrumpeerde Asoera's van Duister, Leugen, Lijden en Dood te bekeren. De Grote Moeder creëerde daartoe vier nieuwe Asoera's. Maar wat zij ook probeerden, ze konden niets uitrichten tegen de vier muitende en corrupte begingoden. Alle pogingen werden verijdeld, het kwaad dat over de wereld heerste en heerst was gewoon te sterk. De Grote Moeder zag dat het met deze ingrediënten in het universum niets kon worden en dat deze padstelling tussen goed en kwaad voor eeuwig zou blijven bestaan. De Grote Moeder bedacht op verzoek van de Ene een oplossing en

introduceerde Liefde als vijfde element in het universum. De allesomvattende Liefde met een hoofdletter L is niet de geromantiseerde vijfstuiver 'Ik ook van jou, poepie'-liefde die wij uit popliedjes kennen en waar ons Matrixhart van op hol slaat.

Liefde in de duale wereld van de Matrix is voorwaardelijk en slaat om in haar tegendeel, haat, als diegene die haar voelt er genoeg van heeft en niet langer krijgt waar hij of zij behoefte aan heeft. Haat is bevroren liefde. Veel hedendaagse schrijvers doen de werkelijkheid geweld aan door te stellen dat angst het tegenovergestelde is van liefde, maar dat is zoals je al begrijpt stierenpoep. Populaire nonsens, door goedgegelovigen aanbeden rommel. Angst staat op zichzelf. Angst is de motor onder de Matrix, de energie waar we altijd vandaan willen, achteruit het liefst, recht in de open armen van de Matrix die ons wel een speeltje geeft om ons zoet mee te houden, uit de catalogus van tienduizend afleidingen. Liefde met een hoofdletter L is andere koek. Verwar haar niet met de liefde die ik voel voor willekeurige mooie dames. Dat is bestiale aantrekkingskracht, zoals je wellicht kon bevroeden. Liefde met een L is bewustzijn, het Licht van bewustzijn. Van onvoorwaardelijk accepteren wat er is. En vooral: van je ware aard kennen. En daar kan geen duistere kracht tegen op. Dus eigenlijk zijn we, op de keper beschouwd, *guerillastrijders van de Liefde*. Maar je snapt dat als ik dat op de cover had gezet, je waarschijnlijk niet tot hier gekomen was. En ik heb je nodig, recruteer. Een beetje valsspelen is best geoorloofd. Sterker nog, alles is geoorloofd in Liefde en oorlog – zegt het spreekwoord. Dus was je wonden en kijk niet zo beteuterd. Om een goede guerillastrijder te worden zul je moeten leren valsspelen, anders hou je het nog geen minuut uit in de Matrix. En je zult bewust moeten worden, slaapkop, om met Liefde te kunnen strijden. Of eerder: om in naam van Liefde op te houden met strijden. Liefde met een hoofdletter L betekent dat je alles in het universum accepteert zoals het is. De Matrix zal je er altijd toe aanzetten om een keuze te maken en het ene lief te hebben en het

andere te verwerpen. Guerilla's oefenen zich in het meesterschap van Liefde. Grote guerillameester Chuang Tze geeft ons hierin belangrijke, tweeduizend jaar oude geheime aanwijzingen:

*“Het leven ontstaat uit de dood en de dood uit het leven. Wat ontstaat, is per definitie gedoemd te vergaan. Als er links is, moet er rechts zijn. Het juiste bestaat bij gratie van wat niet juist is. Door te ontkennen bevestigen wij, ja bestaat dankzij nee. **Daarom oordeelt de wijze niet.** De Hemel verlicht zijn pad. Hij ziet de relativiteit in van gedachten en meningen. Zijn inzicht is op niet-weten gebaseerd.”*

12. EEUWIGDURENDE OORLOG

De vier Asoera's of begintegenstellingen zijn paren van dualiteit, en kunnen elkaar niet overwinnen (als Neo - Smith, The Architect - The Oracle). Het zou een eeuwigdurende oorlog tot gevolg hebben, zo ongeveer als de situatie in de wereld waarin we heden ten dage in verstrikt lijken. Het vijfde element is er echter een van een andere orde. Licht kent Duister als tegenpool. Waarheid kent de leugen. Gelukzaligheid het lijden. Leven de dood. Maar Liefde, het in liefde accepteren van de dualiteit, kent geen tegenpool. Liefde met de hoofdletter L, die je ook puur bewustzijn zou kunnen noemen, kun je zelf ontdekken. Hoe? Door Neo te worden, de Ene. Als de splinter eenmaal in je hoofd zit, kun je niet meer terug en zul je verder moeten, verder. Dat doe je door vragen te stellen en niet te rusten voor je de waarheid boven tafel hebt. Wat ben ik? Je bent niets anders dan de vijfde kracht, het allesomvattende element Liefde. De Matrix zal je tegen elke prijs tegen willen houden om dit besef te ontdekken en te realiseren. Denk maar aan onze proef van *mindfulness*. Om je ware aard te ontdekken moet je stil zijn. Probeer maar eens vijf minuten in stilte met jezelf te zijn met de vraag: 'Wat ben ik?' Je zult de Matrix in actie horen en zien, je raderen zullen kraken. De Matrix zal alles in het werk stellen, iedere mogelijke afleiding in je leven manifesteren om je bij deze vraag en het antwoord weg te houden. Het zal je oneindige spelletjes voorschotelen waarvan jij voor waar aan zult nemen dat het jouw leven is. Mis! Matrix = Game = Jouw leven zoals het zich aan jou voordoet. Iets uitgezonderd? Nee. Alles is Matrix. Alles. Wat is echt? Het antwoord op de vraag: Wat ben ik? Sommigen proberen deze stap te maken met de vraag 'Wie ben ik', maar die vraag voert je regelrecht terug *in* de Matrix, omdat *wie* verwijst naar jouw identiteit, en dat is per definitie Matrix programmeercode. 'Wat ben ik' voert je direct naar het enige juiste antwoord, en enige element waar Matrixcode niet aan kan haken. 'Niets' is het enige mogelijke antwoord op je vraag, mits je stil genoeg in jezelf leert worden om het antwoord te

beluisteren. Later zal ik nog wat uitgebreider op deze vraag- en luistertechnieken ingaan.

Met Liefde in onze bepakking, kunnen we alle donkere krachten weerstaan. Sterker nog, alle donker lost op in het aanschijn van de supramentale energie genaamd Liefde, die ook wel bekend is als de Heilige Graal of het heldere witte Licht. Met deze supramentale Liefdesenergie, de energie van totale acceptatie van dat wat is, kunnen we ons gewonde ego helen en de Matrixprogrammages *hacken*, stuk voor stuk. Splinter voor splinter zullen we de resten van de virale besmetting laten smelten en verwijderen, in het aanzien van de Waarheid. Maar...: alles op z'n tijd..., en als je een beetje bij mij in de buurt blijft komen we daar vanzelf aan toe.

Laten we voordat we het ego gaan ontmantelen eerst eens kijken wat er van ons verwacht wordt als guerillastrijders in de dop. Zoals ik je al eerder vertelde is ons gevecht om aan de bedwelmende invloeden van de Matrix en haar illusoire bestaan te ontsnappen van alle tijden. Zo ver de tijd terugrijkt zijn er mensen geweest die zich hebben verzet. Altijd zijn er mensen geweest die dwars door de Matrix heenprikten en zich niet door Maya in de luren lieten leggen. Doordat zij dwars en rebels waren, en niet in de fabeltjes geloofden die hen door de heersende autoriteiten werden voorgehouden. Eén van hen was Arjuna, de mythische krijger uit de Bhagavat Gita, een duizenden jaren oud verhaal. Als we in de huid van Arjuna kruipen kunnen we van hem guerilla les nummer een krijgen: In de Matrix is niets wat het lijkt.

Arjuna staat op het punt om een dodelijk gevecht in te zetten waarbij hij weet dat zijn eigen familie, vrienden en leraren de dood zullen vinden. Hij zakt door zijn knieën en durft het aanvalssignaal niet te geven, als Krishna aan hem verschijnt en hem laat zien waarom hij de oorlog toch in moet zetten. Krishna stelt daarbij dat als Arjuna denkt dat een mens kan doden of door een mens gedood kan worden, hij er lelijk naast zit. *Niets is wat het lijkt...*

Les twee krijgen we uit een ander verhaal, dat gaat over een koning die aan een beroemde meester vraagt om hem te helpen verlicht te worden. De meester stemt in en vraagt alle bezittingen van de koning. De koning gaat akkoord en krijgt van de meester een ring met daarop de inscriptie: *ook dit gaat voorbij*.

'Niets is wat het lijkt' en *'ook dit gaat weer voorbij'* zijn de twee belangrijkste motto's voor Matrixguerilla's om aan de illusie te ontsnappen. Alles en iedereen in de Matrix, je eigen ego inclusief, zal je namelijk voorhouden dat alles zo is als het lijkt en dat dat eeuwig zo blijft.

Spoon boy: *"Do not try and bend the spoon. That's impossible. Instead... only try to realize the truth."*

Neo: *"What truth?"*

Spoon boy: *"There is no spoon."*

Neo: *"There is no spoon?"*

Spoon boy: *"Then you'll see, that it is not the spoon that bends, it is only yourself."*

Als je uit de Matrix stapt, sta je er alleen voor. Dat is wat de oeroude geschriften ons leren. Je zult op je eigen benen moeten leren staan, onafhankelijk van de goedkeuring van anderen. Zelf denkend en zelf handelend. De meesten zullen je voor gek verklaren. Je vader en je moeder, je eventuele kinderen, je werkgever, je postbode, je blonde dan wel arabische vriend(in): iedereen is onderdeel van het complot. Of eerlijker gezegd: er is geen complot (waar ze van weten), iedereen speelt gewoon zijn rol. Ongeveer zoals in de film de Truman Show, weet je nog, met Jim Carrey. Alles lijkt echt, totdat Jim met zijn bootje op zee tegen de zijkant van de studio aanstoot en ontdekt dat alles in zijn wereld *fake* is. Zo ongeveer ziet ontwaken in de Matrix eruit, alleen blijven de acteurs tot het eind toe volhouden dat ze echt zijn. Het heeft geen zin om je moeder met kaarsen onder haar voeten te

martelen totdat ze doorslaat en toe zal geven dat ze je van kinds af aan heeft gemanipuleerd. Het arme mensje wéét niet eens dat ze dat gedaan heeft! Je vader is ook maar een voetsoldaat die orders van hogerhand kreeg – zoals je met twee woorden leren praten en naar school sturen. Alles en iedereen om je heen is onbewust en zal je geen referentie of ruggensteun geven. Het zijn levende zombies! Als je aan je dokter of psychiater het verhaal van Matrix Guerilla vertelt, kun je wachten op een pilletje achter je tong en een gedwongen opname met de diagnose *psychotisch* aan je broek. Je staat er alleen voor, strijder van het Licht. Is trouwens altijd al zo geweest. Je hebt het vast al lang aangevoeld. Gevoeld dat er iets in jouw wereld van koek en blik niet klopte. Dat er meer moest zijn dan het negen tot vijf wereldje waarin de meeste mensen verstrengeld zitten.

Guerillastrijders die uit de Matrix willen breken gebruiken daar overigens geen geweld voor. Niet dat ze het schuwen, ze weten gewoon dat het geen effect heeft, sterker nog, dat geweld alleen maar meer geweld voortbrengt en precies dat creëert waar de Matrix dol op is: negatieve emotie. De Matrix en de oorspronkelijke Asoera's zijn gek op haat, geweld, afgunst, nijd, jaloezie en wrok. Er zijn bijna geen andere emoties te bedenken die je zó gekluisterd in de Matrix houden. Kun je je de scènes uit de Matrix herinneren waarin mr. Smith zich razendsnel manifesteert in willekeurige voorbijgangers? Hij gebruikt daartoe hun emoties. Precies zo manifesteren de oorspronkelijke donkere Asoera's zich via onwetenden. Zij maken gebruik van hebzucht, vraatzucht, jaloezie, machtsmisbruik en andere gaten in ons bewustzijn en nemen je via die emoties over.

Een Matrixguerilla weet dat alles voorbij gaat en dat niets is wat het lijkt, daarom kan hij onthecht reageren en de wereld aanvaarden zoals die zich voordoet. Begint het allemaal al een beetje te dagen? Maakt niet uit hoor. Het is allemaal *part of the game*, of je het nu begrijpt of niet. Of je nu blijft spelen in de

Matrix, of eruit stapt: het maakt allemaal geen zak uit. Of zoals Krishna tegen Arjuna zegt in de Gita: *uiteindelijk komen ze toch allemaal weer naar mij terug*. Khrishna vertegenwoordigt niemand minder dan de Ene, de godheid die zichzelf wil leren kennen. Alles is deel van zijn opzet: ook de Asoera's die corrupt zijn geworden, alle dood en verderf op de wereld, alle schoonheid, alle ziekte, alle liefde, alle haat. Alles. Uiteindelijk zal alles weer oplossen in eenheid alsof er nooit iets anders is geweest. Er is ook nooit iets anders geweest, ook al zal de Matrix je te allen tijde voorhouden om te geloven in de tegengestelden en de consequenties te verafschuwen en te vrezen. Daar draait de Matrix op. Sterker nog: dit *is* de Matrix. Het filter in *jouw* bewustzijn, jouw denkende geest dus, die tussen jou en de ervaring van eenheid instaat. Doorzien dat er nooit iets anders is geweest dan eenheid en dat op alle niveaus in je leven door laten dringen, is uit de boze droom ontwaken. Doorzien dat jij in feite *niets* bent, leeg, alomvattend, is de finale klap voor de Matrix. Dacht je! Wacht maar tot de volgende belastingenveloppe in je brievenbus valt. Of je partner bij je weg wil omdat die je vage Matrix gebazel zat is. Of tot je een ongeneeslijke ziekte ontwikkeld. Of... Ach, het scenario dat de Matrix voor je in petto heeft is schier oneindig. En je *zult* er intrappen, keer op keer, leven na leven. Net zo lang tot je wakker genoeg wordt, en het zat genoeg bent. Als de splinter diep genoeg in je bewustzijn is gedreven.... Dan maak je een kansje. Wat ben ik... niets...! Kan een belastingaanslag, verlies van werk of dierbare mij deren? Nee! Niets is wat het lijkt en gaat ook weer voorbij. Test voor jezelf of je al zover bent, om de ultieme waarheid toe te laten en alle Matrix *games* te doorzien. Maar rust niet uit... een moment van onachtzaamheid en je sukkelst weer in een aeonen lange slaap. Wakker worden. NU!

Wat ook nog wel interessant is om te weten, is wat Krishna nu precies zegt met *uiteindelijk komen ze allemaal weer naar mij terug*. Wetenschappers zijn het er sinds de vorige eeuw eens yogi's en andere verlichte meesters dat het universum ontstaan is vanuit

de *Big Bang*. In tegenstelling tot wat deze wetenschappers beweren (dat alles in het universum uitdijt), stelt Krishna dat alles weer terugkeert. Ook de Tao stelt diverse malen in haar Tao Te Ching dat alles terugkeert naar haar Bron. Alles bestaat uit energiegolven, die terugkeren naar de Ene. Herinner je je de scène met de vaas die Neo omstoot als hij bij het Orakel komt? Precies... ze waarschuwt hem dat hij hem om gaat stoten wat hij vervolgens ook doet. Neo vraagt hoe ze dat kon weten, waarop het Orakel vraagt of hij hem ook had omgestoten als zij niets gezegd had. Hetzelfde thema komt terug als Neo denkt dat hij op basis van de voorspelling van het orakel voor de dood van Morpheus of zichzelf moet kiezen. Alles ligt al vast, of niet?

Maar waarom dan in opstand komen en in het verzet gaan, als alles toch al een zekere predestinatie kent? Omdat je dan een tijdje met mij op kunt trekken natuurlijk, hoe cool is dat? Mocht je zoals Cypher in de film de Matrix besluiten om ons te verraden met als beloning een riante positie in de Matrix, dan heb je in elk geval een toffe tijd gehad. Waar of niet?

Wist je trouwens dat het maken van de film *The Matrix* destijds 61.000.000 euro heeft gekost? Kun je nagaan wat de echte Matrix kost, de realiteit zoals wij die ervaren en die door de godin Maya en de vier Asoera's tot een illusoir web van oorzaak en gevolg wordt gesmeden. Tel alle bruto nationale producten van alle landen en van alle tijden bij elkaar op en je weet wat die grap kost. Je kunt zeggen wat je wilt, maar Maya is een uitstekende gastvrouw en laat het aan niets gelegen om haar gasten te entertainen. De reallife Matrix heeft de coolste special effects, de beste casting, ontelbare Oscars voor regie, muziek enzovoorts. En raakt bovendien de diepste emoties. De reallife Matrix is zo echt omdat je zonder dat je het weet, je 3D brilletje in jouw besturingsssoftware hebt ingebouwd. Als we dat filter straks gaan slopen kun je de wereld zien zoals ze is: plat, illusoir, tijdelijk en voorspelbaar. Geniet vooralsnog nog maar ff van je 3D view (of

stop vanaf hier met lezen, dan kom je er met een milde gekte en een knagend gevoel van nieuwsgierigheid vanaf).

Oracle: Oh, don't worry about it. As soon as you step out that door you'll start feeling better. You'll remember you don't believe in any of this fate crap. You're in control of your own life... Remember?

Wat veroorzaakt is kan niet eeuwig blijven; wat niet veroorzaakt is kan eeuwig zijn.

Houd dat altijd voor ogen als je gelukkig bent; denk na... wordt het ergens door veroorzaakt of niet? Als het door iets veroorzaakt is, dan kun je beter treurig zijn, want het wordt je weer ontnomen. Het is al vertrokken, het heeft je al verlaten – vroeg of laat ga je beseffen dat het verdwenen is. Want oorzaak en gevolg maken deel uit van een wereld die in een flux verkeert, die droomwereld die de hindoes maya noemen, die illusie die zo vluchtig is als een droom. En als je erin geloofd wordt het een nachtmerrie. Als je er niet in geloofd, kun je de illusie naast je neerleggen – dan kun je je op de getuige richten, en die heeft geen oorzaak.

(Osho)

13. DE SLEUTEL OM UIT DE MATRIX TE KOMEN

γνώθι σεαυτόν

Hij die mensenkennis heeft is wijs. Hij die zichzelf kent is verlicht.
(Lao Tze, Tao Te Ching)

In de film de Matrix is de sleutel om de Matrix te ontwarren goed verstoppt. Neo gaat op een zeker moment op bezoek bij het Orakel. Juist als je geest nog bezig is om te bedenken of Neo de vaas had gebroken als het Orakel niets had gezegd, zie je bijna over de scène heen waar het werkelijk om draait: het bordje boven de deur met *Temet Nosce* (ken uzelve). De cryptische verwijzingen zijn voor de goede verstaander *all over the place*. Het Orakel verwijst natuurlijk naar de Pythia, het Orakel van Delphi, de hoogepriesteres die de stem van de god Apollo channeld. Boven de ingang van de tempel hing een bordje met Gnōti Seauton (betekent hetzelfde als *Temet Nosce* uit *The Matrix*). Ken uzelve. Weet dat je de Matrix bent. Althans, dat alles waarvan je denkt dat jij het bent, in feite de Matrix is. Niet voor niets staat bij de uitgang van het Orakel van Delphi:

μηδεν άγαν

Hier staat *Meden Agan* wat ‘niets teveel’ betekent, om je ervan te verzekeren dat alles waarvan je denkt dat jij het bent, een droom is, de droomwereld die we hier de Matrix noemen. Het betekent dat als je in de tempel bent geweest en de waarheid hebt gezien, en jezelf kent, je *niets* mee naar buiten kunt nemen als je de tempel verlaat. Je bent niets, al het andere is illusie. Het staat ook voor het ultieme, de dood, die je ook *niets* laat meenemen. En aangezien je *niets* bent, en toch leeft, ben je onsterfelijk. *Niets* is de essentie van

je wezen, tevens de essentie van alles. Daarom kun je nooit sterven.

Niet voor niets wees het Orakel van Delphi als wijste mens ter wereld aan: Socrates. Het adagium van Socrates? *Ik weet dat ik niets weet...* Daarmee is Socrates één van de krachtigste Matrix Guerilla's die je je voor kunt stellen. Maar Soc is niet de enige wijze guerilla die tot de essentie kwam. Ook Lao Tze, die volgens de legende 81 jaar lang in de baarmoeder zat (tijd genoeg om na te denken, zou je zeggen...) kwam tot dezelfde conclusie als Soc. In een paar zinnen wist deze oude, wijze man, de essentie van Matrix Guerilla neer te pennen:

Beste Prins, geloven in de realiteit van beelden is hetzelfde als geloven in de irrealiteit van beelden. Het zijn beide niet meer dan concepten, die ons scheiden van direct intuïtief contact met de integrale waarheid. Weten wat waarheid is, is niets weten, maar als men de waarheid kent, is er niets waarvan men niet gewaar is. Alles zien wil zeggen, niets speciaals zien, en toch is er dan niets dat aan de aandacht ontsnapt. Mensen die niet verlicht zijn, kennen de integrale waarheid nog niet, want zij kunnen hun mentale energie niet in het juiste spoor laten stromen. In plaats daarvan verlaten zij zich op totaal valse, starre geloofssystemen, die gevormd zijn van concepten die zijn afgeleid van beperkte, zintuiglijke organen. Deze verwrongen informatie is opgeslagen en geordend door de herinnering en beoordelingssystemen. Hoe meer men weet en begrijpt, hoe meer duisternis en verwarring er ontstaat.

Net als Christus was Socrates niet bang voor de dood. Toen hij door zijn onaflatende rebelseheid werd gedwongen om de gifbeker te drinken, bleef hij laconiek doorgaan met lesgeven terwijl de dood langzaam intrad. Sterker nog: door de uitspraak van het Orakel van Delphi zou hij zijn leven lang proberen te bewijzen dat hij niets wist, waarmee hij velen tegen het zere been schopte en wat hem uiteindelijk de doodstraf opleverde.

Hij zou niet buigen voor de Matrix, nog voor de dood, omdat hij wist dat er niets was om te vrezen. Socrates had net als Christus de hoogste waarheid gerealiseerd, en wist dat er niets anders is dan bewustzijn, hoe het zich ook voordoet, en dat de dood ook maar een illusie is.

[Scene: The Oracle's apartment building]

Neo: *So is this the same Oracle that made the prophecy?*

Morpheus: *Yes. She's very old. She's been with us since the beginning.*

Neo: *The beginning...?*

Morpheus: *Of the Resistance.*

Neo: *And she knows what, everything?*

Morpheus: *She would say she knows enough.*

Neo: *And she's never wrong.*

Morpheus: *Try not to think of it in terms of right and wrong. She is a guide, Neo. She can help you to find the path.*

Ken jezelf. Jij. Ik. Leer kennen wie je in essentie bent. Stel jezelf de vraag der vragen: wie ben ik? Of liever nog: wat ben ik? Ga net zolang door met schrappen wat niet waar is en kom uiteindelijk uit bij het enige mogelijke antwoord: *Niets*.

Als je hebt ontdekt dat je niets bent, leeg bent van binnen, dat er geen *jij* is, geen persoon, geen identiteit is, ontdek je dat je onsterfelijk bent en vrees je de dood niet meer.

Nu ben je min of meer opgewassen tegen de Matrix, die je keer op keer weer in een identiteit probeert te duwen met nieuwe situaties, problemen, uitdagingen etc. Niets teveel... blijf je keer op keer beseffen dat je ware wezen *niets* is, vormloos en leeg.

Laten we dieper ingaan op het begrip *niets*. Niets is namelijk niet niets. Niets is alles! En iets. En niets. Begrijp jij het nog? Je koppie kan dit raadsel nooit begrijpen, hoe hard je ook je best doet. Om dit te kunnen bevatten, moet je leren vissen. Leren mediteren, leren

stil worden en op onderzoek uit. Alles is niets, alles is bewustzijn, bewustzijn is niets: kunnen we dat bewijzen? Jazeker! Normaalgesproken ben ik niet zo'n fan van de wetenschappelijke methodiek? Waarom niet? Omdat het objecten *in* de Matrix onderzoekt, met een methode die datgene waar het werkelijk om draait, uitsluit: bewustzijn. Terwijl alles in dit universum juist draait om bewustzijn. Alles. En niets! Het is alsof je vuur gaat onderzoeken maar dan niet let op dingen die heet zijn. Of vlammen hebben. De wetenschap kan dus per definitie niets anders dan onzin opleveren, wat op zichzelf wel weer grappig is. Maar zeg dat alsjeblieft nooit tegen wetenschappers. Die tuigen zichzelf op met titels en belangrijke functies en posities en willen tegen elke prijs serieus genomen worden. Laten we ze vooral niet wakker maken. Ze komen zo heel af en toe wel eens met iets interessants.

14. THE HABIT OF MATTER: A MATTER OF HABIT

Zoals toen ze gingen proberen om de kern van materie aan te tonen. Dat lukte heel aardig toen de methodes daarvoor en het instrumentarium om te meten, nog niet zo verfijnd waren. De metingen leverden een aardig idee op, met atomen die om een kern heen draaiden. Briljant! Nou ja, totdat het instrumentarium verfijnder kon meten. Voortschrijdend inzicht noemen ze dat. Om een heel lang en ingewikkeld verhaal zeer eenvoudig weer te geven: men ontdekte dat, inzoomend op materie, materie helemaal niet bestond. Het was op het kleinste niveau dan weer een deeltje, dan weer een golfje. Afhankelijk van of er naar gekeken werd door een toeschouwer! Waar diezelfde wetenschap ongewild de ware aard van bewustzijn mee aantoonde. Materie bleek dus geen kern te hebben. Eureka! Materie bestaat niet, niet als vaste vorm tenminste. Alles bestaat uit golven, trillingen, afhankelijk van hoe het waargenomen wordt. Materie, of, hoe materie zich manifesteert, is dus afhankelijk van bewustzijn. Het duurt niet zo heel lang meer voor we gaan beseffen, en wie weet wel bewijzen, dat materie en bewustzijn gelijk zijn. Dat het één niet zonder het ander kan bestaan. Maar niet met de huidige deterministische methoden. Maar dat is een ander verhaal, laten we dat maar aan de bollebozen overlaten.

Wat voor ons belangrijk is, is dat niets enige substantie heeft, en toch bestaat. Er is dus een vormende, organiserende intelligentie onder actief, die op zichzelf weer geen identiteit heeft. Niets dus. Je zou die intelligentie God kunnen noemen. Of bewustzijn. Of niets. Niets is het oneindige potentieel, voordat het een keus heeft gemaakt om golfje of deeltje, nulletje of eentje (in ons binaire stelsel) te worden. *Niets* is dus niet niets. Niets is oneindig geladen potentieel. Je ware aard is goddelijk, oneindig potent, alomtegenwoordig, oneindig wijs. Dat is het mooiste woord wat er is voor niets... *Mu*. Oneindig. Leeg. Vormloos. Vol. Geladen.

Verbonden. Nogmaals, dit zijn geen woorden voor de geest. Die wordt gillend gek bij het begrip oneindig. Vanuit niets, of oneindig, kun je ook zien hoe de Matrix ontstaat: zodra de waarnemer observeert, en een keuze maakt, vervalt een golf van oneindige mogelijkheden en ontstaat de wereld van dualiteit, de Matrix. Die schepper van jouw ‘persoonlijke’ Matrix ben jij dus, God die nog niet in de gaten heeft dat hij onbewust aan het scheppen is. En niet in zeven dagen, maar voortdurend. Alles wat zich in jouw leven manifesteert – zo binnen, zo buiten – is jouw creatie. Niets uitgezonderd. Om uit de Matrix te breken, zul je alles dus achter je moeten laten. Alles. Of zoals de tempel van Delphi zegt: niets teveel. Om je ware aard te ontdekken, zul je moeten leren oordeelloos te worden. Let maar op: iedere keer als je ergens een oordeel over hebt, creëer je. Je laat golven van oneindig potentieel vervallen tot jouw Matrix. Jouw persoonlijke versie van de werkelijkheid. En zo leven we niet in 1, maar in 7 miljard parallelle werelden, naast elkaar. Ogenscheinlijk natuurlijk, want uiteindelijk is er maar 1 bewustzijn. Door 7 miljard filters waargenomen en tot realiteit gemaakt.

Als de wetenschap erachter komt dat niets enige substantie heeft, waarom is dan ons geloof in onszelf zo hardnekkig? Ook jij kunt er na grondig zelfonderzoek achterkomen dat je *vol-ledig* bent: vol en leeg tegelijk. Door voortdurend je Matrix software te kraken, totaal eerlijk naar jezelf te zijn en niets zomaar, zonder grondig onderzoek, voor waar aan te nemen.

In de schitterende film *The Truman Show* geeft de maker van de show, Christof, ons antwoord op de vraag waarom het geloof in de geprojecteerde werkelijkheid zo hardnekkig is:

Christof: *We aanvaarden de werkelijkheid zoals die ons voorgeschoteld wordt.*

Later in de film zal hij over Truman zeggen:

Christof: *Hij kan ieder moment weg, als hij vastbesloten is de waarheid te ontdekken.*

De parallellen met Plato's grot, waarin de gevangenen zo kunnen ontsnappen aangezien hun boeien open zijn, zijn legio:

Christof: *Wat jou parten speelt, beller, is dat Truman de voorkeur geeft aan zijn cel, zoals jij het noemt.*

De klap op de vuurpijl komt echter helemaal aan het einde, als twee beveiligingsbeambten het slot van de film zien. Ze hebben net gezien hoe Truman *uit* zijn virtuele wereld is gestapt en zichzelf heeft bevrijd uit zijn boeien. De twee beseffen niet dat de Truman Show over henzelf gaat en een van de twee vraagt:

Beveiligingsbeambte: *'Wat is er nog meer op TV?'*

De vraag aan jou, ja jij, lezer: heb je al door dat dit boek over jou gaat? 'Natuurlijk', zul je waarschijnlijk sociaal wenselijk zeggen. Weet dan dat jouw identiteit het waarschijnlijk niet overleefd als je dit boek uitleest en toe gaat passen waar dit boek over gaat.

Tijdens een Ayahuascaceremonie liet de moederplant mij zien waar dit alles om draait, wat het is om *niets* te zijn. Eerst bracht zij mij in contact met mijn overleden vader, en toonde mij de pijn in mijn hart die daar nog zat. Ik huilde hartverscheurend, en vroeg: 'Waarom ging je weg pappa, ik heb je niet eens echt gekend.' Door mijn pijn heen kon ik voelen hóeveel mijn vader van mij had gehouden. 'Laat hem nu los', vroeg de Ayahuasca. 'Hij bestaat niet, alleen in jouw hart heeft hij bestaan.' Béng, dat kwam binnen. Opnieuw kwamen de tranen. Nu realiseerde ik me dat ik ook vader ben. Besta ik dan ook niet echt? In een flits kwam ik bij mijn einde terecht, en realiseerde me dat ook mijn jongens ooit zo met tranen in hun ogen zouden zitten om mij los te laten. De moederplant liet

me een deur zien en vertelde me dat ik daar doorheen zou moeten. De deur was dicht. En toch moest ik er door. 'Kijk eens goed,' vroeg ze. Ik zag een sleutelgat en besefte ineens dat ik daar door zou moeten, alles achter mij latend. Ineens begreep ik de spreuk *Meden Agan* veel beter. Als je sterft laat je alles achter, omdat je nooit iets gehad hebt. Alles. Ook je kinderen. Ook je geliefden. Ik huilde hartstochtelijk, en verdween toen door het sleutelgat, om in de pure zijnsgrond van bewustzijn terecht te komen. Hier onderwees de moeder der medicijnen mij in compassie, mededogen voor het aardse wezen dat ik ben, en dat zich aan dingen en mensen hecht. Ze leerde me om daar zacht voor te zijn, en toch helder te blijven. Medeleven, geen medelijden. *Hodie mihi, cras tibi*: heden ik, morgen gij. We sterven allemaal. En nemen niks mee. En laten niks achter. Omdat we nooit iets gehad hebben. Er was altijd alleen bewustzijn. Oh ja, en wat vertroebeling, die we hier Matrix noemen... Die gaat zeker niet mee!

Als je de moederplant Ayahuasca gaat raadplegen, weet dan dat zij net als het Orakel, je eerder onzeker zal maken dan je gerust zal stellen. Wat het oer-orakel Ayahuasca wil, is hetzelfde als wat het Orakel in The Matrix film beoogt: dat jij je eigen keuzes maakt en de waarheid ontdekt:

Neo: *What do you mean, without him?*

The Oracle: *Are you sure you want to hear this? Morpheus believes in you, Neo. And no one, not you, not even me can convince him otherwise. He believes it so blindly that he's going to sacrifice his life to save yours.*

Neo: *What?*

The Oracle: *You're going to have to make a choice. In the one hand you'll have Morpheus' life and in the other hand you'll have your own. One of you is going to die. Which one will be up to you. I'm sorry, kiddo, I really am. You have a good soul, and I hate giving good people bad news.*

Met deze mindfuck dwingt ze Neo om te ontwaken. Is hij de Ene? Laat hij de man die zo in hem gelooft, Morpheus (Grieks = god van de dromen) sterven? Zelfkennis gaat altijd om leven en dood. De rest is *game, spielerei*, Matrix!

Dat het Orakel trouwens echt vet cool is, blijkt uit de scène met de vaas.

Neo: *How did you know?*

Oracle: *Ohh, what's really going to bake your noodle later on is, would you still have broken it if I hadn't said anything?*

Natuurlijk is dit een knap staaltje proscopie (toekomstvoorspelling). Niet van die vaas! Kijk maar eens wat ze nog meer zegt. *'What's really going to bake your noodle...'* Wie is er een noodle bakker? En wie weet net als Neo ook niet dat hij de redder van de wereld zal worden? Precies! Po, de Kungfupanda, de Drakenkrijger, niemand minder dan de Ene die het tegen de boze Shen moet opnemen, met zijn onverslaanbare wapens. Hoe kon het Orakel in 1999 al weten dat Po de Drakenkrijger zou worden? En wist ze toen al van de tragische verstricking, waar Shen in terecht zou komen? Shen, de witte pauw, die door zijn eigen ouders verstoten wordt uit zijn koninkrijk? Zou het Orakel verwijzen naar het leed waar de wereld in gevangen is, dat het kwaad helemaal niet bestaat, maar gecreëerd wordt, door afwijzing en verstoting? Kungfu Panda Po weet van niets en strijdt er lustig op los. Zo wordt onze kindjes al vroeg geleerd dat het goede altijd zegenviert boven het kwade en worden de zaadjes waaruit de Matrix woekert in de kleine breintjes geplant.

15. MORAAAL

Het hele geheim van het bestaan is om zonder angst te zijn. Vrees nooit wat er van je terecht zal komen, wees van niemand afhankelijk. Pas op het moment dat je alle hulp afwijst, ben je bevrijd. (Boeddha)

Onze Matrixsoftware 7.0 beta draait op de *kernel* van angst. Als we geen angst zouden hebben, zou de software gelijk crashen en zichzelf vernietigen. We zouden vrij zijn. Maar zover zijn we nog niet. Om onze angst te verbergen maken we een wereld die voorspelbaar en controleerbaar is en door bepaalde wetten – Matrix – wordt geregeerd. Alles wat daar niet in past veroordelen we, of ontkennen we. *Never judge a book by it's cover.* Iedere keer als je oordeelt, bevries je de Waarheid en plak je daar jouw 'waarheid' op. Met een heel klein 'w'-tje, een Matrix 'w'-tje. De Matrix draait op jouw oordelen, en die van de andere gevangenen. Alleen door die oordelen kan de Matrix blijven bestaan.

Hoe kan het anders dat politici zó makkelijk al liegend en bedriegend kunnen regeren? Omdat zij een zieke kudde gevangenschapen leiden, die nog liever hun eigen hok onderschijten dan dat zij ontsnappen. De geijkte grap over deze beroepsgroep spreekt boekdelen: 'Hoe kun je zien wanneer een politicus liegt? Als je zijn lippen ziet bewegen...'

Het onpeilbare mysterie van de Tao zegt voorts over moraal:

*Wanneer de Tao verloren is, is er goedheid.
Wanneer goedheid verloren is, is er zedelijkheid.
Wanneer zedelijkheid verloren is, is er ritueel.
Ritueel is het kaf van waar geloof,
het begin van chaos.*

En chaos is er in ruime mate voorhande! Je hoeft het nieuws maar te bekijken en iedere dag vult onze huiskamer zich met chaos,

oorlog, ziekte en rampen. Voor de Taoïst of alchemist niets vreemds natuurlijk, chaos gaat tenslotte vooraf aan nieuwe orde. Volgens doemdenkers sturen de machtigen der aarde aan op een nieuwe wereldorde waarin we gechipt, geknipt en geschoren gaan worden. Als moderne slaven, die *twentyfourseven* door Big Brother in de gaten gehouden worden. Wie houdt hen tegen? De brave, bange burgers zeker niet, die geeft pootjes zolang zijn pensioen en koophuis maar veilig zijn.

Verderop in vers achtendertig uit de Tao Te Ching staat nog een belangrijke aanwijzing voor guerillastrijders (in de Tao aanmoedigend als *meester* benoemd):

*De meester doet niets,
toch laat hij niets ongedaan.
De gewone man is altijd dingen aan het doen,
toch blijft er veel meer ongedaan.*

Wat een opluchting, we hoeven niets te doen! Laat de krachten die er los in de arena zijn maar hun werk doen en *alles sal reg kom*, zoals ze in Zuid-Afrika zeggen. Zoals tot nu toe altijd in de geschiedenis is gebleken, vernietigd het kwaad zichzelf uiteindelijk. Niet dat een meester zich nu alles zo maar laat gebeuren. Pas op hoor! Meesters hebben andere krachten tot hun beschikking dan de gewone man, die altijd maar dingen aan het doen is, zoals werken-eten-Centerparcs-slapen-oordelen. Een van die krachten van de meester is die van het instinct, onze diepge wortelde ware natuur.

Ons innerlijk guerillaverzet vechten we niet uit volgens de conventionele regels, dan verliezen we geheid. Sterker nog, we vechten helemaal niet. Veel te vermoeiend! *'I'm a lover, not a fighter'*, zoals Paul McCartney zingt in The Girl is Mine (je weet wel, dat duet met Michael Jackson). Wij moeten weer leren vertrouwen op wat ons al vroeg in onze kindertijd is afgenomen:

ons instinct. Ga maar na: welk kind gaat vrijwillig naar school? Voor jou en mijn 'bestwil' zijn we gedwongen om vijftien tot twintig jaar lang in de schoolbanken te zitten, terwijl we al die tijd hadden kunnen doen wat kinderen behoren te doen: *spelen*. Grote kans dat jouw instinct in opstand kwam tegen twintig jaar detentie, maar Matrix volwassen hebben akelige trucks en methodes om je verzet te breken.

De Ieren hebben een prachtig sprookje dat gaat over het verzet tegen een machtige machthebber.

“Een held komt in een land waar de koning alle vrijers van zijn dochter door middel van een toverwedstrijd doodt. Hij zegt tegen de held: ‘Je moet je driemaal verstoppen en ik moet je vinden; dan verstop ik mij driemaal en moet jij proberen mij te vinden. Wie de ander driemaal gevonden heeft, mag hem zijn hoofd afhakken.’ Op die manier was de koningsdochter natuurlijk lang ongetrouwd gebleven. Onze held heeft een klein sprekend paard dat hem zegt mee te doen. Het zal hem helpen. De koning raadpleegt zijn heksenmeester; deze zegt hem zich een keer in de vis in de vijver te verstoppen, een keer in de ring van zijn dochter, enzovoort. Maar het sprekende paardje vertelt de held telkens waar de koning te vinden is. Nu zegt de koning dat hij de held ook drie keer wil vinden en dat hij zich moet gaan verstoppen. Op advies van het sprekende paard verstoppt de held zich een keer in de afgebroken tand van het paard, een keer onder het haar in de staart van het paard en een keer in de hoef van het paard. De koning overlegt met zijn heksenmeester en deze raadpleegt al zijn boeken om de held te vinden. Maar hierover staat niets in de boeken en hij kan niets beginnen. De held zegeviert, onthoofd de koning en trouwt met de koningsdochter.”

Dit sprookje gaat in feite over de Matrix. Het onthult één van de wetmatigheden waarmee je onwaarschijnlijk je voordeel kunt doen: de Matrix en de wereld van illusies wordt gecreëerd door

woorden en cijfers, waarnaar in het sprookje wordt verwezen als het raadplegen van de boeken. De Van Dale zegt over het woord Matrix: *tabel die bestaat uit rijen en kolommen*. Machthebbers in de Matrix opereren dus altijd met wiskundige voorspelbaarheid volgens de boeken. Vrije vogels, zoals jij en ik, hebben ons paardje – ons instinct – ter beschikking en handelen volstrekt onvoorspelbaar. We vliegen onder de radar van de Matrix en vermommen ons dusdanig goed dat we in de tabellen en kolommen van de Matrix eenvoudigweg niet bestaan.

Onze anti-Matrixbijbel is ooit geschreven door Lao Tze. Lao - zoals wij guerillastrijders mr. Tze mogen noemen - stond op het punt om de bewoonde wereld te verlaten.

Weet je wat het coole aan Lao was? Heb je Benjamin Button wel eens gezien, met Brad Pitt in de hoofdrol? Het verhaal van Benjamin Button, die als tachtig jaar oude baby wordt geboren is geïnspireerd op het verhaal van Lao Tze. ‘Lao Tze’ betekent ‘oude meester’ en naar verluidt was Lao al oud en wijs toen hij geboren werd.

Het was zes eeuwen voor Christus en Lao was als enige Matrixguerilla ontwaakt in een wereld vol dolenden. Klinkt bekend, of niet? Hij besloot zijn land te verlaten en zich in stilte terug te trekken. Dat is niet zo gek, want het is ook kut-met-peren als je de enige bent die doorheeft dat je in een poppenkast bent opgesloten waar je bovendien ook nog eens zó uit kan stappen. Voor Lao werd het allemaal wat eenzaam, de mensen wilden niet naar hem luisteren en hij besloot dan ook dat hij dan maar beter alleen kon wonen. Alleen, maar niet eenzaam, want als je eenmaal ontwaakt bent heb je gezelschap van de goden. Aan de westgrens van China werd hij tegengehouden door een grenswachter die hem godzijdank wist over te halen om al zijn kennis op papier te zetten. Deze onbekende douanier is een held, anders waren we wellicht door de Matrix verzwolgen. Lao volgde de aanwijzingen op

(anders kwam hij de grens niet over) en schreef in één adem de Tao Te Ching (Het Boek van de Grote Weg).

In het eerste vers geeft hij ons al meteen de belangrijkste aanwijzing: *de Tao waarover gesproken kan worden is niet de eeuwige Tao*. Lao wist dat alles waarover gesproken kan worden, beheerst wordt door de Matrix. Maar denk nog ff door. Er zit namelijk een knaller van een dubbele boodschap in deze eenvoudige spreuk. Ik sta op het punt om het je te onthullen. Daar komtie dan: je weet dat je voor dit soort boodschappen verder moet kijken dan wat er staat. Fuck, ik vind het echt moeilijk om afstand te doen van één van mijn beste geheimen, die ik van mijn guerillameester heb gekregen. En hij weer van de zijne. En die weer van de zijne. En die weer van de buurvrouw. En die weer van haar achterneef. En zo achtenveertig generaties lang, van guerilla tot guerilla. Je krijgt deze boodschap dus eigenlijk van Lao zelf.

De Tao waarover gesproken kan worden is niet de eeuwige Tao. De Tao is het eeuwige mysterie. En wanneer kon je nog niet spreken? Precies, toen je nog een kind was! Toen die soepkippen nog geen software in je hoofd hadden gestopt. Lao vertelt ons dat we weer moeten worden zoals we toen waren, dan leven we in het eeuwige mysterie. Niet kinderachtig natuurlijk! Kinderlijk. Vol verwondering de wereld in kijkend, levend in het mysterie. Het is dezelfde boodschap die Christus ons geeft met zijn boodschap: *wie niet wordt als kinderen, kan het Koninkrijk niet binnengaan*. Yes sir, yes m'am. Eersteklas gehackte anti-Matrixhandleiding. Cryptisch verpakt zodat de mr. Smiths van deze wereld eroverheen lezen, die begrijpen überhaupt geen flikker van sprookjes, Tao en esoterisch taalgebruik. In de Tao Te Ching staat zelfs: als een gewone man er niet om lacht, kan het de eeuwige Tao niet zijn. Laat ze maar lachen en er niets van begrijpen. Het Koninkrijk, de Tao, het eeuwige mysterie: allemaal cryptische (voor de slechte verstaander: lachwekkende) verwijzingen naar de bewustzijnsstaat ónder de Matrix, de eeuwige Tao. De realiteit - ontdaan van onze

oordelen. De werkelijkheid zoals die zich van seconde tot seconde voltrekt. Wanneer je wakker wordt uit de droomstaat ontdek je dat de wereld precies zo is als zij moet zijn, volmaakt en eeuwig. Zelfs de Matrix heeft zijn eigen rol, ook al kan ik mij voorstellen dat je nu nog een beetje boos bent op die bedriegerige machthebbers die ons zand in de ogen strooien om ons in slaap te houden. Maar zodra je boosheid opklaart kun je zien dat we gewoon een spel spelen en dat het veel leuker is om te ontwaken en zelf de spelregels te bepalen.

Alice (in Wonderland): Als een kabeljauw op je hoofd nu eens fatsoenlijk was, droeg je die dan?

Een andere grote Taomeester (leerling van Lao), Chuang Tze, kan ons een boeiende kijk geven op ons instinct, de oerlaag van ons bewustzijn die er al was voordat we konden praten. Chuang, zoals we mr. Tze van Lao mogen noemen, vergelijkt de gewone (niet ontwaakte Matrix-) mens met een koffer. In het verhaal dat ‘het openbreken van de kisten’ heet, is de gewone mens almaar druk bezig met zijn bezit, juwelen, zijden gewaden en dergelijke in te snoeren in koffers en deze goed op slot te doen. De rover is hier maar al te blij mee, want die hoeft alleen de koffer maar op te tillen en is dankbaar dat deze zo goed op slot zit, zodat de kostbaarheden er niet uitvallen.

Kun je voorstellen wat Chuang ons probeert te vertellen? Wat hij feitelijk zegt is dat de rover (de Matrixbazen) maar al te blij zijn dat wij zulke angsthaasjes zijn die onze eigen belangetjes verdedigen. We zijn daardoor zó eenvoudig te manipuleren.

In een ander verhaal bouwt Chuang de metafoor verder uit. Hij vertelt over een vreedzaam land waar orde heerst en de boeren een groot zedelijk normbesef hadden. Het land bloeide dan ook. Een rover nam het land in bezit en zag er op toe dat iedereen zich zo goed bleef gedragen, aan het werk bleef en zich aan de regels

hield. Nu was het de rover die dit afdwong, omdat hij over een *bloeiend* land wilde heersen.

Moraal wordt al gauw dubbele moraal als we begrijpen waarom rovers zo graag willen dat we ons aan hun regels houden. Wanneer we met man en macht proberen onze koffers op slot te houden zijn we eenvoudige prooi voor grijpgrage handen. Slaven van onze macht der gewoonte, horigen en pachtboeren van onze hypotheek. Pas wanneer we onze eigen-waarde gaan hervinden, de koffers openen en ons instinct wekken kunnen we het opnemen tegen de krachten die ons maar al te graag gedwee willen houden. Als je nog te verzet bent op je bijrolletje in de Matrix, hou je koffertje dan gesloten en laat je inpalmen door de machthebbers. Ik bedoel, het maakt niet uit wat je doet, het is tenslotte maar een spelletje.

Een ander verhaal gaat nog verder. Chuang werd gevraagd of rovers zedelijk normbesef hebben. Hij zei: 'Natuurlijk, anders zouden ze geen rovers kunnen zijn. Een rover moet intuïtief weten waar de schatten zijn, dat is zijn grootheid. Hij moet als eerste naar binnen dringen en daaruit blijkt zijn moed. Hij moet beoordelen of hij zijn slag kan slaan, dat is zijn wijsheid. Na de roof moet hij zijn buit rechtvaardig verdelen onder de andere rovers, daaruit blijkt zijn goedheid.' Het is dus voor een rover volkomen onmogelijk om rover te zijn zonder over grote zedelijke kwaliteiten te beschikken. De mensen hebben de moraal nodig om te kunnen overleven en de rovers om goede rovers te kunnen zijn. Nu zijn er weinig goede en veel slechte mensen op de wereld en zedenpredikers richten dus eerder schade aan dan dat zij de wereld helpen.

Chuang verpakt zijn boodschappen cryptisch, als een ware guerilla Taomeester. Wel jammer dat Lao en Chuang toen nog niet wisten dat je de Matrix ook kan scramblen door wat vieze praat. Maar wat Chuang in elk geval bedoelt, is dat je je niet moet laten leiden of

manipuleren door uiterlijke moraal. Hij steekt de draak met de moralisten uit die tijd.

De moraal van dit verhaal? De moraal is dood. Lang leve het instinct! En leve de aangeboren goedheid die in ons huist en die zich in tijden van chaos en verwarring kan gaan tonen. Guerillastrijders hebben geen wetten en geboden nodig om te weten wat goed is en wat kwaad. Zij volgen hun instinct, ver voorbij de besmette woorden. Zij bepalen zélf wat goed is voor hen en anderen en laten zich niets voorschrijven. Dogma's en religie worden met een ferme haal door de plee getrokken, zodat er plaats gemaakt kan worden voor wat werkelijk belangrijk is: onze aangeboren goedheid.

Goedheid klinkt wellicht weer een beetje zoals een slogan om je naar de EO-jongerendag te lokken, je weet wel, zo'n megafestival waar je je eerste vriendje of vriendinnetje ontmoet die je vervolgens niet mag neuken totdat je getrouwd bent. Dat soort goedheid bedoel ik hier natuurlijk niet. Welke god heeft er ooit bepaald dat je niet op een vrouw of man zou mogen liggen zonder ring om je vinger? Juist, dit riekt naar Matrix.

Laten we nog eens wat doorpraten over moraal. 's Kijken of ik je een beetje uit kan dagen, je grenzen van het toelaatbare wat op kan zoeken. Laten we eens kijken naar de wetten van natuurlijk verval, en hoe je de eeuwige bron van leven aan kunt boren.

De meeste relaties zijn daar niet echt een toonbeeld van, mee eens? Een paar maanden tot een paar jaar goeie sex, aantrekking, liefde. En dan...

Bizar toch eigenlijk hè, dat je het ene moment zo verliefd kunt zijn, om jaren later aan te spoelen op het onwoonde eiland van eenzaamheid. Waarbij geen cel in je lijf zich nog kan herinneren waar je nu eigenlijk op was gevallen. Niet op het broer en zusgevoel in elk geval. Niet op het onbegrip en de ruzies. Niet op

de maandelange ongewild celibataire nachten. Wat heeft ons zo verblind?

Het antwoord laat zich raden: de Matrix en de godin Maya met haar duizend listen en bedrog. En zo gaat gedurende een leven illusie na illusie aan gruzelementen. Dat kan ook niet anders, want de ware levensstroom ónder de Matrix, de Tao, laat zich niet aan banden leggen. De Tao is als water en stroomt altijd naar het laagste punt. Zij is de onbedwingbare kracht die de grootste bergen uit kan slijten. De gestage druppel, die dat uitslijt wat onverwoestbaar leek. Zoals de relaties: wat leken ze sterk in het begin. Ken je dat?

Alles in dit universum wat niet vernieuwd, wordt op den duur vernietigd. Niets wat zich niet vernieuwd is bestand tegen de wetten van de Tao. Alles móet stromen. Vloeiend, van moment tot moment. Zoals mijn taal over het scherm van mijn laptop vloeit. Ik heb geen benul van wat mijn vingers het volgende moment tevoorschijn zullen toveren, maar laat mij lijden door de onzichtbare krachten van de Tao. Het is voor mij een ultieme oefening in overgave. Durf ik te vertrouwen op de levensstroom, of neemt mijn Matrixprogramering het over, die weer gaat zitten censureren, bekritisieren, vergelijken en beoordelen. Durf ik los te laten en te vertrouwen en mij niet bezig te houden met wat jij wel niet denkt van wat ik schrijf? Handelen zonder gehecht te zijn aan het resultaat, heet het in de Tao Te Ching.

Durven, durven... het heeft allemaal met angst te maken. Want wat als jij nu eens de kinderjuf bent van de school waar mijn kids nu zitten? Wellicht ben jij zelf belogen en bedrogen en heb je jouw oordelen klaar, die samen met de oude pijn die je toen niet kon uiten in boosheid verandert. Misschien ben je wel de buschauffeur die mij naar het station brengt, en die zijn vrouw twee weken daarvoor heeft bedonderd. Of ben je een vroegere klasgenoot, die mij vroeger al een beetje vreemd vond. Misschien ben jij wel een

ex die dit leest. Oeppss. Ik weet het niet, ik dacht dat ik met dit stuk al een eind op pad was, maar dit zo schrijvende maakt het mij onzeker. Misschien moet ik mij spiegelen aan Taomeesteres Kim Feenstra, die zonder blikken of blozen haar zondes bekend en zegt dat ze nergens spijt van heeft. Op TV, verdomme! Ik zit hier veilig achter mijn laptop en voel toch nog schaamte. Terwijl dit boek nog niet eens uitgegeven is. Als het al ooit wordt uitgebracht. Angst is een slechte raadgever. Matrix alert! Ik neem opnieuw een besluit dat ik schrijf wat er komt. Ik ben kanaal voor de Tao die door mij heenstroomt en die mystieke universele intelligentie zal er vast een reden voor hebben dat ik mijn ontboezemingen aan jou toevertrouw.

Voormalig drankorgel Byron Katie hierover:

“Ik zeg vaak dat als ik een gebed had, het zo zou klinken: ‘God, bespaar mij het verlangen naar liefde, goedkering of waardering. Amen’ Uiteraard heb ik geen gebed, omdat ik niets wil dat ik niet heb. Waarom zou ik bidden voor verandering? God is een andere naam voor de realiteit. De realiteit is compleet, volmaakt en vult me met opperste vreugde. De gedachte te vragen om iets wat er niet is, komt niet eens in mij op.’

Zoals ik al schreef, gaat alles wat stevig en solide lijkt, vroeger of later kapot in de Matrix, door de verzengende levenskracht van de Tao die eronder stroomt. Dat komt omdat niets is wat het lijkt, en de Tao *terug* stroomt naar de bron. Door Maya’s illusionaire Matrix die we waarnemen lijkt het alsof alles uitdijt en uitbreid, maar in feite stroomt alles terug. Of zoals ik al eerder uit de Bhagavat Gita heb geciteerd als Krishna tegen Arjuna zegt: *Het maakt niets uit wat je doet Arjuna, uiteindelijk komen ze allemaal bij mij terug.*

De universele wet van entropie schrijft voor dat alles wat stilstaat, vergaat. Vergankelijkheid en chaos is de ondertoon van het universum: er is geen vaas die kapotvalt en vervolgens weer heel

wordt. De vernietigende kracht die terugstroomt is niets minder dan de eeuwige Tao. Zij kan schijnbaar tegen de meetbare universele wetten in. Maar zoals gezegd: alles stroomt terug.

En nu komt de klapper die als een neutronenbom kan zijn voor je bewustzijn: alles heeft dus al plaatsgevonden. Alles. Je beleeft het alleen opnieuw en noemt het toekomst. Je hebt geen vrije wil, je bent alleen kanaal voor de Tao die door je heenstroomt. Beetje enge gedachte, maar ook een bevrijdende: hoe zou je ooit iets verkeerd kunnen doen? Het is tenslotte al lang gebeurd en wat gebeurd is God, de realiteit.

Dit is één van de Matrixcodes die ons misschien nog wel het meest gevangen houdt: altijd maar iets anders en meer willen hebben dan er is. Verzet tegen dat wat is geeft immens lijden. Films als *The Secret* en trainers als Anthony Robbins spelen hier handig op in en laten je in de illusie geloven dat je kunt wensen wat je wilt en dat je dat krijgt. Terwijl het juist de hel op aarde creëert, omdat de realiteit zoals die zich aan je voordoet, al perfect is, God is, al herken je die misschien nog niet direct. De aantrekkingswet werkt wel degelijk, maar dan vooral op basis van de stukken in jezelf die je naar de schaduw verstoten hebt in je eigen onbewuste. Die willen tot leven komen en zullen mensen en situaties aantrekken die je leven op zijn kop zetten of tot een hel maken, net zolang tot je jezelf van binnen gaat bevrijden. Bevrijding gaat nooit vanuit gevecht zoals we zagen in de Kosmische Traditie, maar vanuit acceptatie van dat wat is, met liefde en bewustzijn.

Als je je bevrijd van je verlangen naar iets anders dan dat wat er is, kun je leren vertrouwen op de perfectie van alles en word je een liefhebber van de realiteit zoals die zich aan je voordoet, in plaats van hoe die zou moeten zijn.

God maakt geen fouten, dus hoe zou je je kunnen schamen of waarom zou je je schuldig voelen?

Eerst maar 's doorschrijven. Want als de theorie van de terugstromende Tao klopt dan heeft dit boek zich dus al geschreven en ben ik het nu aan het ont-schrijven. Vette shit! En ik schaam mij ineens ook niet meer, of jij nu een oud klasgenootje bent, ex of de kinderjuf. Jij moet je schamen dat je nog in de illusies van de Matrix gelooft, pannenkoek. Niet mijn wil, maar de uwe geschiedde. Brahman is de wagenmenner. Maktub. Het is Allah's wil. Edelachtbare, ik dacht, of liever nog, ze zei, dat ze achttien was... Die laatste grap is nou weer zo'n misselijk voorbeeld van vertrouwen op de Tao. Vertrouwen betekent ook dat er zomaar ineens ongepaste grappen uit je pen komen vloeien. Wie is daar dan verantwoordelijk voor? De Tao? Man, dat hele gedoe met die Tao maakt me onzeker. Nee, nu kom ik er pas achter hoe belangrijk ik het vind wat jij of iemand anders vind. Ik ben *fucked-up* door die klote Matrix. Zomaar voor de vuist schrijvend kom ik daar pas echt achter. Wees gerust, ik val op wat oudere vrouwen, en ja, ze moeten boven de 18 zijn. Sterker nog, ze moeten echt wel een beetje levenservaring hebben, zo vanaf een jaar of dertig dus. Maar waarom het gaat is dat ik dus klaarblijkelijk ook nog behoefte heb aan goedkeuring, en niet zomaar een flauwe, ongepaste grap zou mogen maken.

Weet je wat, om de Matrix uit te dagen doen we er nog een achteraan. Want eerlijk is eerlijk, mijn vrouw blijft nummer één. Aan de andere kant, zoals ik haar zo vaak voorhoud: wat zou een nummer één betekenen als er niet een twee tot en met honderd is? Hoe meer mooie dames in mijn harem, hoe belangrijker zij wordt. Geloof het of niet, maar ze pakt het. En daarmee ook de vrijbrief om zelf een twee tot en met honderd mannenlijst te creëren. Want ja, ze gunt mij ook een volle nummer één notering. We hebben elkaar dan ook zoals een goed antiMatrix duo betaamt, *ontrouw* tot aan de dood beloofd. Daarna hebben we immers nog tijd genoeg voor eeuwige trouw. Of zoals de té coole Johnny Depp het als captain Jack zegt in *The Pirates of the Carribean*:

'You can always trust a pirate to be distrustful. Honestly, it's the honest ones you've gotta watch out for.'

Lang leve het huwelijk, ontrouw tot de dood ons scheidt! Laat daar je moraal maar eens op los. Of beter: laat jezelf eens los. Spring eens uit de band. De band is... niet minder dan onze oude vriend de Matrix. Die smult ervan als wij uit schaamte- en schuldgevoelens binnen onze virtuele kooitjes blijven. Maar heb je niet gezien dat de deur van je kooi wagenwijd openstaat? Kijk eens goed... er is helemaal nooit een kooi geweest. Alleen je eigen zogenaamde moraal. Hoog tijd om die te *hacken* en ruimte te maken voor je instinct.

Maar waarom zijn velen zo bang om hun instincten te volgen, zeker als ze hun hart aan iemand hebben verpand? Allereerst: je hart kun je niet weggeven. Ware liefde stroomt naar iedereen. Alle andere vormen zijn ruil-deals. Ik geef jou een beetje van mij, dan wil ik een stuk van jou. Dit is het soort relaties dat na verloop van tijd doodbloed. De Tao moet stromen en bewegen. Niet voor niets dat Morpheus en Neo zo snel moeten bewegen als ze in de Matrix zijn! Stilstand is achteruitgang. Maar waar zijn we dan zo bang voor als het om relaties gaat?

Natuurlijk ben je een beetje bang dat hij of zij bij je weg gaat omdat iemand anders lekkerder of opwindender is. Je bent bang om hem of haar kwijt te raken, niet? Realiseer je dan dat allang gebeurd is. Je raakt iedereen kwijt in dit leven, niets of niemand is van jou. Dit heftige proces heet: *sterven voor je dood gaat*. Als je de waarheid hebt gerealiseerd en je ego gestorven is voor je dood bent, ben jij vrij. Vrij om je helemaal over te geven aan de goddelijke wil en een goddelijk leven te leiden. Vrij om je partner vrij te laten. Realiseer je dat je in een droom leeft, en dat je het leven van je dromen kunt leven.

Overdenk maar eens wat Chuang Tze hierover filosofeerde:

"Vroeger droomde ik, Chuang Tze, dat ik een vlinder was, die heen en weer fladderde en zich blij voelde. Ik wist niet dat het Tze was. Plotseling werd ik wakker en was ik weer mijzelf, de ware Tze. Ik wist niet of het eerst Tze was geweest die gedroomd had dat hij een vlinder was, of dat het nu een vlinder was die droomde dat hij Tze was."

Geloof het of niet, maar niets is wat het lijkt. Ga maar na, leef je echt als je slaapt en in de droomwereld bent, of als je wakker bent en in deze wereld? Zoals je al hebt kunnen lezen in dit boek zijn de meesten die wakker horen te zijn in deze wereld, in een diepe slaap. Matrixsoftware zorgt ervoor dat zij maar een klein stukje van de werkelijkheid kunnen waarnemen en dat zij alles wat daarbuiten valt ontkennen of veroordelen. Mijn missie is om van jou een waardig guerillastrijder te maken die wakker wordt uit de droom. Begin dus maar om je zogenaamde waarden en normen over sex om zeep te helpen. Je hebt geen idee hoeveel energie er dan in jouw leven vrij gaat komen. Goddelijke energie, de Tao die door je heen stroomt en je tot leven wekt, in plaats van zo'n zielig stroompje dat gemakkelijk bevriest. Laat je partner ook dit boek lezen en ga samen op avontuur.

Als je meer inspiratie wilt over het alles-is-een-illusie thema, kijk dan de wonderschone *What dreams may come* met Robin Williams.

Het thema draait hier om een zin uit Shakespear's *To be or not to be*-monoloog van Hamlet:

"For in that sleep of death what dreams may come, when we have shuffled off this mortal coil, must give us pause."

(“Want welke dromen kunnen komen in die slaap des doods, wanneer we onze sterfelijke kooi hebben afgeworpen, doet ons twijfelen.”)

Wat deze film zo mooi maakt, vind ik het thema van wat je met je eigen ziel doet, en hoe je daarmee je eigen werkelijkheid creëert. ‘Zo binnen, zo buiten’, weet je nog? Chris (Robin Williams) komt na zijn dood in de hemel en heeft een soort olieverfschilderijen wereld gecreëerd en is *bijna* volmaakt gelukkig in zijn hemel. Annie (Annabella Sciora) heeft de dood van hun kinderen bij een auto-ongeluk nooit kunnen verwerken en heeft na de dood van Chris zelfmoord gepleegd, waarna ze in een diepe, treurloze hel terecht is gekomen. Chris komt erachter wat hij mist en gaat Annie zoeken.

Wat deze film niet laat zien maar je mogelijk wel doet denken is de gedachte in hoeverre we de werelden waarin wij leven zelf creëren. Door ons vast te klampen aan de rotsen in plaats van mee te gaan met de stroom, door angst, oordeel en ontkenning scheppen we de hel op aarde. En zullen we die waarschijnlijk verder creëren *in die slaap des doods, wanneer we onze sterfelijke kooi hebben afgeworpen*.

Er is geen dood. Er is geen leven. Er is alleen bewustzijn. Tao. Het leven dat zich door ons heen manifesteert. Laten we daarom ons bewustzijn onderzoeken en één voor één de rotsen verwijderen die de stroom beletten voluit te stromen. Dat is ware Matrix Guerilla. Wij voeren geen uiterlijke oorlog of zo, mocht je dat nog denken. Ons gevecht om de Waarheid speelt zich diep in onszelf af. Alle terrein die we daar winnen, manifesteert zich – zo binnen, zo buiten – in de buitenwereld.

Wat zo vet is aan Matrix Guerilla is, dat we ons niet organiseren. We zijn splintercellen met splinters in onze geest, die geheel op zichzelf opereren. De *war on terror* die door Bush en de zijnen eigenhandig is georganiseerd was al niet echt een groot succes, of je moet de omzet van de wapenindustrie bedoelen. De *war on guerilla* is helemaal kansloos: van binnenuit zullen we de bestaande systemen opblazen, figuurlijk dan, zonder dat ook maar

iemand het in de gaten heeft. We gebruiken geen geweld, dat is niet nodig en is ook nog eens tegen de universele wetten van de Tao. Geen moraal hoor, maar gewoon een weetje: *what goes around, comes around*. Als je de Tao gewelddadig verstoort, krijg je de gevolgen daarvan eens op je bordje. Zo werkt dit universum nu eenmaal, alles is met alles verbonden.

Ons verzet is geweldloos, ongecoördineerd en ongecontroleerd. Er is geen commandocentrum, geen belang, geen zaak, geen leiding. Voor een onoplettende buitenstaander zijn we modelburgers. Guerilla no.1 Christus noemde dit fenomeen: *In de wereld, maar niet van de wereld*. Ik heb zoveel respect voor deze meester der meesters: in zijn eentje weerstond hij de toenmalige Matrix, die overigens niet zoveel verschilt van de huidige. De software waarop de wiskundige modellen van oorzaak en gevolg draait is nooit *geupdate* sinds de mensheid deze planeet bevolkt. Met spijkers in je handen kunnen en durven zeggen: ‘Vader, vergeef hen, ze weten niet beter’ is Guerilla van de hoogste orde.

16. WEES SPONTAAN!

De Matrix lijkt de wereld te besturen, maar eigenlijk bestuurt hij alleen ons van binnen. Simpele *if, then* en *if else, goto* programmeercodes bepalen ons gedrag. Als je mij niet gelooft, probeer dan eens iets heel ongewoons te doen. Klim bijvoorbeeld – NU! – eens op de kast en bekijk je kamer vanaf daar. Of laat je broek zakken en klets met je handen op je billen. Of verzin zelf iets raars wat je absoluut nooit zou doen. En kom erachter dát je dit niet zou doen omdat jouw bewustzijn langs de ijzeren wetten van de Matrix wordt geregeerd. Die is wiskundig voorspelbaar en kent geen vreemde streken als billen petsen of kasten klimmen *for the fun of it*. De Matrix is doelmatig, grappig en doorzichtig, voor wie wakker wordt tenminste. Voor de slapende slaafse medemens is zij hard, levensecht en een voortdurende bedreiging, waar bovendien ernstig op gereageerd moet worden.

Dit is wat de Matrix doet om jou voortdurend te bedreigen en te laten reageren: hij geeft je aan de lopende band het idee dat je te kort zult komen. Als de Matrix het commando *Jump* geeft gehoorzaam jij en zegt: *How high?* Althans, de meesten doen zo. Belastingaanslag komt binnen en jij schiet al in de stress bij het zien van een blauwe enveloppe. Beoordelingsgesprekken komen er aan en jij hebt al weken van te voren een knoop in je maag. Je partner verlaat je en jij bent in zak en as.

Ons gedrag is zó voorspelbaar dat zeer slecht geschreven software als de Matrix ons volledig kan manipuleren én ons ook nog eens het idee geeft dat alles echt is. Want waar staat geschreven dat je als je een beoordelingsgesprek hebt niet op de kast van de baas kan klimmen, je broek kan laten zakken en op je billen kan gaan petsen? Misschien een beetje kinderachtig voorbeeld, maar leg mij maar eens uit waarom dat niet tot de mogelijkheden zou kunnen behoren. Omdat jij in de Matrix gelooft, dat is waarom. Omdat jij nog niet weet dat jij je eigen werkelijkheid in de droom creëert en dat álles mogelijk is, in die droom. *What dreams may come...* Test

jezelf dus voortdurend op je *skills* om aan de Matrix te ontsnappen door rare, onvoorspelbare dingen te doen. Daardoor blijf je de Matrix steeds één stap voor. *One step beyond...*

Eén van mijn gevleugelde uitspraken is: *je leeft maar twee keer* (één keer overdag, één keer 's nachts). Vooral de nacht is belangrijk voor zij die de Matrix willen *hacken*. Op de een of andere manier is de Matrix overdag veel krachtiger dan 's nachts. In de nacht is er een andere elektrische frequentie. De virtuele wereld van de Matrix trekt dan op en je kunt een glimp van de Waarheid opvangen die overdag door de Matrix versluiert wordt. Niet voor niets dat we 's nachts dromen: in onze dromen komen we in de realiteit achter de Matrix, omdat het beschermende elektische veld even opgetrokken is. Het is ook niet voor niets dat tovenaars, heksen, sjamanen en partypeople de nacht als favoriete jachtdomein hanteren. De nacht is van ons! Het is niet voor niets dat wij zo gek zijn op spijkerharde housemuziek. De beats wekken ons instinct, onze aangeboren lichaamswijsheid die de Matrix doet *crashen*. Onze voorvaders sloegen tot diep in de nacht op de trommels en dansten rond het vuur. Wij hebben vijftien kilowatt boxen en TR 909 basskicks die je diepstgewortelde instincten direct weten te wekken.

De allergrootste bedreiging voor de Matrix is spontaniteit. Spontaniteit regeert namelijk niet langs de ijzeren wetten van oorzaak en gevolg, maar luistert naar de wetten van de Tao, en die is altijd onvoorspelbaar. Met spontaan bedoel ik hier niet leuk, opgewekt en/of enthousiast. Dat is de soort spontaniteit die gewenst is in onze samenleving en waar we dit begrip zo snel mee verwarren. Spontaan is... spontaan. Uiting gevend aan wat in een impuls in je opkomt. Wanneer ben jij voor het laatst spontaan geweest? Als je op de meeste mensen lijkt, zal dat zo ergens rond je vierde à vijfde levensjaar geweest zijn. Daarvoor was je één bonk spontaniteit. Om er rap achter de komen dat deze wereld niet op jou en je impulsen zat en zit te wachten.

Als ik schrijf probeer ik altijd zo spontaan mogelijk te zijn, niet te controleren en te corrigeren, op wat 'd' en 't' correcties na dan (achteraf!) Soms brengt deze schrijfwijze, die men ook wel automatisch schrift noemt, mij in de problemen. Het kan zijn dat ik mijn lezer ongewild beledig. Of hopeloos flauw wordt. Grappen ga maken over scheten en sex, of andere gebieden belicht uit het schaduwrijk. Hoe dan ook, spontaan zijn kan jou en mij behoorlijk in de problemen brengen. Zeker als je weet dat ons ego vooral uit is op veiligheid en zekerheid. Het wil graag belangrijk en interessant gevonden worden. Spontaniteit is dus een uitermate gevaarlijke vijand van het ego, die tegen elke prijs vermeden en bestreden dient te worden.

Het gevolg van het vermijden van spontaniteit zou je starheid kunnen noemen. Voorspelbaarheid, sleur, dingen altijd op dezelfde manier doen. Heb je de film *Groundhog Day* al eens gezien met Bill Murray (1993)? Bill komt in een bizarre wereld terecht waarin iedere dag hetzelfde scenario afspeelt. De dag begint met een wekkerradio die om 05:59 afgaat met het liedje *I've got you babe* (Sonny & Cher). Al gauw komt Bill erachter dat *iedere* dag zo begint en dat zich *iedere* dag hetzelfde scenario voltrekt. Het lijkt misschien wat vergezocht, maar is dit niet in grote lijnen hoe de meeste van onze levens zich voltrekken? Hoe vaak heb ik niet gedacht: hoe ben ik nu wéér in deze valkuil gevallen? Terwijl ik me zo plechtig had voorgenomen om het nooit meer te doen. Maar zoals onze voorouders ons leerden, is de weg naar de duivel geplaveid met goede voornemens. Ombuigen van je bestemming vraagt geen voornemens, maar actie. En vooral: spontane actie. Wees dus spontaan.

De opletende lezer weet dat dat natuurlijk helemaal niet kan. Paul Watzlawick beschreef in de vorige eeuw al dat spontaan willen doen een levensgrote paradox is, omdat zodra je deze aanwijzing opvolgt (wees spontaan!), het niet spontaan meer is. Maar is dat

ook zo? Ik denk van niet. Je kunt er zelf eens mee experimenteren. En zeg niet dat het van mij moet, want dan is het niet spontaan meer! Ik zal je uitleggen hoe het werkt. Ons experiment begint bij voorkeur, als je alleen bent. Wat we het meest van alles vrezen is de afwijzing van anderen, dus we gaan onze spontaniteit rustig in afzondering beoefenen, totdat we ons de kunst eigen hebben gemaakt en de wereld met onze spontaniteit kunnen infecteren. Daar gaan we: je bent alleen, geeft jezelf een knikje dat je kunt beginnen en dan... volg je spontaan álles op wat er bovenkomt! Alles. Hoe cool is dat? Toen ik dit voor het eerst deed, lag ik op mijn slaapkamer. Ik gaf mijzelf een knikje en daarmee de toestemming om spontaan te zijn en iedere impuls te mogen volgen die zich aan zou dienen. Binnen enkele seconden was het al raak. Een klein gek stemmetje meldde zich en gaf mij de opdracht: 'Klim eens via de schouw op de kast'. Mijn lichaam verstrakte direct en mijn geest weigerde. Aan zoiets stoms kon ik toch geen gevolg geven? Toen herinnerde het stemmetje mij aan mijn spontane voornemens. Beschaamd boog ik mijn hoofd en klom enigszins stuntelig op de kast. Het uitzicht was adembenemend! Ik keek voor het eerst op de bovenkant van mijn hemelbed, een totaal ander uitzicht dan ik ooit vanuit mijn favoriete werkplek – mijn bed – had gehad. Een zuivere, opgewonden energie gierde door mijn wezen, en even voelde ik een moment van verlichting. Ik had het lot getart en spontaan uiting gegeven aan iets geks. Wauw! Voordat je zelf aan de slag gaat met de beoefening van jouw spontaniteit, kun je eerst de film *Yes Man* kijken, met in de hoofdrol de onnavolgbare koning der spontaniteit, Jim Carrey. Jim zegt in deze film spontaan 'Yes' tegen alles dat zich aandient. *Yes!*

Als je dit soort oefeningen begint, kan het zomaar zijn dat je het gevoel krijgt dat je gek wordt. Technisch gesproken word je dat ook. In onze droommaatschappij is controle over je denken en handelen een teken van geestelijke gezondheid. Om aan de fijne mazen van de wetten van onze wereld te kunnen ontsnappen, zul je het risico moeten nemen om een beetje gek te worden. Ervan

uitgaande dat de wereld zoals we die met zijn allen gecreëerd hebben, een illusie is. Een erg echtlijkende, maar desalniettemin een droom. Dat besef is belangrijk, wil je verder komen in de bevrijding van jezelf. Alles is een droom. Een volgende stap is dan ook, om dat besef meerdere keren per dag op te laten komen, net zolang totdat het een gewoonte wordt. Ik droom. Ik zit aan tafel en droom dat ik eet. Ik rij in de auto en droom dat ik over het wegdek beweeg. Mijn gedachten dwalen af en ik lig met Jessica Biel in mijn hemelbed... Zie je, dat is wat er gebeurt als ik mijn gedachten en actie de vrije loop laat. Levensgevaarlijk, wat zal jij nu niet van mij denken? Lekker belangrijk!

Iedere keer als je jezelf eraan herinnert dat je droomt, gebeurt er iets gekks: je wordt wakker! Sterker nog, je wordt wakker en krijgt iets bijzonders: keuzevrijheid. Als je beseft dat je droomt, word je wakker en besef je dat je kunt doen wat je op dat moment wilt of liever nog, wat er impulsief opkomt. En kom je vanzelf de fijne mazen van je eigen conditionering tegen. Want wat mag je al van jezelf? En wat niet? Mag je flauw zijn, stom, kinderachtig, seksueel getinte grappen maken, liegen, fantaseren? Mijn twee jongens van twee en vier zijn mijn grote leermeesters. Die doen namelijk de hele dag niets anders. Soms ben ik wel eens een beetje jaloers op ze. Dan zeggen ze zonder blikken of blozen: ‘Hey pappa, ruik eens aan mijn pielemuis,’ ‘Zal ik eens op je hoofd poepen?’ of ‘Hey, pies-oma’. En liggen zelf het hardst in een deuk. Ze zijn nog volkomen wakker in de droom en doen waar ze zin in hebben. Mij kost het jaren en jaren van consequente beoefening, om een beetje van dat bewustzijn terug te winnen.

Natuurlijk kun je tegenwerpen dat het een dolle boel zou worden, als we allemaal maar zouden doen wat er in ons opkomt. Ik zou je vragen of je die stelling al eens getoetst hebt? Ik geloof er namelijk in dat het beste wat in ons zit bovenkomt als we het de kans zouden geven. Tot die tijd blijven we leven in de boze droom die

we gecreëerd hebben en dag na dag afspelen, leven na leven. Totdat we wakker worden...

Als je nog wat verder gaat, vaak beseft dat je droomt en dan spontaan uiting geeft aan je impulsen, kun je merken dat je nachtelijke dromen helderder worden, of zelfs lucide. In dat laatste geval kun je *in* je dromen het scenario van je droom beïnvloeden. Je kun jezelf kleiner maken, groter, vermenigvuldigen of zelfs laten verdwijnen. Gebruik je fantasie! Het bijzondere hiervan is, dat je starheid in de droom én gedurende de dag steeds verder verkleint en je flexibel wordt in je reacties. Je wordt een levenskunstenaar die van moment tot moment leeft, volledig in het nu. Maya, de droomweefster, heeft geen vat meer op je in de Matrix, je doorziet haar zijden spel. Maar zover zijn we nog niet... Tot die tijd: *It's Groundhog day!*

17. STERVEN VOOR JE DOOD GAAT

Onze guerilla vindt zoals gezegd in onszelf plaats, waardoor we – zo binnen, zo buiten – als vanzelf het universum veranderen. De bestaande Matrix kan alleen bestaan als jij of ik erin gelooft. Vooralsnog zijn er miljarden goedgegelovigen die de bestaande Matrix als echt zien. Er zijn er maar een paar nodig om de wiskundige tabellen waarop de Matrix draait te verstoren en in de soep te laten lopen. Denk maar eens wat Gandhi in zijn eentje voor elkaar kreeg. Zijn levensverhaal is de leidraad voor Guerilla. Geweldloos verzet. Geweldloos klinkt een beetje zoetsappig, maar is dat verre van: het is de hoogste vorm van moed. Niet meegaan in de gewelddadigheid die de Matrix kenmerkt, en toch je standpunt niet loslaten. De consequenties van je verzet, tot en met gevangenschap of zelfs de dood, aanvaarden en geen meter meegeven. Dat betekent: geen concessies doen aan de waarheid. Laat de ander zijn bewustzijnsloze spel maar spelen, jij speelt niet mee en aanvaard de consequenties, zónder te vechten, zónder mee te geven. Met oog voor de ander, die geen vijand is, maar een medemens, die nog niet ontwaakt is.

Moet je eens kijken wat er gebeurt als jij, ik en een paar anderen besluiten om niet meer te gaan werken, belasting te betalen en te stemmen... Maar laten we onszelf eerst trainen in *sterven voor je dood gaat* zodat we eventuele daden van uiterlijk anarchisme zonder angst zullen uitvoeren.

Als jij je niet bewust bent of wordt van de bestaande software waarop jouw bewustzijn draait, blijf je een gevangene zonder dat je er erg in hebt en blijf je de Matrix voeden.

Om dat uit te leggen zal ik het begrip *conscensus trance* introduceren. Dit is het collectieve beeld van de werkelijkheid dat we met elkaar gevormd hebben en waar we in geloven. Het is de trance waar me met z'n allen in gevangen zitten en die ons doet geloven dat wat we waarnemen, de waarheid is. Ik leerde dit

begrip kennen in de beginjaren negentig van de vorige eeuw toen ik filosofie bestudeerde. Mijn toenmalige leraar moet toen al ergens in de tachtig zijn geweest en was niet helemaal van deze wereld. Hij had lang wit haar en nog maar één lange tand in zijn mond, die een beetje over zijn lip naarbuiten stak. Hij leek misschien wel en beetje op Ketwiezel (voor wie uit de vorige eeuw stamt waarschijnlijk geen onbekende, en anders ff Googelen).

Hoe hij heette weet ik niet meer, maar man, man, wat kon die vent vertellen. Hij vertelde eindeloos over Socrates en de sophisten. Sophisten waren rondtrekkende leraren die het erg hoog in hun bol hadden en vonden dat zij veel wisten. Discussie was hun voornaamste wapen. ‘Sophist’ komt van de godin Sophia, wat ‘wijsheid’ betekent.

Socrates is echt belangrijk voor dit boek, omdat het één van de grootste guerilla’s aller tijden is geweest. Soc, zoals jij en ik hem vriendschappelijk mogen noemen, had schijt aan alles en iedereen, en vooral aan Sophisten.

Socrates had een enorme liefde voor wat de Matrix genadeloos ontmanteld: de Waarheid. Met liegende politici, zoals de enge verraderlijke Klink’s, Rouvoeten, Balkenendes en Rutten’s van deze wereld, had Soc de vloer aangeveegd en de grond gelijk gemaakt. Of andersom, dat veegt makkelijker (eerst gelijkmaken, dan vegen). Soc stelde daartoe zijn beroemde Socratische vragen, diezelfde soort vragen die Byron Katies prachtige werk (The Work) sieren, met als kern: is het waar wat je daar zegt of denkt? Vragen naar de waarheid van iets snijdt als een warm mes door de boter, mits je de antwoorden aandurft. Matrixsoftware kan niet tegen deze vragen en *crasht* onmiddellijk.

Wat zo vet cool aan onze Soc - strijder der strijders - is dat hij iedereen die maar iets pretendeerde te zijn, beledigde. Soc prikte gewoon door al die schilletjes van het ego heen. Politici en andere

hoogwaardigheidsbekleders joeg hij keer op keer tegen zich in het harnas maar niemand kon hem wat doen. Socrates vocht met de Waarheid aan zijn zijde en was *untouchable*. MC Hammer schreef ooit een liedje over hem: *u can't touch this*. Uiteindelijk had Soc zoveel mensen tegen zich in het harnas gejaagd, dat er wel iets mis moest gaan. Hij werd verraden en ervan beschuldigd dat hij de jeugd verpestte en opruide, ongeveer zoiets als wat ik aan het doen ben. Soc kreeg een proces aan zijn broek met een ter dood veroordeling. Tijdens het proces was hij zo spitsvondig en scherp, met de Waarheid aan zijn zijde, dat hij de hele jury wist om te lullen. Om vervolgens zijn sterkste staaltje te demonstreren: amper was de jury overtuigd van het gelijk van de grote meester, of hij begon hen te beledigen en hen als een stelletjes klojoos en nietsnutten af te schilderen. Toen al waren die westerse (Griekse) ego's torenhoog, en Soc kreeg alsnog de doodstraf opgelegd. De enige manier om aan de gifbeker te ontkomen was als hij beloofde geen praatjes meer te verspreiden in de stad en geen filosofische discussies meer aan te gaan. Onder die condities kon de jury Socrates vergeven.

Socrates zei lachend: *“Dat is onmogelijk, want ik kan mijn eigen aard niet ontrouw worden. Zo ben ik nu eenmaal. Ik ga door met mijn werk, ik blijf spreken. Jullie kunnen mij vermoorden, dat is jullie beslissing.”*

Dezelfde keuze als die andere meesterguerilla, Christus, kreeg van Pontius Pilates. De Romeinse bevelhebber wilde hem wel vergeven, als hij erom zou vragen. Hij zou sterven aan het kruis, net als Soc, die de gifbeker moest drinken. ‘Bummer’, zouden wij waarschijnlijk zeggen. Soc niet; die dronk tergend langzaam het gif, nipje voor nipje. Ondertussen bleef hij zijn treurende leerlingen gewoon lesgeven. Wat een vent hè? Soc was al gestorven voor hij dood was. Hij wist dat de dood niet bestaat, dat niemand hem zou kunnen doden omdat wie hij werkelijk is, onsterfelijk is. En dat hij zelf de realiteit, *What dreams may come*,

creëert. Urenlang wist hij zijn stervensproces te rekken. Uren waarin niemand ook maar iets merkte van zijn naderende dood, Soc bleef gewoon lesgeven! Socrates is held aller helden, een waarlijk groots guerillameester.

Plato's grot is één van de briljantste verhalen die mij is bijgebleven. Het is een Matrix metafoor *pur sang*. De grot. Nee, de grot staat nu eens niet model voor de vrouwelijke vagina. Waarom moet jij toch altijd zo dubelzinnig denken? De grot staat model voor niets minder dan de Matrix. Het is een wonder dat dit ruim tweeduizendjaar oude verhaal het *überhaupt* overleefd heeft. Waarschijnlijk omdat de mr. Smiths van onze wereld de ware toedracht niet helemaal begrijpen. Heb je je trouwens weleens afgevraagd waarom mr. Smith Neo consequent mr. Anderson blijft noemen (op één keer na dan)? Hij wil dat Neo blijft geloven in de in de grot waarin hij gevangen zit, de Matrix. Hij weet dat Neo, The One, zal ontsnappen als hij zijn bestaan als The One bevestigt.

Agent Smith: *“You hear that Mr. Anderson?... That is the sound of inevitability... It is the sound of your death... Goodbye, Mr. Anderson...”*

Neo: *“My name... is Neo.”*

Daar gaat de grot over. Bewustworden van je boeien. Ontsnappen uit de grot. In de grot zitten namelijk allemaal mensen aan de grond gekluisterd. Achter hen brand een vuur en daartussen bevinden zich de bewakers, die ze niet kunnen zien. Ze kunnen ze wel horen praten en zien voor zich op de rotsmuur de schaduwen geprojecteerd. Wat zo eng bizar aan dit verhaal is, is dat hun boeien de armen en benen weliswaar omsluiten, maar dat ze niet op slot zitten. De gevangenen zijn in de grot geboren en – oh machtige metafoor – kennen geen andere realiteit dan het schimmenspel op de muur. Als er dan uiteindelijk ééntje uitbreekt en ontsnapt, weet hij niet wat hij ziet als hij de grot verlaat. Het

licht brand op zijn ogen maar hij kijkt zijn ogen uit. Hij ziet de wereld zoals zij werkelijk is, of, om in de trend van dit boek te blijven, ontmaskert één laag van de Matrix. Hij gaat terug naar zijn medegevangenen en vertelt wat hij gezien heeft. En wordt vervolgens doodgeslagen door zijn medegevangenen..

De goede verstaander weet dat dit verhaal een ode van Plato aan zijn leermeester Socrates is. Soc, die als een van de eerste de Matrix doorzag en zó de grot uitliep, om vervolgens gedood te worden. De goede verstaander ziet ook de ziellose mensen die deze planeet bevolken en die avond in, avond uit naar de TV staren, die net als de schimmen en schaduwen op de wand in de grot, maar een afspiegeling zijn van de werkelijkheid. De hypnosemachine houdt hele volksstammen in een diepe trance. En omdat we die trance allemaal op dezelfde manier ingeprent krijgen, zijn we het ook nog eens in grote lijnen met elkaar eens over onze slaaptoestand, *conscensus trance*.

“Realiteit is wat de meerderheid ervan denkt dat het is. Niet noodzakelijk het beste of het meest logische maar het is die ene kant die aangepast is aan de verlangens van de gemeenschap als geheel.” (Paulo Coelho)

Wie wakker wordt en anderen in hun slaap stoort, wacht het lot van Soc. Maar ook: wie wakker wordt, weet dat er geen dood bestaat. Er bestaat in de Matrix alleen maar kleinzieligheid en door angst gedreven hebzucht en eigenbelang. Zodra je de Matrix verlaat, kom je in de Waarheid. Wat die is zou ik met geen pen kunnen beschrijven, als ik het al wist. In de Tao heet het niet voor niets het grote Niets.

Het grote Niets is precies dát wat de meeste mensen hardvochtig vrezen en waardoor zij zich vrijwillig gekluisterd houden in hun boeien ín de Matrix. *Niets* is niet alleen de realiteit ónder Matrix, het is het kenmerk van wie wij ten diepste zijn. We zijn Niets. Dit

is zo'n bizarre gedachte, dat als je hem ten volle toelaat, ik er niet gek van opkijk als je dit boek voor minimaal negen dagen en vier uur weglegt.

Alles en iedereen zal je je levenlang wijsmaken dat de Matrix echt is, en dat jij echt bent, en een of andere maffe schrijver zegt je dat er *Niets* is dat echt is. Wie zou je moeten geloven? Ikke zou zeggen: niemand. Geloven is voor makke schaapjes. Wij onderzoeken. Met meer doortastendheid dan de strengste dubbelblind placebogecontroleerde studie tentoonspreidt. Wij weten. Als je maar genoeg illusies doorprikt en verbrand en Matrix programmeringen *hackt*, kom je vanzelf bij het grote *Niets*, ook wel de Leegte genoemd. Dit is wat sjamanen, heiligen, yogi's en mystici aller tijden ons hebben laten zien en wat we zelf kunnen ontdekken. Als we maar diep genoeg durven gaan. En geen zoete broodjes kauwen, niets accepteren wat we niet zelf hebben ontdekt en ervaren. De meeste Matrix programmering zit misschien wel in de spirituele dogma's, opium voor het volk. Daarom zei Boeddha ook, zoals het een waarlijk Guerillameester betaamt: wees een lamp voor jezelf. Met andere woorden: geloof niets, rust niet voordat je je eigen waarheid ontdekt heb.

18. SEX IS VIES

Een uitgever zou nu ongeveer hijgend in mijn nek verzoeken of er weer wat sex in het boek kan, want sex verkoopt nu eenmaal, en dat is het enige waar die Matrixhonden op uit zijn. Ik zou dan antwoorden dat ik dat zelf wel uitmaak om dan vervolgens toch over sex te schrijven. Of ik zou kunnen rebelleren en twintig witregels invoegen zodat jij in stilte met jezelf zou zijn en wat zou kunnen masturberen. De waarheid is: ik schrijf nu eenmaal graag over sex.

Sex is iets dat de gelovigen aller landen maar vies vinden, en eng. Weet je waarom? Omdat het van de natuur komt. Als je je nog steeds afvraagt wat de Tao nu is waar we het steeds over hebben, dan kun je die nog het beste zien als de natuur. Ergens in geloven, in God bijvoorbeeld, of Boeddha, of Krishna, of om het even in wie, is voor mensen die zich van hun eigen ware natuur hebben afgesloten, en van dé natuur. De natuur is zo perfect, zo prachtig, heerlijk, levenslustig en goddelijk, daar valt niets aan te verbeteren of in te geloven. Het is er gewoon. De sneue, zielige Matrixmens probeert het van tijd tot tijd toch en het resultaat daarvan noemen we *cultuur*. Wellicht ten overvloede: cultuur is Matrix, natuur is Tao. Het is jammer dat hij al dood is, maar niet lang geleden hadden we een Matrixguerilla onder onze gelederen die het gevecht aandurfde met de groten der aarde. Hij kreeg het met bijna iedereen in de Matrix aan de stok. Volgens velen was hij geen grote meester omdat hij zich aan zijn lekkerste discipeltjes vergreep, negentig Rolls Royces had en iedere vorm van godsdienst verwierp. We praten hier natuurlijk over Osho, die zich in zijn hoogtijdagen ook wel Bhagwan noemde.

Houd mij alsjeblieft ten goede: sektes zijn vaak enge dingen. Het zijn mini-Matrixjes. Eigenlijk is de Matrix een grote sekte: als je denkt zoals wij, hoor je erbij... En er zijn nu eenmaal mensen op deze aarde die te bang zijn om zélf ergens voor te gaan staan. Als

ik mij niet vergis is zo'n zevenennegentigpunt drie procent van de wereldbevolking permanent gebrainwashed. Ik hoop dat jij tot de zespuntnegeen procent hoort die zich los heeft weten te wrikken uit de cultuur en zijn ware natuur leeft. En net als ik het rekenen af heeft gezworen. Reken maar!

Maar nu eerst een stukje van voormalig rebellenleider Osho:

“Cultuur maakt je dood, cultuur is een moordenaar, cultuur is een sluipend vergif – ze is zelfmoord.

Twang Tze en zijn oude leermeester Lao Tze zijn tegenstanders van cultuur. Ze zijn voorstanders van de natuur, puur natuur. De bomen staan er beter voor dan jij. Zelfs de vogels, de vissen in de rivier, staan er beter voor, want ze zijn levenslustiger, ze dansen meer op het ritme van de natuur. Jij bent volkomen vergeten wat natuur is. Je hebt haar tot in haar wortels veroordeeld.

En als je de natuur wilt veroordelen, moet je om te beginnen seks veroordelen, want daar komt de hele natuur uit voort. De hele natuur stroomt over van seksenergie, van liefde. De vogels zingen, de bomen staan in bloei – dat is allemaal seksuele energie die tot uitbarsting komt. Bloemen zijn sekssymbolen, het gezang van de vogels is seksueel, de hele tao is niets dan seksenergie – de hele natuur plant zich voort, heeft zichzelf lief, beleeft een steeds diepere extase van leven en liefde.”

Wellicht begrijp je nu beter waarom ik zo graag over sex schrijf en praat? Bijna net zo graag als ik het doe! Het is dé manier om Matrixsoftware te *deleten* en direct in de Tao te zijn. Dus schuif je oordelen maar een eindje opzij en leer de taal van de natuur en de Tao: *genieten*. Neuk je een slag in de rondte, bef en pijp (afhankelijk van je voorkeur ;-)) totdat je pijn in respectievelijk mond en/of kaken hebt. Ga vreemd totdat je elkaar beter kent. Wat je ook doet: geniet. Genieten is een ode aan God, aan de Tao, aan het leven zelf.

19. WEI WU WIE?

Laten we dan maar meteen de daad bij het woord voegen en wat meer over sex schrijven, vind je niet? Alsof jij daar iets over te zeggen hebt. Ik heb niet eens wat te zeggen over wat ik schrijf! Als ik ooit wordt opgepakt voor het verspreiden van opruiende geschriften, zal ik tegen de rechter zeggen: ‘Edel-achtbaan, het was niet ik, maar de eeuwige Tao die zich door mijn vingers roerde.’

Het interesseert mij geen ruk hoeveel boeken ik verkoop of wat jij en anderen er van vinden. Tuurlijk heb ik af en toe wat plaatsvervangende schaamte, maar dat zijn restjes Matrixsoftware die ik één voor één verwijder.

De meeste schrijvers hebben dubbele agenda’s en intellectuele editors die hijgend in hun nek meekijken en om de drie zinnen roepen: ‘Zou je dat nou wel schrijven?’ Ik heb alleen de eeuwige Tao die zich door mijn vingers heen manifesteert en mij precies laat doen wat nodig is. Niets meer en niets minder. Ik geloof zo heilig in de perfectie van het universum, dat ik alleen mijn vingers maar hoef op te tillen. De rest gaat vanzelf. De perfectie van het universum voltrekt zich door niet te doen, wat in de Tao *Wu Wei* wordt genoemd: niet handelen.

Wu Wei is een van de minst goed begrepen begrippen uit de Tao Te Ching. Het betekent dat je je over kunt geven aan wat zich voordoet, zonder te sturen of in te grijpen of de loop der gebeurtenissen te beïnvloeden. Veel mensen denken daarbij dat ze dan alleen nog maar in bed hoeven te liggen of lethargisch achterover kunnen leunen, maar daar zit de sleutel niet. Het is meer zoals: je niet bemoeien met de loop der dingen en er geen oordeel over hebben. Gewoon dóen, en dan ontdekken hoe het uitpakt. De stroom volgen zonder vooraf over de consequenties na te denken. Wu Wei is anti-Matrix software van de hoogste orde.

Met Wu Wei blijf je volledig in de stroom der gebeurtenissen zoals die zich van moment tot moment voltrekken en word je door de goddelijke energie van de Tao geleid. En onthou dat de Tao *terug* stroomt naar de bron, zodat alles dat zich voltrekt een onderdeel is van de goddelijke perfectie. Je hoeft alleen maar mee te bewegen, je niet te verzetten tegen de loop der gebeurtenissen. Dit wordt ook wel *Wei Wu Wei* genoemd, handelen zonder te handelen. Doen zonder je te hechten aan het resultaat.

Ik zal het fenomeen treffend illustreren, zodat je meteen begrijpt waar onwaarschijnlijk knappe koppen gerust hun hele leven het hoofd op breken. Als ik mijn specialiteit van het huis beoefen, *cunnilingus* dan handel ik zonder te handelen. Ik laat de bewegingen ontstaan. Als de zoveelste vrouw mij toevertrouwd dat ze nog nooit zo goddelijk is gebeurt dan spreekt ze volmondig de waarheid: ik laat de goddelijke wil mijn tong en lippen bewegen.

Hoe tegengesteld aan hoe de meeste Matrixmannen beffen! Die gebruiken den tong om iets voor elkaar te krijgen. Beginnen amechtig (*Van Dale*: buiten adem; hijgend) aan de clitoris te zuigen als deze nog helemaal niet klaar is voor het stevige werk. Of penetreren voortijdig de nog droge vagina met twee vingers en imiteren een bonobo-aap die een van zijn vrouwtjes aan het raggen is: hard en ongevoelig. Hou mij ten goede, met hard en meedogenloos is niets mis. Als je de spanning gelijdelijk opbouwt zal zij je smeken om hard, harder, hardst.

Wat hier aan de hand is, is de tussenkomst van het ego, de overijverige dienaar van de Matrix. Zodra jij je er mee gaat bemoeien en wel eens even wat voor elkaar zal boksen gaat het mis en stap je uit de goddelijke stroom. Alles wordt dan middelmatig, ook je befwerk. Al zal je vrouw je daar misschien niet direct op wijzen, ze is allang blij dat je tenminste *iets* doet.

*Mahamudra gaat alle woorden
en symbolen te boven,
maar voor jou, Naropa,
oprecht en toegewijd,
moet dit worden gezegd:*

*De leegte heeft geen houvast nodig,
Mahamudra rust op niets.
Door geen moeite te doen
maar los en natuurlijk te blijven
kan men het juk afwerpen –
en zich aldus bevrijden.
(Tilopa's lied van Mahamudra)*

20. ONDER DE RADAR VLIEGEN

Wat ik hoop is dat jij weer *jij* wordt, zoals je hoort te zijn. Dat je met de wijze lessen van Lao, Chuang en ondergetekende – je natuurlijke zelf weer tot leven wekt en een dikke middelvinger naar onze overgecultureerde maatschappij maakt. Sex is daartoe een schitterend voertuig. Nergens is de gemiddelde Matrixmens zó geknecht als in zijn sexuele beleving. Niet voor niets dat sex en bloot zo hoog scoort in de reclameuitingen: het raakt aan dát wat we diep van binnen werkelijk verlangen. We willen niets liever dan weer beest worden, maar onze Matrix-pasvorm verhindert ons. Dáárom spoor ik je aan om ongepaste dingen te gaan doen, zodat je je wilde beest van binnen vrij kunt laten.

Denken is zoiets. Denken is totaal nutteloos buiten de Matrix. Denken ís de gecorrumpeerde software waar we het steeds over hebben. Denken is zó *all over the place*, dat jij jezelf waarschijnlijk niet voor kan stellen zonder gedachten. Daarom nodig ik je steeds weer uit om wilde sex te hebben en geestverruimende middelen te nuttigen, zodat je zelf *ervaart* hoe het is om gedachteloos te zijn. *De Tao die onder woorden kan worden gebracht is niet de eeuwige Tao*. Woorden zijn je met de paplepel ingegoten, samen met het Matrixvirus. Mondje open....aaaaaaahhhhhhhh. Gehoorzamen!

Denk maar aan het verhaal van Romulus en Remus, de kindjes uit de Romeinse mythologie die door wolven werden grootgebracht. Vorige eeuw nog werd er zo'n wolvenkind gevonden en gevangen genomen. De Matrixwaakhonden wilden er een mens van maken, want niemand mag de Matrix ontvluchten, ook een half wolvenjong niet. Binnen zes maanden was het daarvoor kerngezonde mensen/wolvenjochie dood. Geen enkel levend wezen dat zou overleven wat ons als kinderen is aangedaan. We hebben onze levensenergie moeten bevriezen, totdat we nog maar een fractie van onszelf waren. Met Matrix Guerilla gaan we de

wolf in je bovenhalen, de wolf in schaapskleren wel te verstaan. *In de wereld, maar niet van de wereld*, zoals Christus ons leerde. We gaan ons vermommen en spelen het spelletje keurig mee. Ondertussen leven we ons uit, slopen de Matrixsoftware die ons gevangen houdt en maken we ons vrij.

Maar we moeten onder de radar blijven vliegen. Er zijn krachten los in deze wereld, die gevaarlijk voor onze dierlijke kanten zijn, en dat verzin ik niet. Weet je nog wat ik in het begin van het boek schreef, over de Asoera's? Er zijn vier duistere krachten los, die gebrainwashde mensen zonder enige moeite over kunnen nemen, als willoze *voodoo*poppen. Als we té opzichtig aan de Matrix proberen te ontsnappen en uit willen breken, zijn het altijd deze vier oerkrachten die je terugfluiten. Of ze saboteren je van binnenuit, via je gedachten, of van buitenaf, als Agent Smith's die je proberen in het gareel te krijgen. Asoera's vinden de gaten in je bewustzijn zonder probleem en zullen je situaties in je leven voorschotelen die levensecht lijken. De vier Asoera's waar we over praten zijn de heren van Duister, Leugen, Lijden en Dood. Wanneer de onontwaakte mens met één van hen wordt geconfronteerd zal hij uit angst zwichten en alles doen wat deze donkere krachten verlangen.

Je onontwaakte medemens is wat dat betreft misschien net zo gevaarlijk als de gaten in je eigen bewustzijn. *Er is maar één ding nodig om het kwade te laten zegevieren*, stelde Edmund Burke: *goedwillende mensen die niets doen*. Maar wat is kwaad? Voor de moralist is het het niet deugdelijke, of dat wat in strijd is met de tien geboden. Voor guerilla's is het kwaad alles wat tegen de eeuwige Tao ingaat, alles wat tegen onze natuurlijke instincten ingaat. Alles wat een vijand van de natuur is, en onze innerlijke ware natuur, is het kwaad. Het is niet slecht, het hoeft ook niet uitgeroeid te worden. Maar het moet vooral niet serieus genomen worden. Christelijke ministers die magische paddenstoelen verbieden zijn het kwaad, én lachwekkend. Toch zijn ze

oppermachtig, de kwaden van deze wereld en daarom moeten we onze strijd vooralsnog onder het maaiveld leveren. We strijden niet met wapens en zelfs niet met woorden. Je kunt ons brainwashen en indoctrineren tot je een ons weegt: weg gaat het instinct nooit. Onze strijd is geweldloos en gebaseerd op lust, op ongepaste geiligheid en genot. Daar kan het kwaad niet tegenop. Dat wordt door zijn eigen schuld- en schaamtegevoelens van binnen gesmoord. Wat wij nodig hebben is Patrick Süskind's *Le Parfum*. Een heel plein vol mensen bedwelmen die vervolgens al orgieënd de liefde bedrijven. Maar laten we niet te veel dagdromen. Vooralsnog leven we in een gevaarlijke wereld die overheerst wordt door kwade krachten. Laten we voorzichtig zijn en stap voor stap onze eigen boeien afwerpen.

Chuang Tze was één van de voorzichtigste en krachtigste Matrix guerilla's aller tijden. Hij wist zich zó goed te vermommen dat werkelijk niemand hem kon vinden. Chuang verkaste van tijd tot tijd en liet dan als Bruce Willis in *The Jackall* geen enkel spoor na. Toch was zijn reputatie als bijna bovennatuurlijk wijze en krachtige strijder zo groot, dat de toenmalige Keizer een decreet uitvaardigde: Chuang moest gevonden worden. Hij raadpleegde zijn adviseurs en ministers, die geen van allen wisten waar Chuang te vinden was. De slimste van hen zei dat de kans groot was dat Chuang zich als gewone man vermomde. Vanaf dat moment werden alle gewone, nietszeggende mannen in de gaten gehouden. Na een paar maanden werd Chuang dan eindelijk gespot, bij een rivier. 'Ben je Chuang Tze?', werd hem gevraagd. 'Jazeker', antwoordde Chuang, die nooit loog. 'Wat ben je aan het doen?' 'Aan het vissen', antwoordde Chuang waarheidsgetrouw. De Ambtenaar van de Keizer vroeg Chuang of hij bereid was om een hoge positie aan het hof te aanvaarden, als adviseur van de Keizer. Chuang antwoordde dat de ambtenaar de volgende dag naar de rivier moest komen en dat dan het antwoord duidelijk zou zijn. Je raad het al, de volgende dag was Chuang in geen velden of wegen te bekennen. Chuang had niet gelogen, het antwoord was 'nee'.

Nu begrijp je misschien beter waarom ik jou adviseer om onder het maaiveld te blijven. De beste guerilla's zijn volstrekt onherkenbaar en daardoor ongrijpbaar voor de Matrix, die ten tijde van Chuang Tze (meer dan tweeduizend jaar geleden...) ook al op volle toeren draaide. Chuang leert ons om onder de radar te blijven. Op die manier zijn we veel meer waard voor het geweldloze verzet.

Als je met mensen te doen hebt verberg je je talent om de Matrix te weerstaan en denk je niet dat je onkwetsbaar bent. Mensen in de Matrix zullen je verraden, probeer ze vooral niet wakker te maken! Dit is hoe gevangenen in de Matrix hun gedrag goed praten: altijd heeft iemand anders het gedaan en moet terechtstaan. Omdat Matrix software bij iedereen in de Matrix op dezelfde manier is ingeplant en er maar weinigen zijn die eraan hebben weten te ontsnappen, loop je altijd gevaar op ontmaskering. Ongeveer zoals Donald Sutherland in *The Day of the Triffids*. In de film zijn de meeste mensen op aarde blind geworden door een ramp (mooie metafoor voor de Matrixmens die 'ziende blind' is). Sutherland kan niemand vertrouwen. De mensen in de film lijken heel gewoon, maar als hij laat zien dat hij nog een gewoon mens is komt er een afgrijselijke onmenselijke kreet uit de plantmensen, waarmee ze hem verraden. Als we in de Matrix zijn, opereren we net als Neo en zijn team: snel en onopvallend.

Morpheus: *"The Matrix is a system, Neo. That system is our enemy. But when you're inside, you look around, what do you see? Businessmen, teachers, lawyers, carpenters. The very minds of the people we are trying to save. But until we do, these people are still a part of that system and that makes them our enemy. You have to understand, most of these people are not ready to be unplugged. And many of them are so inured, so hopelessly dependent on the system, that they will fight to protect it."*

[Neo's eyes suddenly wander towards a woman in a red dress]

Morpheus: *“Were you listening to me, Neo? Or were you looking at the woman in the red dress?”*

Neo: *“I was...”*

Morpheus: [gestures with one hand] *“Look again.”*

[the woman in the red dress is now Agent Smith, pointing a gun at Neo's head; Neo ducks]

Morpheus: : *“Freeze it.”*

[Everybody and everything besides Neo and Morpheus freezes in time]

Neo: *“This... this isn't the Matrix?”*

Morpheus: *“No. It is another training program designed to teach you one thing: if you are not one of us, you are one of them.”*

Datzelfde lot wacht ons als we té openbaar ons zedenloos gedrag ten toon spreiden. Zedenloos ten opzichte van wat er in de Matrix als zede gezien wordt. Voor ons is er niets mis mee, wij hebben geen oordeel over luiheid, overspel, sex, geestverruiming, het plegen van dienst- en werkweigering en andere voor ons zo vanzelfsprekende zaken. Om wietteelt en zwartwerk niet uit te vlakken. Matrixmensen walgen hiervan en zullen als onmenselijke *Triffids* gaan schreeuwen en oordelen en één van de zevenenvertig kliklijnen bellen. Dat *zij* eigenlijk onmenselijk zijn ontgaat hen totaal. Ga maar na: welk dier in de goddelijke schepping dood voor zijn plezier? Er is geen dier dat oorlog voert; het milieu vervuult; meer eet dan hij op kan; harder werkt dan nodig is om in zijn levensonderhoud te voorzien; atoombommen maakt die de aarde met één druk op de knop kunnen verwoesten; kinderen misbruikt, verhandelt en mishandelt. De lijst is eindeloos, we zouden hier alleen al een boek mee kunnen vullen, maar ik denk dat het beeld zo wel duidelijk is: de Matrixmens is ziek.

Agent Smith: *“I'd like to share a revelation that I've had during my time here. It came to me when I tried to classify your species and I realized that you're not actually mammals. Every mammal on this planet instinctively develops a natural equilibrium with the*

surrounding environment but you humans do not. You move to an area and you multiply and multiply until every natural resource is consumed and the only way you can survive is to spread to another area. There is another organism on this planet that follows the same pattern. Do you know what it is? A virus. Human beings are a disease, a cancer of this planet. You're a plague and we are the cure."

Waarom doen dieren deze dingen niet? Omdat ze in harmonie leven met de eeuwige Tao. Mensen zijn ooit ontspoord, zijn ziende blind geworden en daardoor een gevaarlijk suïcidale soort geworden. Om die soort nog enigszins te beteugelen is er onder dit wraak- en moordlustige ras iets ontstaan wat nog het beste 'cultuur' genoemd kan worden. Cultuur is niets anders dan de Matrixsoftware waarmee de zieke mens van binnen en van buiten wordt bestuurd. Het is niet voor niets dat de Gandhi's, Martin Luther King's en Christussen van deze wereld consequent vermoord worden. Wees dus gewaarschuwd en voer je guerilla heimelijk. Hou vers achterdertig van de Tao Te Ching in je achterhoofd als je de schijnbaar vredige wereld van Matrixmensen aanschouwd. Onder het dunne laagje Chroom huist een pakketje schroot dat rot en stinkt. Niet voor niets dat Matrixmensen zó hun best doen om menslievend, aardig en getalenteerd over te komen. Onthou de stelregel maar: van alles wat je een ander wil doen geloven dat je bent, is het tegendeel waar. Denk maar aan de miljoenenverslindende politieke campagnes waarin Matrixpolitici zich van hun beste kant laten zien en zich met baby's en zieke bejaarden laten filmen en fotograferen. Om vervolgens, als zij aan de macht zijn, hun moord- en machtsbeluste spelletjes te spelen.

Een belangrijke aanwijzing uit de Tao is om je zogenaamde goedheid te laten varen en je niet beter voor te doen dan je bent. In de Tao wordt je natuurlijke goedheid gezien als een zaadje dat diep van binnen in je gepland is en van daaruit, ongezien en in het volstreckte duister, uit kan gaan groeien en je hele persoon voedt.

Wanneer je je goedheid gaat *faken* en als imago aanbrengt, wordt je duisternis diep van binnen gevoed, waardoor zij gaat groeien en uiteindelijk je hele persoonlijkheid overwoekert. Het is echt niet alleen bij politici die doen alsof ze het beste met je voor hebben, en ondertussen zie je het kwaad in hun ogen woekeren. Iedereen die het duister tot diep in zichzelf heeft verbannen, wacht dit lot. De Tao geeft ons als aanwijzing om ons niet beter voor te doen dan we zijn, zodat het kwade dat ook een deel van ons is, aan de buitenkant zichtbaar is, zodat het af kan brokkelen. Het goede houden we diep van binnen in onszelf verborgen, we lopen er niet mee te koop, zodat het binnenin ons kan groeien.

Op die manier raken we niet verstrikt in de Matrix van illusie. Niemand hoeft ons te ontmaskeren, dat doen we tenslotte zelf al. Niemand hoeft jaloers op ons te zijn want we zijn doodgewoon, zoals Chuang Tze. Aan de buitenkant tonen we al onze gebreken en aan de binnenkant koesteren we het juweel dat in ons groeit, onze aangeboren goedheid. Ook Rumi geeft ditzelfde advies:

*Heb je je zelf gevonden,
smeer er dan niet de wonden van een ander,
maar jezelf mee in.
Toon heel de wereld de ziekte die je bent.
Daarin ligt de genezing.
Wie zich op die manier doorboort,
wordt milder, wijzer.
En zelfs al deert je nu geen kwaal,
doe het dan toch.
Straks neem je zo wellicht
de smaad weg.*

Als je voortaan zogenaamde goeddoeners aanschouwd, of als mensen jou van hun goedheid willen overtuigen, moet er een alarmbelletje bij je gaan rinkelen. Weet dat dit soort mensen duister van binnen is en zijn goedheid in dienst van het ego is, om

aanzien en goedkeuring te verkrijgen. Diep van binnen zijn ze haatdragend en duister. Mensen die hun duistere kanten durven laten zien daarentegen zijn vaak verrassend lief en zuiver van binnen. *Never judge a book by it's cover...*

Wij hebben geen wetten nodig en geboden: net als ieder dier op deze aarde zijn we van nature goed. Ondertussen viere we het leven heimelijk en neuken we ons een slag in de rondte – met onze partner of buiten de deur. We hebben heel wat schade in te halen na een paar duizend jaar slavernij, dus maak je borst(en) maar nat!

21. DE APENBERG

Een van de beroemdste gedichten van Chuang Tze gaat over een apenberg. Een prins doodt een aap die te opzichtig met zijn talenten pronkt. De prins rechtvaardigt zijn gedrag in het gedicht. Voor Taomeesters als Lao en Chuang zijn gewone mensen niets anders dan apen. Gevaarlijke apen, dat wel. Moorddadig, wraaklustig, jaloers en ziek. Chuang zou je kunnen vragen wat het belangrijkste kenmerk van apen is. Dat is niet alleen dat ze gezonder zijn dan wij, sterker, sneller, op zowel vier als twee poten kunnen lopen of zich een slag in de rondte neuken, gij monogame kneus van de schepping. Wat apen als belangrijkste kenmerk hebben is dat zij na-apen.

En precies dat is wat wij mensapen ook als belangrijkste kenmerk hebben. Niet als we net geboren worden. Aan de eerder aangehaalde voorbeelden van kinderen die door wolven worden opgevoed kunnen we zien dat jaloers op andere zijn en steeds meer willen bezitten, aangeleerd is. Om volmaakt gelukkig te zijn heb je bijna niets nodig. Droge kleren, een dak boven je hoofd, eten in je buik. Sterren om naar te kijken, bloemen om aan te ruiken. Vogeltjes die zingen, krekels die springen. Kijk, van zoveel natuurlijke schoonheid word ik spontaan poëtisch. Maar wat wil de sneue gemiddelde Matrix-aapmens? Hoge posities, spiegeltjes en kraaltjes, veiligheid en zekerheid, eten in vijfsterrenrestaurants, zich vervoeren in peperdure vervoermiddelen.

Al snel zal de MM (Matrixmens) zijn natuurlijke schoonheid en gratie verliezen en een hebbertig, walgelijk wezentje worden. Hij (en zij) verliest zijn innerlijke schoonheid en instinct. Niet voor niets dat we naar de sportschool moeten en onze gezichten onder plamuren. Alles om onze eigenlijke leegheid en lelijkheid te verbergen. We eten voer uit blik waar geen enkele voedingswaarde meer in zit, bewegen ons alleen nog maar mechanisch (op de roltrap naar onze werkcel of op de lopende band in de fitnesszaal

na dan). We zitten dag en nacht in kunstlicht en ademen smerige aircolucht in. We verdoven ons bewustzijn met televisie en zijn immer koop- en behaagziek. We willen dat iedereen ons aardig vindt, charmant, aantrekkelijk, vitaal. We willen dat ze van ons alles vinden wat we helemaal niet zijn. Wees gerust, alle elementen die ik beschrijf zijn standaard Matrix programmeercodes. Ingebakken softwareregeltjes die de MM ontevreden houden en altijd doen streven naar meer. De MM is een wandelend tekort. Daardoor mag jij nooit te koop lopen met je werkelijk talenten, want de jaloerse MM maakt je af. Wees gerust: alle ooit geïnstalleerde software is te de-installeren. Niet altijd zonder slag of stoot want hoe dichter je bij de *kernel* komt, het hart van de software, hoe weerbarstiger de programma's worden en jou zullen doen denken én voelen dat het allemaal echt is. De diepste software speelt in op jouw diepste angst: de angst om *niemand* te zijn. De angst om dood te gaan. Om gek te worden. En dat is nu precies de grootste hoax: je bent namelijk altijd al niemand, dood en gek. Echt waar. Dus waarom zou je daar bang voor moeten zijn?

De Matrix zal álles in het werk stellen om jou in haar web gevangen te houden en tot het laatst toe volhouden dat de wereld van illusie echt is. Ze zal nooit erkennen dat de leegte die jij diep van binnen voelt, je ware natuur is. Ga maar na, wat gebeurt er als je geestverruimende middelen op hebt en/of goddelijk de liefde bedrijft. Wat gebeurt er? Je raakt de weg kwijt. Jij lost op. Je wordt gek. Doet dingen die je anders nooit zou doen. Je gilt het uit alsof je gek wordt. Je verliest het bewustzijn als je een goddelijk orgasme krijgt. Je lost totaal op in het niets. En is dat erg?

NATUURLIJK NIET SUFFIE!

Dit is je ware natuur.

Je ware natuur is sexueel geladen, zonder 'ik'- besef, grenzeloos gek en goddelijk genietend. Die enge Matrixprogrammeurs hebben jouw natuurlijke staat ooit honderden generaties geleden al besmet en vervangen door wat laffe alternatieven, waardoor jij bang bent geworden voor je ware natuur. 'Jij' bestaat helemaal niet en bent niets anders dan een holografische projectie. Daarom mag je weer leren genieten van bestiale sex. Geef je denken op en volg en voel gewoon wat lekker is. Laat het beest in je los en ontdek je ware natuur. *No more mr./mrs. nice guy/girl!*

Onthou maar dat de Matrixsoftware *in* je denken ingebakken zit. Alles waar je over na moet denken wordt door de Matrix gecontroleerd. Gedachten zijn niets anders dan elektrische golven die jou beheersen. Denk dus niet, maar leer handelen vóór het denken. Leer je denken te beschouwen als een radiostationnetje dat afspeelt in je hoofd. En natuurlijk is het af en toe wel handig, als je een boodschappenlijste maakt bijvoorbeeld. Maar meestal doet het denken waarvoor het gemaakt is: je in de Matrix gevangen houden. Het commandeert je te doen wat gepast is en in het script van de Matrix past. Probeer die software dus te hacken. Het beste kun je dat eens proberen door *jibberish* te spreken. Onzintaal.

Mutiemaku gsilte vrowka hytpo troweple.

Doen voor het denken, probeer maar eens. Wedden dat dat moeilijk is? Je moet er snel in leren worden. Want één ding dat jouw Matrixsoftware niet accepteert van je is onzin. Je denken is erop geprogrammeerd om doelbewust bezig te zijn en raakt ontregelt van dingen die onzinnig zijn (voor het denken), zoals *jibberish*. Je kunt het ook doen door lukraak te gaan zingen en improviseren, te dansen zonder de bewegingen te sturen of door zoals de Lama's willekeurig grappen te maken zonder lollig te willen zijn. Laat de Tao je tong (bij het pijpen, beffen en rimmen), lichaam (bij het neuken en dansen), mond (bij *jibberish*, grappen maken en improviserend zingen) overnemen en bekommer je niet

hoe het er uit ziet of wat voor resultaat het geeft. Je stapt in de levensstroom door te *handelen zonder aan het resultaat te denken*. Je doet het gewoon, omdat het leuk is. Hoe sneller je dit principe leert, hoe sneller je de Matrixsoftware hackt en kraakt en hoe meer vrij bewustzijn je krijgt.

Als je dit soort vrije uitingen leert doen voordat je denken ingrijpt, ga je jouw ingebakken Matrixsoftware snel goed leren kennen. Die software blijft namelijk onzichtbaar, zolang je je aan de ingebouwde regels houdt. Zoals een vis het water niet kan kennen, omdat het alom vertegenwoordigd is. Pas als hij een sprongetje *uit* het water waagt, ontdekt hij wat altijd zo vanzelfsprekend was. Daarom gaan we af en toe uit ons bolletje: om even uit onze vissenkom te ontsnappen zodat we leren wat water is.

Een van de diepste angsten van de mens is de angst om verstoten te worden. Er is aangetoond dat wanneer we door anderen uitgelachen worden er bijna net zoveel cortisol (stresshormoon) door ons bloed stroomt als wanneer wij doodgaan. Er bij willen horen, en niet verstoten willen worden is één van de diepste angsten die de Matrixsoftware draaiende houdt. Verstoten, uitgelachen en afgewezen worden, gek worden, niets betekenen: angst houdt ons in zijn greep en maakt dat we *vrijwillig* onze boeien om houden en *in* de Matrix blijven, als de gevangenen in de grot van Plato. Oefen jezelf dus dag en nacht in rebellie en tart je ingebakken software. Doe het nu en improviseer een minuutje jibberish. Ik geef je negen witregeltjes kado:

Je hebt gelijk hoor, als je het niet hebt gedaan. Ik kan het zelf ook niet op commando. Maar zonder gekheid: deze instructies zijn onontbeerlijk om jouw belemmerende software aan het licht te brengen. Er is geen andere manier.

Wat gebeurt er namelijk als jij jouw virtuele grenzen gaat verkennen? Je krijgt al snel een *red alert*. Een waarschuwingsschot. Als je wilt gaan *jabberen* (jibberish), jezelf op klaarlichte dag tijdens de afwas gaat masturberen voor het open raam of een andere voor de Matrix ongepaste actie wilt ondernemen, reageren je ingebouwde Matrixrobots: je krijgt het warm, gaat zweten en gaat je waarschijnlijk heel ongemakkelijk voelen. Je hart gaat sneller kloppen en je adrenaline gaat stromen. Kijk of je deze waarschuwingsschoten voor de boeg gewoon kunt laten gaan. zonder erop te reageren. Kijk of je het ongemak kunt doorstaan, je bevrijding is nabij. Iedere keer namelijk als je de waarschuwingssignalen weerstaat, rekken de grenzen een beetje op en ervaar je meer ruimte en bevrijding in jezelf. **Jazeker, dit is en van de beste manieren om de Matrix uit je te slopen: de angst en fysieke verschijnselen van angst trotseren en dat doen wat je anders nooit zou doen.**

22. DE IVOREN TOREN: HET EGO

Als je het spel van jezelf vrij uitdrukken gaat beoefenen, ga je ongetwijfeld kennis maken met een krachtige innerlijke tegenstander: de Innerlijk Criticus. De beroemde psychiater Sigmund Freud noemde deze ingebouwde Matrixspeler ook wel het Super Ego. Anderen noemen hem weer de Rechter. Ik noem zal hem in dit boek de ScherpRechter noemen. Super Ego-Criticus-ScherpRechter is onzichtbaar. Vergelijk het met de kracht van een magneet: de magnetische lijnen zie je pas, als je ijzervijlsel strooit, dan wordt een heel netwerk aan krachten zichtbaar. Zo ook met de ScherpRechter, die houdt zich koest onder de oppervlakte... totdat je iets wilt gaan doen dat jouw diepstgewortelde angst voor verstoting, afwijzing, gekte of dood triggert. Dan grijpt hij in. Hij (of 'zij') is het stemmetje dat zegt: 'Dat kan jij niet, je bent stom, dom, lelijk, je bent onaantrekkelijk, ze moeten je niet, jij stelt niets voor, jij bent net je vader, moeder, jij, jij, jij...' De ScherpRechter IN JOU weet precies jouw zwakke plekken en angsten en bespeelt je daarmee. Hij is al bij je vanaf je geboorte en beïnvloed je al vanaf de peuterklas. Sterker nog: hij is het stuk van je bewustzijn dat is geprogrammeerd door de Matrix. In de meest zuivere vorm zou je dit stuk van jouw bewustzijn kunnen noemen: zelfgewaarzijn. Dit bewustzijn of zelfgewaarzijn is echter vervormd door de jarenlange indoctrinatie die je hebt ondergaan. De ScherpRechter staat onder direct commando van de vier Asoera's die vanaf het begin der tijden de Matrix domineren.

“Pijn, veroorzaakt door schadelijke, cultuurgebonden programmering, is zo'n integraal deel van ons leven geworden, dat wij die niet eens meer merken. Die innerlijke, veroordelende en vernederende stemmen vellen het zwaarste oordeel over onszelf. Het vergt reusachtig veel energie en bewustzijn om de verderfelijke patronen en overtuigingen te herkennen en te

veranderen in gedachten en gedrag dat waardevol en dienstbaar is.”

(Marshall B. Rosenberg)

Jouw ScherpRechter oordeelt niet alleen over jou als je kennelijk iets doms, stoms, ongepasts of onverantwoords wilt doen. Hij doet dat vooral ook naar anderen. Hij keurt iedereen af die niet aan de gestelde waarden en normen voldoet. Of hij hemelt juist anderen op, om jou een minderwaardigheidsgevoel te geven. Welke waarden en normen belangrijk voor hem zijn variëert, afhankelijk van in welk milieu je bent opgegroeid. Als je een kakker bent veroordeel je aso's. Als je gekleurd bent veroordeel je blanken. Als je een blanke hetero bent veroordeel je homo's. Ben je een creatieveling dan veroordeel je burgermansen. Enzovoorts. De Matrix is zó geniepig dat we allemaal ons eigen gelijk nastreven en vinden dat wij het bij het juiste eind hebben. Onze ScherpRechters staan dag en nacht op scherp om dat gelijk te bewijzen. Om onszelf in het gareel te houden en anderen die niet aan ons gefilterde wereldbeeld voldoen, af te wijzen, te bekritisieren, te vernederen en te controleren. Deze innerlijke ScherpRechters zouden onze primaire aandacht moeten hebben: zij zijn het die de Matrix dienen en ons vrijwillig gekluisterd houden zonder dat onze boeien op slot zijn.

Maar zelden ontsnapt iemand aan de ijzeren greep van de Matrix. Mensen als Chuang Tze, Christus en Socrates zijn zeldzaam. Zeer zeldzaam. Om uit te breken heb je moed nodig. Alles in jou gaat namelijk het tegendeel bewijzen van wat ik schrijf. Zolang jij nog bang bent om gek te worden of er niet bij te horen, als je diep van binnen de leegte nog vreest of denkt dood te gaan, blijf je een gevangene. Maar hé, je hoeft ook niet in één keer uit te breken. Stapje voor stapje. Met iedere stap die je maakt krijg je duidelijker in beeld hoe de gevangenis is gebouwd.

De Toren

In aanvankelijke lichtzinnigheid had ze overwogen of ze een hol of een toren zou bouwen; een hol omdat ze dol was op dwergen, of een toren – tsja, een toren om vele redenen maar voornamelijk omdat ze van wenteltrappen hield.

Naarmate de tijd verstreek en ze nadacht over de voor- en nadelen van beide, werd het idee van een toren steeds aantrekkelijker: bovenop een platform om naar de sterren te kijken; een rustige bibliotheek met boeken tegen alle wanden, een kring van zwaarden tegen de onderste helft van de muren; een slaapkamer in middeleeuwse stijl met massieve balken aan het plafond en een eenvoudig uitgehakt bed; er zou een woonkamer komen met een enorme open haard en rijen kruidenpotjes langs de wand en daaronder op de begane grond een ruime entree behangen met wandkleden; daar zou ook het begin van een wenteltrap komen, de leuning versierd met een dolfijnenkop die de lucht begroet. [...] De toren rees op. Een betonnen skelet, houten gewelfbogen en draagbalken, stenen huid, grijs en leiblaauw en met de kleur van donkere honing. Tot hij er op een keer stond, eind februari, hoekig en vreemd en gevechtsklaar, gebouwd op een schiereiland in de ondiepten van een inham, hoog in Taiaroa.

Het was een kluzenaarswoning, haar schitterende toevluchtsoord. Niemand kreeg een uitnodiging, want wat konden zij weten van de geheimen die door het merg van haar gebeente kropen en haar verkilden en leedvermaak hadden? Geen behoefte aan mensen, omdat ze genoeg had aan zichzelf, verrukt was over de superioriteit van haar kunst en de toekomst van haar wetende handen.

Maar het hoogtepunt werd een afgrond en de stuwende vreugde nam een eind. Ten slotte stond er een gevangenis.

Ik zit achter een hoge harde stenen muur en heb alleen mijn slimme nagels om hem af te breken. En ik kan het niet.

(Keri Hulme)

Jouw gevangenis, jouw Ivoren Toren, werd al vroeg gebouwd. Toen je geboren werd, om precies te zijn. Je was namelijk volledig afhankelijk van je moeder. Als je een behoefte had, om verschoond te worden of om te eten bijvoorbeeld, was je aangewezen op de zorg van je moeder. En nog niet zo lang geleden werden moeders door Matrixmarionetten gedrild om jou vooral niet te veel te verwennen. Om je rustig een nachtje te laten huilen als je in je broek had gepoept, honger had of bang en alleen was. Dierenmoeders weten instinctief precies wat hun kindje nodig heeft en hoe en wanneer zij dit moeten geven om het diertje volledig te verzorgen. Mensenmoeders hebben consultatiebureaus en boeken nodig en luisteren daar dan vervolgens naar. Precies hier worden je eerste en diepstgelegen angsten geboren: ‘Er zal nooit genoeg voor mij zijn en ik ga dood. Niemand begrijpt mij en ik voel mij ellendig. Dit gaat nooit meer over.’

Dan krijg je de eindeloze lijst met indoctrinaties en hoe je je moet gedragen; dat je niet te veel herrie moet maken; dat je moet gaan slapen als je nog geen slaap hebt; dat je je niet vies moet maken; dat je met mes en vok moet eten en niet moet knoeien; dat je je bord leeg moet eten; niet brutaal moet zijn. De lijst van rommel die jou bewustzijn krijgt toegediend is bijna eindeloos en bovendien: het is voor je eigen bestwil. Zeggen ze. Je ouders en leraren stomen je klaar om een volwaardig lid van de Matrix te worden en zo gezien hebben ze gelijk dat het voor jou bestwil is. Maar je ware natuur, het dier in je, wordt vermoord. Met ieder stukje beschaving dat het door zijn strot krijgt geduwd, wordt het een stukje gedood. Net als in de film *The Golden Compass*, waarin de krachtdieren van kinderen worden vermoord.

Zo rond je tweede levensjaar begin je een minimensje te worden en wil je alles zelf gaan doen. Autonomie. Grote kans dat je ouders je nog te klein vonden en van alles van je afpakten. Jou ‘nee’ werd *overruled* door hun ‘ja’ en als jij iets wilde werd jouw ‘ja’ afgestraft door hun ‘nee’. Allemaal voor jou bestwil. De Matrix

accepteerd geen halfbakken instinctieve wezens. Jij moet geknipt en geschoren worden. Doen je ouders dat niet, dan doen je leraren het wel. Doen die het niet, dan zijn er je leeftijdgenootjes die een zelfde *bootcamp* doormaken en jou zullen vernederen, afwijzen en pesten als je anders bent. Je *moet* worden als de massa, iedereen krijgt de Matrix door zijn strot geduwd. En zelfs al ben je uniek, zoals je denkt, dan ben je waarschijnlijk niet meer dan een variant op één van de bestaande pasvormen.

Niet veel later zal het volgende vernederingsprogramma worden uitgevoerd: zindelijkheidstraining. Niet voor niets hebben zo velen van ons schaamte op onze geslachtsdelen en moeten we plassen en poepen met de WC deur dicht (je begrijpt het al: voor onze antiMatrixtraining gaan we vanaf nu met de deur open schijten!) De meeste neuroses ontstaan doordat kindertjes te snel geforceerd zindelijk gemaakt worden. Daarmee moeten ze spieren aantrekken die nog niet ontwikkeld zijn en verkrampen. De boodschappen die ze van vaders en moeders ingeprent krijgen raken diep: smeerlap, gatverdamme, wat ben jij vul maar in.

En bij dat invullen van wat jij allemaal bent moet je eens goed opletten. Wat je namelijk zult merken is dat jouw ScherpRechter dezelfde taal hanteert als die vroeger *tegen* jou werd gebruikt door je ouders, leraren en leeftijdgenoten.

Niet lang daarna komt het werkelijk kunststukje van de Matrix, dit was nog maar kinderspel. Als je naar de lagere school gaat wordt vanaf nu beoordeeld hoe goed je het doet, hoe goed jouw brainwash slaagt, met *cijfers*. Jouw indoctrinatie is vanaf nu in volle gang. Als je je verzet word je voor lul gezet en uitgelachen, wat, zoals je weet, grote angst oplevert. Je bent nog klein en kwetsbaar en wilt erbij horen. Je ziet dat de kindjes die zich aanpassen en goed hun best doen gewaardeerd worden. Je gaat je best doen of je kont tegen de krib gooit. Hoe dan ook: je wordt geprogrammeerd door de Matrix en leert je aanpassen of

rebelleren. Het effect is hetzelfde: je neemt de Matrix serieus, in je overlevingsstrijd. De software wordt je met de paplepel ingegoten, letterlijk. En iedereen doet mee, pappa, mamma, de juffen, de meesters, de kindjes in de klas, opa's en oma's. Dat is de grot van Plato. Iedereen doet mee waardoor je het toneelstuk niet kan doorzien. De Matrix is als het water bij de vissen waar we het over hadden. Er is bijna niets wat Matrixproof is. Behalve dan jouw innerlijk. Je fantasie. De seksualiteit in je lichaam. Je instinct. Je zin in het leven. Je zin om te spelen. Dat allemaal valt buiten de Matrix: het is de eeuwige Tao. Niet voor niet dat dat alles voortdurend aangevallen wordt: zit stil, concentreer je, niet dagdromen, niet spelen, niet scheten, niet boeren, niet, niet, niet. Het diertje in jou, dat gelukkige en energieke wezentje, wordt vermoord. Stukje bij beetje. Of in elk geval diep in de kerkers weggestopt. En daar gaat onze guerilla over: om ons geboorterecht te claimen en onze ware natuur te bevrijden uit de kerkers.

Jouw ScherpRechter zal tegen elke prijs willen voorkomen dat we daarin slagen. Die is tenslotte geprogrammeerd door de Matrix en zal tot de laatste slag is geleverd, verzet bieden. Dat moet hij ook doen. De ScherpRechter is ook niet echt je vijand. Geloof het of niet, maar de ScherpRechter heeft ervoor gezorgd dat je in deze klotewereld hebt kunnen overleven. Kindjes kunnen hier niet overleven zonder zich aan te passen. Wolvenkindjes worden door gestoorde geleerden gevangen en kapotgemaakt. Wij zouden het niet overleven. De ScherpRechter is dus geen vijand, maar een helper die zijn werk gedaan heeft en dat nog altijd té goed doet. Hij moet gaan leren om plaats te maken voor onze ware natuur. Als hij zich dus meldt hoef je niet met hem in gevecht. Je hoort aan wat hij je te zeggen heeft (wat meestal klinkt als een dreigement, kritiek, oordeel of andere vorm van commentaar). Dan bedank je hem voor wat hij zegt en doe je wat je van plan was, *tegen* de bestaande innerlijke regels in. Je voelt de lichamelijke sensaties, het zweten, de hartslag, de krampen... alles wat je als klein kind in bedwang hield en maakte dat je gehoorzaamde. Maar

je bent nu geen klein kind meer. Je bent een groot strijder in wording, een guerilla. En guerilla's kunnen tegen een stootje. Dus ervaar het lichamenlijk ongemak en voel direct daarna... de BEVRIJDING.

De ScherpRechter zal echter niet zonder slag of stoot gewonnen geven. Dit stuk van jouw bewustzijn is mega-intelligent, *master of disguise* en buitengewoon goed geïnformeerd. Wauw, wat een waanzinnige kracht zouden we krijgen als deze ScherpRechter deel van onze guerilla zou worden! Maar vooralsnog is hij een obstakel voor onze verdere ontwikkeling en: hij is veel slimmer dan we denken. Hij klinkt als onze eigen gedachten, maar luister maar eens goed als hij spreekt: dat is altijd denigrerend en bekritiserend. Onze innerlijke ScherpRechter is zeer goed op de hoogte van de gangbare mores. Hij weet wat 'in' is en wat niet, hoe je je zou moeten gedragen om erbij te horen. Hij houdt angstvallig goed het nieuws in de gaten en leest de bladen. Hij past jou aan, aan de *peer groups* waar je in past. Hij vizelt je imago op en geeft jou seintjes als je uit de toon valt. Blijf hem daarom voortdurend een stapje voor. Een innerlijke ScherpRechter wil namelijk serieus genomen worden. Als hij je van binnen afzeikt, ga je gewoon *jibberish* spreken. Of je doet het tegenoverstelde van wat hij zegt. Als je in een groep bent en hij maant je om je koest te houden, laat je een boer. Het is voor zijn eigen bestwil, want uiteindelijk wil óók hij vrij zijn. Als jij nu eens stopte met zo bang te zijn van binnen, dan zou je hem vrij kunnen gaan laten. Als je zo bang bent voor de dood, realiseer je dan dat alles in dit universum een illusie is. Een hele echt lijkende illusie wellicht, maar desalniettemin een illusie. Als je nog steeds de goedkeuring van anderen nodig hebt om te overleven, neem dan een besluit: om vanaf nu geen goedkeuring meer nodig te hebben.

Guerillawetenschapper Albert Einstein zei niet voor niets: *'De werkelijkheid is louter illusie, maar wel een hardnekkige.'*

De ScherpRechter zal daarentegen steeds beweren dat álles echt is, dat jij voortdurend gevaar loopt en dat je erbij moet horen. Of cool, exentriek en afstandelijk moet doen als onderdeel van je imago, wat dezelfde programmering is.

“Each of us is something of a schizophrenic personality, tragically divided against ourselves.” (Martin Luther King, Jr.)

De Waarheid is dat jij als een sneeuwvlok bent, volkomen uniek. Er zal er nooit meer een als jij zijn. Je vingerafdruk is uniek, je gezicht is uniek. In het hele universum is er geen tweede zoals jij. Voor de ScherpRechter is dat doodeng. Die wil er bij horen. Want wat nu als anderen de unieke jij niet leuk genoeg, knap genoeg, interessant genoeg vinden? Ja, wat dan? Je hebt niemands goedkeuring nodig. Je hebt geen wetten en regels nodig. Je bent een volledig en volwaardig onderdeel van het universum precies zoals je bent, wat een ander daar ook van vindt. De Tao stroomt door jou zoals zij door elk levend wezen stroomt. Iedere vorm van oordeel over jezelf - goed of slecht - is volkomen misplaatst. Tegelijkertijd – en dat is de grote paradox – ben je ook weer helemaal gelijk aan ieder ander. Net zoals die unieke sneeuwvlok uiteindelijk maar een optische illusie is, en water blijkt te zijn. Jouw optische illusie is wie jij lijkt te zijn, en uiteindelijk blijkt je zuiver bewustzijn te zijn.

Word dus alstjeblieft wakker en blijf wakker. Ga je stem laten horen, letterlijk, en ga improviserend zingen. Niet direct in de vorm, in liedjes: dat is vaak weer een manier om erbij te horen. Ga de film *As it is in Heaven* maar een keertje kijken als je die nog niet kent. Als we uit de grijpgrage klauwen van de ScherpRechter willen blijven moeten we *uit* de vorm blijven. Uit het oordeel van goed en kwaad. Goed en kwaad bestaan niet, ze zijn onderdeel van de illusie. In het dierlijk instinct is geen goed en kwaad, dat heeft de mens geïntroduceerd, met zijn massamoorden en ongelijk verdeelde rijkdom.

Ga je uiten, ga je innerlijke ScherpRechter op de proef stellen. Ga Theatersport beoefenen en leren om je spontaan te laten gaan. Besluit eens om niet lopend naar de koelkast te gaan, maar kruipend. Ga zoals ik, vrij schrijven zonder jezelf te censureren. Masturbeer eens terwijl je op je werk zit. Begin gesprekken met wildvreemde mensen. Laat eens een drol in een enveloppe en verras je beste vriend. Zing keihard improviserend als je over straat loopt. Ga sexperimenteren en ontdek het dier in je. Ga dansend door het leven. Sloop je Matrixsoftware vakkundig, millimeter voor millimeter, door juist dát te doen wat je spannend vind of wat je nóóit zou doen. Bevrijd jezelf.

Waarom ook al weer? Oh ja, omdat je op weg bent om een strijder te worden. Een guerilla. Een *splinter cell*. We hebben niemand's autoriteit nodig, en al helemaal geen aansturing. Hoe kan ik dan weten dat jij het goede doet? We hadden sowieso geen goed en kwaad toch? Klopt. Het goede is dat wat je volgens je natuurlijke aard doet. Als jij jouw Matrixsoftware hebt gesloopt en je ware natuur komt boven, weet ik dat jij instinctief altijd het goede zult doen, dat overeenstemt met de eeuwige Tao van dit universum. Daarom hebben wij guerilla's geen aansturing nodig: wij weten zelf wat goed voor ons en onze medemens is. Iedere andere vorm van autoriteit verwerpen we. Lang leve de autonomie.

23. DE GOD VAN BINNEN ONTWAAKT

Weet je nog wat de Matrixmensen het meeste vrezen? Yepper... gek worden, niemand zijn en dood gaan. Zeg maar gerust: bang om hun ware natuur te ontdekken. Drugs als alcohol, XTC en GHB geven je een avondje lol en dan een kater. Entheogene geestverruimende middelen brengen je regelrecht bij je ware natuur. Entheoegen betekent: *de God van binnen ontwaakt*. Het kan lijken dat je een beetje gek wordt en doodgaat... maar dat zijn slechts tekenen dat het uitestekend haar werk doet en dat je Matrixjasje te klein wordt. Je ware natuur is grenzeloos, leeg en oneindig. Entheogenen wijzen je de weg. Wat entheogenen zijn? Onder andere Magische Paddenstoelen, Ayahuasca, Mescaline, Iboga, LSD, DMT en Ketamine. Stuk voor stuk stoffen waarvan de Matrixmens huivert. En waar wij wel pap van lusten. Discosnoep is kinderspel vergeleken met wat je met deze hoge school sacramenten kunt beleven. Alle oervolkeren over de hele wereld gebruiken deze entheogene middelen. Een aanrader dus voor wie uit wil breken uit de Matrix. Mits zorgvuldig gebruikt, want gebruik van deze jongens brengt bepaalde risico's met zich mee. Als je meer over het veilig gebruik van dit soort magische middelen wilt weten, lees je de boeken *Uit je bol* (Hellinga & Plomp) en *De Gewijde Reis* (Faber), *LSD Psychotherapie* (Grof).

Entheoegen is een woord dat bedacht is door de steenrijke bankier Gordon Wasson. 'Bankier?' zou je kunnen denken. 'Matrixman dus.' En dat was Wasson ook. Naast zijn liefde voor geld had hij een andere liefde: hij was *micoloog*: iemand die paddenstoelen bestudeert. Om een lang verhaal kort te maken: tijdens een van zijn studiereizen kwam hij per toeval in Mexico terecht. Daar hoorde hij van een oeroud ritueel waarbij mensen de Magische paddenstoelen aten onder leiding van een sjamane, genaamd Maria Sabina. Wasson deed mee aan zo'n ritueel en werd in één klap uit de Matrix geslingerd. Met eigen ogen doorzag hij de illusie waar

hij zijn hele leven in gevangen had gezeten: de wereld van materie en van meer, meer, meer. Wasson ontdekte wat alle Matrixguerilla's vroeger of later ontdekten: dat zij diep van binnen een ware natuur hebben, een goddelijke aard. Voor Matrixkampbeulen onaanvaardbaar, vandaar dat de entheogene middelen in de jaren zeventig van de vorige eeuw massaal op de verboden lijsten werden geplaatst. Ten tijde van de inquisitie een paar honderd jaar daarvoor waren ze ook al verboden. Maar in de jaren zeventig moest er opnieuw ingegrepen worden toen er tienduizenden tegelijk tussen de fijne mazen van de Matrix door dreigden te zwemmen: *hippies*. Hippiërs waren onze te vroegrijpe, naïeve eigenzinnige guerilla vakkbroeders en zusters die te vroeg uitvlogen. Zij hadden geen idee van de kracht en macht van de Matrix en de onderliggende Asoera's en werden genadeloos in de pan gehakt, opgesloten, uitgestoten of geestelijk vernietigd. De meesten van hen pasten zich echter vrijwillig aan en namen hun posities in de Matrix weer in. Entheogenen stonden vanaf dat moment op de *blacklist* en het gebruik daarvan zou tot de dag van vandaag een misdaad zijn. Maar hé, hoe zouden we ooit helden kunnen zijn als er geen obstructie was? Wat zou een Harry Potter zijn zonder een *hij-die-niet-genoemd* mag worden, Voldemort? Of als Frodo gelijk bij de Vuurberg staat en met een achteloze worp de Ene Ring terugwerpt naar waar zij vandaan komt. Of zoals ze het op de filmacademie zeggen: *'Would anybody go see a movie called The Village of the Nice Happy People?'*

Voor ons verhaal hebben we *badguys* nodig, christelijke inquisitieleiders die ons door de eeuwen heen al proberen klein te houden, gevangen in de Matrix. Vuile collaborateurs die in de naam van naastenliefde ulthm verraad plegen en miljarden mensen van hun ware goddelijke natuur vervreemden door ze boeken te laten lezen en te vertellen dat er een god buiten hen bestaat die al hun daden in de gaten houdt en hen beoordeelt. Wat die arme drommels echter niet weten is dat die god die alles in de gaten houdt en oordeelt wel degelijk bestaat (althans, dat denkt hij, dat

hij god is) en dat we die god in dit boek ontmanteld hebben als niemand minder dan de SCHERPREDICHTER. Als je kindjes vanaf hun geboorte wijsmaakt dat ze in zonde zijn geboren, gaat de ScherpRechter dat napapegaaien. Hij zal je de tien geboden om je oren slaan en zorgen dat jij je daaraan houdt.

Christelijke ministers staan onder vals gezag van hun innerlijke ScherpRechters en daarmee indirect van de oorspronkelijke Asoera's. Ze vertegenwoordigen het lijden in de wereld, het duister, de dood en de leugen. Niet voor niets dat minister Klink moest liegen om zijn paddenstoelenverbod erdoor te krijgen. Dit is zoals het al eeuwen gaat, als de stromannen van het kwaad aan de macht zijn. Ze zijn te makkelijk prooi voor de Asoera's omdat ze geen instinct hebben. Het zijn sexloze kneuzen, die vroeger al gepest werden en door de meisjes uit klas werden gemeden en nu een laatste poging doen om iets te betekenen door de macht te grijpen en anderen vertellen wat ze wel en niet mogen doen. De zieligste jongetjes en meisjes van de klas gaan de politiek en het bedrijfsleven in, om macht te verkrijgen die ze *van binnen niet hebben*. Ze vrezen hun innerlijke leegte meer dan alles. En dus moeten deze kneusjes vooral alles verbieden wat ze van zichzelf en hun zogenaamde god (ScherpRechter!) niet mogen. Ze praten over waarden en normen, omdat hun natuurlijke goedheid al eeuwenlang verloren is. En pas op, ze zijn zoals Saruman in de *Lord of the Rings* die iedereen die naar hem luistert, met zijn stem versteend. Wie regelmatig entheogene middelen gebruikt en de eeuwige Tao in zichzelf ontdekt, wordt immuun voor de leugenachtige honden die deze wereld regeren.

Waar denk je anders dat über-Matrixguerilla's als Socrates en Plato hun goddelijke filosofieën en inzichten vandaan haalden? Yep, entheogenen. De god die in die tijd aan de macht was heette Apollo. Apollo was zo ongeveer zoals de huidige Matrixgod: rationeel, oorlogzuchtig, gevoelloos en stijfjes. Yep, precies, zoals onze politici zijn.

Er kwam een nieuwe god aan het firmament, Dionysos. *Dion* zoals wij onze guerillagod mogen noemen meldde zich bij Apollo. Dion zei tegen Apollo: ik wil een stuk van de macht. Jij zult mij moeten eren en leren dansen. Lakchos, zoals Dion ook wel genoemd werd was een kind van Zeus en Semele. Dion is de god van de drank, het feest, de overgave en vooral ook: vruchtbaarheid. Dion meldde zich met de *whole package* bij Apollo en zei: je zult moeten leren feesten en dansen. Zoiets als wanneer ik met een lijntje coke naar de minister-president ga en zegt: ‘Tikkie, ouwe?’

Stijve, denkende, rationele Apollo weigerde pertinent en waande zich oppermachtig. Zoals de gezaghebbers die onze illegale housefeesten verstoorden en onze spullen in beslag namen. Sukkels! Wat zij niet weten, is dat Dionysos machtig is. Zeer machtig. Die feest namelijk net als wij gewoon door, *underground*.

Dionysos is niet alleen de god van goddelijke zuippartijen zoals soms oppervlakkig beschouwd wordt aangenomen. Hij is zoals gezegd de god van de vruchtbaarheid. Deze twee gaan dus kennelijk samen, feesten en neuken. Dionysos waarschuwt Apollo dan ook: *als je de kleine dans niet wilt dansen, zul je de Grote Dans moeten dansen*. Apollo echter geeft onze guerilla geen millimeter speling en Dion gaat zoals voorspeld, *underground*. Je kunt verbieden wat je wilt, maar dacht je nu werkelijk dat er minder wordt gesnoven, geslikt of wat dan ook? Soepkippen. Sukkelaars! Het wordt alleen maar steeds spannender... Dion ging dus underground met zijn bachanalen, zijn ondergrondse feesten. DanceValley en Extrema Outdoor waren er niets bij en het feest ging nachtenlang door. De *line-up* was zo vet dat zelfs Apollo’s moeder erop af kwam en helemaal los ging. Wedden dat de oude slettenbak zich gewillig liet nemen? Maar dat is mijn zieke invulling hoor, ik heb er in de oude geschriften nog geen bewijs voor kunnen vinden.

Wat wel is opgeschreven is, is het volgende: Apollo was, zoals te verwachten was, *not amused*. Ongeveer zoals machthebbers niet

zo blij zijn als ze ontdekken dat jij dit boek leest. Appie – zoals we de toenmalige machthebber denigrerend zullen noemen - ging op onderzoek uit. Hij zag – godverdedomme – zijn eigen moeder knalhard losgaan. Moeders zal wel wat teveel van de Verboden Vruchten hebben gesnoept want in plaats van dat zij haar zoon zag, zag zij een leeuw. Ze pakte een bijl en hakte Ap's hoofd met één ferme beweging af. (Is het toeval dat de minister Klink die paddenstoelen verbood, 'Ab' heet?) Woest stak ze de leeuwenkop op een staak en marcheerde ermee door de stad. Om er de volgende dag achter te komen dat ze haar eigen zoon, de grote Apollo, onthoofd had.

Dit was de Grote Dans waar onze Dion voor gewaarschuwd had. Als je niet kan dansen, zelfs de kleine dans niet, als je af en toe niet helemaal los kan gaan, verlies je je leven. Je wordt onvruchtbaar en sterft. Dat is het tragische lot wat Matrixmensen wacht: ze sterven allemaal vroegtijdig aan hartaanvallen, hersenbloedingen en kanker. Natuurlijk hebben wij ook wel eens een *casualty* te betreuren. Er OD't (overdosis) heus wel eens iemand en er springt weleens iemand van een brug. Een percentage van nulnulanulnulzevenachtviernegen procent, om precies te zijn. De rest ontvlucht de f#cking Matrix en feest tot op hoge leeftijd, zoals onze übercoole guerillagrootvader Albert Hofmann (de uitvinder van LSD) die honderdentwee werd.

Maar goed, met een omweggetje terug bij Soc en Plato. Beiden werden ingewijd in de Eleusische mysterieën. Eleusis was de belangrijkste Griekse mysterieschool. Oorspronkelijk had Dion geen plaats in de mysterieën van Eleusis, waar nachtenlang werd gefeest, maar sinds het debacle met Appie Apollo werd Dion een gevierde god. Tijdens de ceremonies in Eleusis werd de deelnemers een drank geschonken met daarin moederkoren, waar schimmels op zaten die Albert Hofmann tweeduizend jaar later zou classificeren als LSD, waar het cirkeltje weer rond mee is. Cool hè, ik hoef mijn vingers maar hun gang te laten gaan zonder

mij er al te veel mee te bemoeien en het waargebeurde verhaal vertelt zich vanzelf.

De moraal van het verhaal? Geen idee! We doen niet aan moraal toch, we doen aan instinct, onze dierlijke, ware natuur. We bemoeien ons niet te veel met hoe de wereld zou moeten zijn, met waarden en normen. Dat is het terrein van de ScherpRechter die door de Matrixmens onterecht voor God wordt aangezien, daar houden we ons bij voorkeur buiten. Kan je voorstellen hoe de wereld er uit had gezien als die domme Mozes in had gezien dat hij naar zijn eigen innerlijke ScherpRechter stond te luisteren op de berg Sinai? Wie anders zou alle geneugten des levens verbieden? Hoog tijd dat we leren om de ScherpRechter te ontmaskeren en vooral niet naar hem te luisteren.

Denk maar eens aan het volgende verhaal van de al eerder gequote Henk Westbroek (je weet wel, van dat pakketje chroom).

Henk heeft wel wat kenmerken van een Matrix guerilla: hij houdt van een drankje en een drugsje, durft zijn mening te geven en is bovendien aardslui. Man, die gast is zo lui als een pandabeer (die bij voorkeur liggend op zijn rug bamboe eet). Als Henk onze Schepper was geweest, waren we nu nog altijd in de oersoep gevangen geweest. Dat kun je trouwens wel horen aan zijn stem. Hij werd eens voor een talkshow gecast maar haalde de auditie niet, omdat hij pas ging praten nadat de auditor 'u hoort nog van ons' had gezegd. Zo lui is Henk dus.

Pas op hoor. Luiheid is des duivels oorkussen, zeggen gggristenen. Sinds mensenheugenis ligt de lui mens zwaar onder vuur van de ScherpRechter. Luiheid is *not done* in de Matrix. En toch oh zo lekker. Kijk maar eens goed naar de dierenwereld: geen dier met een veertigurige werkweek (behalve de fantasieloze mieren dan misschien, die volgens diverse legendes vroeger mensen waren). Laten we Henk dus tot guerilla bestempelen en als voorbeeld nemen als het om luiheid gaat.

Henk was eens in Turkije, ergens in tweeduizendzes en moest terugvliegen. Hij had echter geen zin om op het vroege morgentijdstip dat op zijn ticket stond te vliegen, luie hond als hij is. Henk wilde uitslapen, wat zijn ScherpRechter ook zei. Hij had er zelfs de zeventig euro boete voor over. Op het vliegveld aangekomen hoorde hij wat er die morgen was gebeurd...

zijn vliegtuig was boven Nederland neergestort. Kun je voorstellen wat er was gebeurd als Henk naar zijn innerlijke Slavendrijver had geluisterd? Of naar zijn ScherpRechter, die hem zeker voor zijn luiheid onder vuur nam? Negeer al die innerlijke stemmetjes en go *with the flow*... leert de zanger van het Goede Doel ons.

24. GO WITH THE FLOW LET IT AL GO: PFFFFFFFFOID

Loosen up a bit, you're so tight that when you fart, only dogs can hear it. (Sanctum)

Laten we wat dieper ingaan op het loslaten, en overgave aan het goddelijke. De vraag is hier: hoe luchtig ben je? Niet figuurlijk, maar letterlijk.

Wat je nu misschien nog niet weet, en wat je op het punt staat te ontdekken, is dat scheten laten een onlosmakelijk deel van dit boek is. Denk maar eens even mee. Hoeveel kindjes zijn geen slachtoffer geworden van wrede Matrixprogrammering? Als zij als klein kindje een windje lieten, werden zij berispt, alsof ze iets smerigs deden. En niet één keer. Duizenden keren. Ze werden beschaamd, beschimpt en gevraagd wat anderen wel niet moesten denken. Gevolg daarvan is dat veel volwassenen hun scheten niet meer kunnen vertrouwen. En hun billen angstvallig bij elkaar knellen, om voortijdig ontploffingsgevaar te verijdelen. Ze missen het verfijnde vermogen om aan te voelen wanneer er een zachte, een natte of een knalharde aan de poort staat. Dat vraagt om jarenlange training, en ook nog eens om lol. Bestrafing is de *killer* bij het ontwikkelen van deze vaardigheden. Wat er gebeurt als je de flatulente uitgangsweg blokkeert, is dat je ook je vermogen tot overgave de pas afsnijdt. En daarmee je vermogen om flexibel te kunnen reageren om je soepel in het universum te bewegen. Opnieuw leren knallen is dus essentieel, ieder boek dat hier geen hoofdstuk over opneemt is nagenoeg waardeloos.

Bij mij thuis werd vroeger geknald dat het een lust was. Ik leerde doseren, ophouden, ontladen op het juiste moment. Scheten in de handen opvangen en onder de neus van gewillige slachtoffers houden, bij voorkeur aan de onbijttafel. Geniepige windjes laten die machtig stonken en dan snel een paar meter verderop lopen. Ik

leerde mijn lachen inhouden en een *pokerface* opzetten, zodat echt niemand aan mij kon zien dat ik degene was die de boel vergast had.

Lachen om scheten en genieten van scheten is dus met recht gezond te noemen. Ontluchten is zó natuurlijk. Denk maar eens aan je verwarming: als je die niet ontlucht gaat die toch ook gek doen? Juist door mijn jarenlange *expertraining* heb ik de *fartcontrol* van een guerilla ontwikkeld. Ik geef het ruiterlijk toe: ruften tijdens sex is zó niet cool. Daar zul je me dan ook nooit op kunnen betrappen. Maar de paradox is dus dat je het eerst echt goed moet leren, wil je het kunnen beheersen. Anders ben je voortdurend je sluitspieren aan het klemmen en kan je ook niet echt van de sex genieten. Ga dus oefenen. Oefen met timing. Met ophouden. Met versneld ontladen. Halverwege afklemmen en vervolgens opnieuw gasgeven. Oefen met volume inhouden en dan juist weer voluit brullen. De Tao leert ons dat wanneer we iets willen verminderen, we het eerst zullen moeten vermeerderen. Als je wilt dat yin, yang wordt, zul je yin dus eerst moeten laten toenemen. Scheten laten is een perfect natuurlijk spel tussen yin en yang. Yin is als de scheet, die natuurlijk opborrelt. Yang is het bewustzijn die haar naar buiten geleid of nog even tegenhoudt om in omvang aan te zwellen, zodat zij met meer volume geproduceerd kan worden.

Zo jammer dat hierin op school geen les in gegeven wordt. Is er eindelijk een vak waarin ik professor hoogleraar zou kunnen zijn... Arme kindertjes, met zijn veertigen in een klas de billen bij elkaar houdend. Dat noem ik nu met recht kindermishandeling. Als ik zie hoeveel lol die kids van mij hebben met ruften. De jongste die tijdens het schrijven van dit boek drie is, schuivelt naar me toe en dan: *RrrrRRretttt*. Hij kan nog niet zo veel woordjes, maar zijn 'Oeiiiiiii' is veelbetekent. Uit zo'n wezentje klinkt het meer dan grappig, alsof hij zijn eigen grap stout, ongepast én te gek vindt. *Way tot go!*

De oudste heeft nog beter controle en springt op de bank, het bevel slakend: 'Ruik eens aan mijn billen.' Ik duw hem dan opzij en dan zegt hij gemaakt schijnheilig: 'Maar ik laat toch geen scheet...' Je kunt raden wat er gebeurt als ik quasi gelovig richting zijn billen ga met mij neus: 'Kapvoiiiiidd'. Lachend en gierend rollen we vervolgens over de bank.

Met dit schetenhoofdstuk komen we zo langzaam tot de essentie van waar alles om draait. Even zat ik in de rats, en dacht dat het nergens heen zou gaan. Maar ik ben weer terug, dat voel ik aan mijn vezels. Ik laat mij niet uit het veld slaan door kortzichtige chickies en gasten die mijn flatulentielessen niet kunnen waarderen omwille van hun eigen 'pakketje schroot met een dun laagje chroom'- imago's. Als mijn personage al averij zou oplopen van zo'n klein incidentje, zou ik mij geen Matrixguerilla mogen noemen, vind je niet? Guerilla's moeten iedere vorm van kritiek kunnen doorstaan. Wij weten inmiddels dat kritiek en oordeel de taal van de ScherpRechters is, de bewakers van de Matrix. Daarom... rufters aller landen: laat u horen!

'Hoe kan een scheet nu tot de essentie van dit boek, en misschien wel van de Tao behoren?' zou jouw terechte vraag kunnen zijn. Gewoon, omdat het zo is. Als kleine kindjes zo veel lol om iets kunnen hebben, dan is dát het bewijs van het goddelijke. Alles wat wij er later van gemaakt hebben, is Matrixprogrammering. Weet je nog een van onze eerste Tao-lessen: De Tao die genoemd kan worden, is niet de Tao. Deze eerste spreuk uit de Tao Te Ching laat ons zien dat we onecht geworden zijn. We zijn dingen onder woorden gaan brengen en gaan beoordelen. Goed en kwaad onderscheiden. Goed ben je als je netjes luistert, slecht als je scheten laat. En daarom brengen scheten ons regelrecht in de Tao. Zoals die keer met Ator.

Dit verhaal is echt van lang geleden. Op het gevaar af om voor een bejaarde te worden versleten die ieder verhaal begint met ‘Je moest eens weten hoe wij het in de oorlog hadden...’

Het zal in de jaren tachtig van de vorige eeuw geweest zijn toen Ator de stad in wilde om een lange regenjas te kopen. Er reden toen van de rood-beige trams. Het was ongeveer drie zones naar de stad en we maakten er een sport van om zwart te rijden. In die tijd kon je de tramdeuren nog opentrappen als je tegen de onderkant aantrapte, dus dat deden we als we een paar honderd meter voor de halte controleurs (*vicks* heten die gasten toen geloof ik) zagen staan. We sprongen dan uit de rijdende tram. Man, ik krijg al weer adrenaline in mijn bloed als ik daaraan denk.

Ator wilde zo’n regenjas omdat inspector Clouseau zo’n ding had. Ik vond er geen ruk aan, maar besloot toch mee de stad in te gaan. Moet je voorstellen als ik dat toen niet gedaan had, wat de consequenties waren geweest. Inderdaad, die waren niet te overzien geweest, dan was deze hele pagina wit geweest. Maf hè, hoe de geschiedenis zo kan lopen? Weer een bewijs van hoe perfect de zaken in elkaar zitten. Alles wat je hoeft te doen is ‘JA’ te zeggen tegen wat er op je pad komt. Zoals Jim Carrey in de onwaarschijnlijk grappige guerillafilm ‘Yes Man’. Een concept dat ik in die tijd al aardig in mijn vingers had, niet voor niets ging ik met Ator mee ook al vond ik die regenjas niets. Ik voelde waarschijnlijk aan mijn water dat er iets te beleven viel.

De aangewezen zaak voor dit soort stoffige jassen was de Matrix-*fähige* winkel Kreymborg. Trieste grauwe kleding voor gedresseerde Matrixmensjes. Ator was in die tijd nog niet in de fuiken van de Matrix gezwommen, zou hij zijn voorland vermoed hebben? Ik weet het niet, ik denk dat hij die jas gewoon écht cool vond. Net als dat hij zijn groene Australian trainingspak echt te gek vond. Wij ook. Vooral toen hij er met voetballen een gat in

scheurde. We maakten er zelfs een lied over dat nog jaren na dato op het schoolplein gezongen werd:

*Mijn kikkerpak, mijn kikkerpak, mijn kikkerpak is stuk
Mijn kikkerpak, mijn kikkerpak, mijn kikkerpak is stuk
Mijn kikkerpak, mijn kikkerpak, mijn kikkerpak is stuk
Mijn kikkerpak, mijn kikkerpak, mijn kikkerpak is stuk
Oh wat een ongeluk, mijn kikkerpak is stuk*

Het woord ‘kikkerpak’ gaf al aan dat er enige discrepantie zat tussen de smaak van Ator en reactie van de omgeving daarop. Toen we de gewraakte beige jas hadden gevonden, toogden we naar de kassa. Daar stond een man die, als ik niet beter wist, weleens de grondlegger van de homosexualiteit had kunnen zijn, een bekakte supernicht. Ik zal nooit zijn geelbruine strakke tweedjasje vergeten en de donkerbruine Corduroy broek met Docksteps schoenen. Dadelijk wordt wel duidelijk waarom ik die zo goed onthouden heb.

Toegeven, Ator's smaak was niet direct prijzenswaardig. Maar hij had wel altijd de nieuwste *gadgets*. Zijn Atari 2600 spelcomputer leverde hem een soort *status aparte* op. Hoe cool was het om bij Ator op een regenachtige middag *Galaxian* te spelen? Ator had ook als een van de eersten een stereotoren. Dan is kledingkeuze een bijkomstigheid, zou je vergevingsgezind kunnen zeggen. Ator was dus ook een van de eerste met een pinpas. Waar vaak ook nog eens geld op stond. Ik werd overal waar wij werkten ontslagen. Bij Radio Modern hield ik het om precies te zijn één dag uit. Wellicht door mijn aangeboren gevoel voor humoristische zaken. Toen Ator en ik de opdracht kregen om de dozenzolder op te ruimen, leek het mij zinnig om de kartonnen dozen niet voorzichtig aan te geven, zoals een goed Matrixdienaar betaamt, maar om die van de zoldertrap naar beneden te gooien, op de arme Ator. Die nogal aan zijn bijbaantje gehecht was. Hij had mij bij de baas geïntroduceerd op voorwaarde dat ik mij zou gedragen en dat was tot voor de lunch gelukt. Ator mocht blijven, ikke stond andermaal op straat. Ator's pinpas gevuld. Ik had geeneens een pinpas, want niet nodig door consequent rood op rekening.

De kakineuze nicht nam Ator's plastic pas argwanend in ontvangst, waarschijnlijk minzaam hopen dat er niets op de rekening stond, zodat hij knerpend 'saldo ontoerijkend' zou kunnen zeggen. Ik vond dat een laffe streek, om zo afkeurend en minzaam te kijken, alsof hij de creditcard van een zwerver aannam. Die badmuts wist gelukkig niet dat Ator Triomfator altijd geld had. Op zulke momenten gaat er bij mij iets broeden. En pruttelen. De bilridder draaide zich om naar de pinautomaat en trok hem er met één minachtende beweging doorheen. Ik beantwoordde zijn kleinzielige gebaar met een langgerekte en knalharde *RrrrRRrrrrè è è è è è tttt* (spatie's voor de horten en stoten). Met dit luidruftige gebaar toonde ik de verwaande sluitspiermusketier in één klap dat ik – in tegenstelling tot hij – mijn anale maagdelijkheid nog had (en heb!) en zijn afstandelijke, uit de hoogte doenerige gedoe niet op prijs kon stellen. Zonder

dollen, dit was met recht de hardste scheet die ik ooit in mijn leven vrij heb gelaten. Ator in shock. Nicht in shock. Secondenlang stonden we gedrieën aan de grond genageld. De arme drommel met zijn rug naar ons toe. Ator inmiddels zenuwachtig lachend. De tranen spoten uit mijn ogen, maar ik beet op mijn tong om mijn *pokerface* te kunnen behouden en siste quasi boos: ‘Dat kun je toch niet maken, Ate?’

Ator gierde het uit. Met zijn ongewilde lachuitbarsting erkende hij niet alleen aan de hopeloze verkoper dat hij het geweest zou moeten zijn, ook het winkelende zaterdagpubliek om ons heen had ruimschoots mee kunnen genieten van de scheet van de week (Uitdrukking van Koot en Bie uit die tijd: Dit is Radio Giraffe, het station dat ze nek uit steekh, met de schééééét van de week). Aan alle moois komt een eind. De verkoper herstelde zich na een paar seconden die wel eeuwen leken te duren, vandaar mijn heldere herinnering van zijn kledij. Hij draaide zich om, gaf de pinpas terug aan Ator en zei geheel weer in stijl en kreukvrij: ‘De transactie is geslaagd. Hangt u de jas thuis nog even uit.’

En of de transactie geslaagd was! Kun je je voorstellen hoe armzalig dit boek was geworden als ik destijds niet voluit gas had gegeven?

25. VLOEKEN IS GODDELIJK

The Merovingian: Nom de Dieu de putain de bordel de merde de saloperies de connards d'enculé de ta mère. It's like wiping your arse with silk, I love it.

Als ontwakende Matix-meester krijg ik regelmatig de vraag voorgelegd waarom ik nog zo vaak vloek. Dat hoort toch niet bij iemand van mijn formaat? Of de vraagsteller nu op mijn niet onaanzienlijke postuur doelt of iets anders doet er nu even niet toe, het antwoord is: vloeken is goddelijk. Het is zelfs zó goddelijk, dat ik mijzelf er weleens van verdenk dat ik expres met een hamer op mijn vinger sla, mijn ellenboogbotje of mijn hoofd stoot. Maar daar heb ik geen harde bewijzen voor, behalve dan een bovengemiddeld gebutst lichaam.

God-verdoem-mij is zo'n krachtige en goddelijke mantra, waarom zeggen we hem niet vaker, zonder onszelf – zoals ik – daarvoor eerst te hoeven martelen? Alle woede en opwinding in één krachtig zinnetje gebundeld. Hoe lekker is dat? Het is het ultieme bewijs dat het zielige godje dat de christenen bedacht hebben, niet bestaat. Anders had hij mij toch allang verdoemd? Verdomme nog an toe, wat een onzinverhaal! Probeer het zelf maar eens, ik geef je een paar witregels kado en zal je een voorzetje geven. Zet je tanden op je tong en geef jezelf dan een milde tik op het hoofd.

Godverd.....

Juist! En hoe voelde dat?

Eigenlijk zouden we met die gggristenen moeten doen wat zij met ons – de familie van vrijbuiters, heksen, sjamanen, magiers, hoeren en pooiers – hebben gedaan: inquisitie. En we hoeven niet eens naar ze op jacht: ze verspreiden hun ziekelijke geloofjes immers via deur tot deur colportage. En geloof me, ze willen zelf naar

binnen. Eenmaal binnen overmeesteren we het schijnheilig addereengebroid en dwingen we hen met een gemiddeld formaat hamer op de eigen duimnagel te slaan. Pas als ze daarbij luidkeels ‘God-ver-de-tifus’ of woorden van gelijke strekking schreeuwen, hebben ze de test met goed gevolg doorstaan. De man-op-wolk, die ze godvrezend als ze zijn hun hele leven hebben gehoorzaamd, blijkt niet te bestaan. *Bummer!* Wat een milde marteling lijkt, blijkt ultiem mededogen voor onze schaapachtige, slaafachtige medemens te zijn. Onze inquisitie zou je dan ook met recht een daad van naastenliefde kunnen noemen. Hoe wreed is het immers om mensen met hel en verdoemenis op te voeden – en hen daarmee het hele leven lang te manipuleren? Op straffe van eeuwig branden. Dikke neukende stierenpoep!

Zou dat het geweest zijn dat die Romeinen Christus duidelijk probeerden te maken? Zou de oorspronkelijke versie anders zijn dan in het Matrixboek der goedgegelovigen staat? Zouden ze de heiland voor zijn eigen bestwil vast hebben genageld, opdat hij eindelijk zou vloeken? Hij kwam niet verder dan ‘Vader, vergeef hen, zij weten niet beter’ maar zoals je inmiddels begrijpt was een eenvoudige ‘Godverdomme’ beter geweest. We hadden dan tweeduizend jaar christelijke dominantie kunnen skippen. De zwartste bladzijden uit de geschiedenis van de aapmens waren niet geschreven geweest. Hoe anders is het gelopen, met nog altijd één miljard goedgegelovige heilige wraakzuchtige boontjes die de wereld in permanente staat van oorlog gekluisterd houden.

Je kunt mij regelmatig van flauwiteiten beschuldigen en vaak ook nog terecht, maar ditmaal meen ik het: geloven maakt meer kapot dan je lief is. Geloven staat haaks op de werkelijkheid, en meent dat er nog iets anders is dan dat wat zich aan je zintuigen voltrekt. Kansloos. Dat wat zich voordoet, precies NU, is God. Daar hoef je niet voor te geloven. Je hoeft alleen te kijken en te luisteren, te voelen en te proeven, te ruiken en vooral niet: te interpreteren. De werkelijkheid – zónder jouw interpretatie – is God. De van

moment tot moment meaderende stroom van de realiteit zonder de vervuiling van geloofsfabrieken is de Ene waarnaar in de heilige geschriften wordt verwezen. Er is *niets* buiten deze realiteit. Geen intelligentie die punten bijhoudt in een groot dagboek en beoordeelt of jij het al dan niet goed doet en naar hemel of hel mag. Jij bent die intelligentie, goddomme. Domme god! Snap je het dan echt niet? Er is niets buiten jou, alles is in jou. ‘*Zo boven, zo beneden. Zo binnen, zo buiten*’, zoals Hermes ons leerde.

Jij bént het bewustzijn, en het minste wat jouw goddelijkheid kan gebruiken is het geloof in iets ánders dan zichzelf. Er is geen enkele bewustzijnsvorm in dit universum te vinden die twijfelt aan zichzelf. Er is geen dier dat zich schuldig voelt over hoe of wat hij is, of zich daarvoor schaamt. Het is de sneue homo sapiens die dat fenomeen heeft uitgevonden en zich dáármee van de perfectie van het universum heeft afgescheiden. Dit is de ware zondeval, die ons uit het paradijs en in de Matrix heeft gedreven. Als je dit je ten volle realiseert, schreeuw dan vanuit je tenen: ‘GODVERDOMME!’

Ik vraag je, ik smeeek je, sterker nog ik beveel je om vanaf NU nooit meer een autoriteit buiten jezelf te aanvaarden of te geloven in iets anders dan dat wat zich nu aan je voltrekt. En pas op voor de keiharde mindfuck die ik met je uithaal, want als je dit opvolgt, luister je naar mijn bevel, haha. Het wordt tijd dat jij naar jezelf gaat luisteren. En dan niet naar die vervormde Matrixradio die voortdurend in je hoofd afspeelt. Die zender speelt niets anders af dan zinnnetjes die er door anderen in geplant zijn, nog voordat jouw bewustzijn de kans kreeg om haar eigen goddelijkheid te ontdekken. Als je waarlijk stil wordt en alle aangeleerde ideeën over jezelf verbrand hebt, kun je slechts tot één conclusie komen: jij bent God. En iedere keer als je op je duim slaat, herinner je jezelf daar aan. God zij met ons.

James

*James...do you like your life,
Can you find release,
And will you ever change-
Will you ever write your masterpiece.
Are you still in school-
Living up to expectations...James...*

*You were so relied upon, everybody knows how hard you tried-
Hey...just look at what a job you've done,
Carrying the weight of family pride.*

*James...you've been well behaved,
You've been working so hard
But will you always stay-
Someone else's dream of who you are.
Do what's good for you, or you're not good for anybody...James.
(Billy Joel)*

26. BLIJF JE BUTLER JAMES?

Zo, even een mooi liedje van ome Billy Joel tussendoor om de gemoederen wat tot bedaren te brengen. *But will you always stay – Someone else's dream of who you are*. Een beter bruggetje naar waar we het over kunnen hebben is er niet. Brave Hendrikken en Hendrika's kunnen wellicht opperen waar al dat vloeken, schetenlaten, beffen en pijpen nu voor nodig is. *U've made your point, Faber*. Not! Ten eerste is dit mijn boek en bepaal ik wanneer en gebeurt, gescheten of serieus gedaan wordt. Jij bepaalt of je het leest. Ten tweede hebben we al die zin en onzin nodig om onze Matixsoftware te slopen, en dan vooral al die overtuigingen die we in ons hebben gepropt. Of wilde je altijd iemand anders droom van wie je bent blijven?

Nou dan! Die programmacodetjes zijn er met alle liefde van de wereld ingepropt. Door je ouders. Je opa's en oma's. Tantes en ooms. Neefjes en nichtjes. Iedereen is *part of the (Truman) show*. Dit is hoe het coderingsspel gaat: jij doet iets goed, pappa en mamma belonen je. Jij doet iets heel stouts (zoals masturberen, neuspeuteren, spijbelen en scheten laten) en pappa en mamma straffen je. Jij wilt dat pappa en mamma jou lief vinden, net zoals alle kindertjes, en dus ga je vooral hun droom worden van hoe je zou moeten zijn. Je stoute onaangepaste kant stop je weg, die lieve breng je naar voren. Totdat die stoute kant nog maar een herinnering is van hoe je ook zou kunnen zijn. De hele Matrixwereld neemt daarna je programmering over en gaat je trainen en testen. Het lieve maskertje wordt onder hoge druk afgebakken en permanent op je gezicht gedaan. En wat ik nu met al mijn vunzige en stoute verhalen doe is dat boefje of sletje aanspreken ónder jouw zorgvuldig gecultiveerde maskertje. Ik richt me direct op de schaduw, je onderdrukte kant. Die kant is de enige kans die je zult hebben om aan de Matrix te ontsnappen. De Cherokee indianen hebben daar een prachtige legende over, die door Matrixcensuur hopeloos verkracht is, zoals het meeste dat in

hun zieke censurerende handen is geweest. Ik zal je vandaag de ware legende vertellen. Maar eerst de verkrachte, gevaarlijke variant.

27. TWEE WOLVEN

Een grootvader zit met zijn kleinzoon om het vuur en vertelt een van de vele legendes die de Cherokee rijk zijn. Grootvader vertelt deze avond van de twee Wolven die in hem wonen, de witte en de zwarte. De witte staat voor moed, eerlijkheid, trouw en andere eigenschappen waar de Cherokee trots op zijn. De zwarte staat voor sluwheid, gemeenheid en andere doortrapte kenmerken. Opa vertelt aan zijn kleinzoon hoe de twee wolven vechten in zijn binnenste. Het jochie vraagt aan opa: ‘Wie wint er?’

Opa antwoordt: ‘De wolf die ik voed. En ik voed de witte, dus de zwarte sterft.’

Als opa door poppenmaker Gepetto was gemaakt, zou zijn neus groeien tot aan de horizon. ‘Dikke lul, drie bier’, zou de echte opa in vloeiend en onvervalst Cherokee zeggen tegen de ongetwijfeld gggristelijke missionarissen die dit verhaal vertekend hebben. Het origineel gaat anders en toont ons de essentie van waar onze Matrix Guerilla over gaat:

Als het jochie aan opa vraagt wie er wint, zegt opa namelijk: ‘Geen van twee. Ik zorg dat ze allebei gevoed worden. Stel je maar eens voor wat er zou gebeuren als ik de zwarte wolf uit zou hongeren. Bij iedere goede daad die ik zou doen, zou hij op de loer liggen om de witte wolf aan te vallen of te verraden. Er zou altijd oorlog in mij zijn. En trouwens, ik heb de zwarte wolf hard nodig. Als we op oorlogspad gaan kan hij sluipen als geen ander, zijn instincten zijn zo goed dat hij de vijand ruikt voordat die zich heeft laten zien. Ook in het gevecht is hij gehard en weet hij precies welke slinkse trucken de vijand toepast, omdat hij zelf ook slinks is. Kijk, als ik te laat ben om Grootmoeder het eten voor het avondmaal te brengen, dan is het handiger als ik mijn witte wolf het laat goedmaken. Die weet dingen heel tactvol te brengen en is

goed om relaties te onderhouden. Maar zonder de zwarte wolf zou ik onze stam niet kunnen leiden, in oorlog én vrede. Aho.'

Als we onszelf gaan omarmen, inclusief onze schaduwzijde, kan er een eind komen aan de angst die we voor onszelf én onze ware natuur hebben. De Tao geeft ons wat dat betreft minstens zulke heldere instructies als de Cherokee:

Tao Te Ching hoofdstuk dertien (oral tradition)

*We have fear when a limited self is absorbed in importance
If you view the unlimited world as the self
then you can be trusted with it
Because only the person who sees the world as themselves
and their self as the world
will take care of it*

Volgens Taoïsten ontstaat angst als je geïdentificeerd raakt met succesvolle, wereldlijke kanten en als je jezelf belangrijk gaat vinden. Dat weerhoudt je ervan om de totaliteit van je wezen te ervaren, je gaven en tekortkomingen. Pas als je jezelf in zijn totaliteit kunt gaan zien en omarmen, kun je ook van betekenis voor de wereld zijn.

Oh ja... een vraag die veel van mijn lezers *puzzled*. Als ik het heb over 'Matrix programmacode slopen' dan bedoel ik dat je het tegenovergestelde moet doen van wat je innerlijke stemmetjes zeggen. Op die manier sloop je de innerlijke Matrix en worden beide wolven in je gevoed. Doe dus *juist* waar je bang voor bent en luister niet naar stemmen die je omlaag halen of klein willen houden. Ga staan voor wie je werkelijk bent!

28. HET NUT VAN NUTTELOOSHEID

*Anderen hebben meer dan ze nodig hebben en ik heb niets.
Ik ben een dwaas. Jazeker. Ik heb een modderige geest.
Anderen zijn helder en briljant. Ik ben stil en duister.
Anderen zijn scherp en gevat. Alleen ik ben saai en onwetend.
Ik rol als de golven in de zee.
Zonder doel, zoals de rusteloze wind.*

*Alle anderen zijn druk met hun bestaan.
Alleen ik lijk doelloos en sta overal buiten.
Ik ben anders.*

Ik weet dat ik word gevoed door de Grote Moeder.

(Tao Te Ching, George Burggraaff & Roeland Schweitzer)

Ik realiseer mij dat ik een behoorlijk beroep op jou doe, als lezer. Beter kun je één van die slicke romans uit de uitgeverstoptien lezen. Daar zit verhaallijn, structuur en inhoud in. Toen ik begon met het schrijven van dit boek had ik niets anders dan de titel. Nadat steeds meer mensen mij Morpheus gingen noemen besloot ik om de film the Matrix toch nog een keertje te bekijken. De rest is geschiedenis. Kijk, da's nou typisch zo'n verwende schrijverstrekje... de rest is geschiedenis. Zeg dan gewoon dat je geen zin hebt om een gestructureerd verhaal te schrijven. Zo'n boek waarbij je als een hongerige dreumes aan mamma's borst hangt, en steeds een klein beetje gevoerd wordt. Zo'n boek is dit dus niet, de rest is toekomst.

Want eerlijk waar, ik schrijf precies dat op wat zich nu manifesteert. Het is de enige manier om dit boek zo veel mogelijk Matrixvrij te schrijven. De meeste schrijvers gaan naar een

Matrixschool voor schrijvers en leren eerst een verhaallijn te bedenken, karakters en personages uit te diepen en dan de structuur neer te zetten en te redigeren. Dé manier om een bestseller te schrijven voor onze voorgeprogrammeerde M-maatschappij. Zolang jij jezelf maar herkent, als dromer, is het goed. Maar oh wee als iemand je wakker maakt en zegt dat je slaapwandelt. Het interesseert mij geen ene ruk of er ooit ook maar één exemplaar van Matrix Guerilla verkocht wordt. Ik heb lol gehad voor tien en daar gaat het om.

Ik leer nu zelf met de seconde beter om buiten de Matrix om te leven. Schrijven vóór het denken is wat dat betreft echt een uitdaging en het lukt mij steeds beter. En zomaar wat nutteloze zinnnetjes opschrijven is daarbij een hele beproeving. Ook in mij zitten de tientallen miljoenen regeltjes Matrixcodes die mij willen overnemen en besturen. Het verschil tussen de gemiddelde Matrixmens en mij is: ik geef ze geen kans meer. Ik laat ze langs komen, zie ze, glimlach er vriendelijk naar en doe toch lekker waar ik zelf zin in heb. Nuttig zijn, je nuttig maken, zinvol bezig zijn, je best doen: allen coderingen die de juffen en meesters van de lage en middelbare school vakkundig in ons bewustzijn hebben aangebracht. Ga maar na, wat wilde je het liefst doen toen je klein was? Tien seconden bedenktijd: tien, negen, negen, zeven, zes, zes, vier, drie, een, twee.

Precies. Je wilde: spelen, gillen, ontdekken, stampen, vies worden, luieren, aan je geslachtsdelen zitten terwijl iedereen kijkt, achter de bank poepen, meppen, dromen en fantaseren. Als je vier van deze rij zelf bedacht had krijg je een krul in je schriftje en een sticker. *Lulkoek!* Zo drilden ze ons op de lagere school. Arme goddelijke elfachtige wezentjes die we waren. Omdat we vanaf zo jong op die scholen werden gehersenspoeld, hadden we geen idee wat ons overkwam. Ongeveer zoals de *gekookte kikkertheorie*: als je een kikker in heet water gooit, springt hij er direct uit. Doe je hem in koud water dat je langzaam verwarmd, dan blijft hij zitten, net

zolang tot hij gekookt is (als ik hier ‘hij’ schrijf, kan het natuurlijk ook een ‘zij’-kikker betreffen).

Dit is wat ons is overkomen: we zijn in ons eigen sop gaargekookt. En iedereen deed aan de show mee. Je kwam als een onbeschreven blad, een volledig onbewuste *alien* op deze planeet. Logisch toch, dat je eerst eens wat om je heen kijkt hoe het op die planeet allemaal gaat. Je leerde je aanpassen aan de geldende mores. Je werd volgepropt met waarden, normen en deugden. Je werd gereduceerd van een goddelijk, vitaal en creatief wezen tot een slaafse grotbewoner die de afstandsbediening van zijn boeien in zijn handen heeft, en liever naar een tweedehandsleven op het scherm voor hem zapt (‘hem’ kan hier uiteraard ook als ‘haar’ gelezen worden. *Van Dale*, haar: fijne, buigzame vezels die groeien op de huid van mensen en zoogdieren, m.n. hoofdhaar).

Als je dus weer een flink stuk van je eigen Matrixprogrammering in beeld wilt krijgen zodat je die kunt slopen, dan raad ik je aan om eens niets te doen. Leg zelfs dit volstrekt nutteloze en door Satan zelf geïnspireerde (*ledigheid is des duivels oorkussen...*) boek weg en doe niets. Hang op de bank, puf en kreun, verveel je en doe: Niets. Wees zo leeg en nutteloos als je maar zijn kan. De maximale activiteit die je jezelf toestaat is het optillen van één van de billen om een verveeld windje te laten, meer niet. Als je deze guerilla-oefening regelmatig beoefent, worden de contouren van je kooitje al gauw helder. Voordat we daar verder naar gaan kijken wil ik je eerst een stukje laten lezen van onze grote guerilla Chuang Tze. Chuang laat ons het nut van nutteloosheid zien:

“De streek Ching Shi in de provincie Sung is uitermate geschikt voor catalpa’s, cipressen en moerbeibomen. Bomen die een omvang hebben van meer dan één span worden omgehakt en gebruikt als palen om apen aan vast te leggen. Bomen die een omvang van drie of vier span hebben, worden gebruikt als spanten voor dure huizen. Bomen met een omvang van zeven of acht span

worden tot doodskisten verwerkt voor rijke mensen. Deze bomen zullen hun door de hemel toegemeten leeftijd nooit bereiken, maar bezwijken al jong onder de slagen van de bijl. Dit is het gevaar van nuttigheid. Om dezelfde reden mogen ossen met een wit voorhoofd, varkens met een scheve snuit en kreupele mensen niet aan de riviergod geofferd worden. Elke sjamaan gelooft dat dit ongeluk zal brengen. Verlichten daarentegen prijzen deze wezens gelukkig met hun lot.”

Is je wat opgevallen aan deze cryptische geheime tekst voor guerilla's? Precies, Chuang gebruikt ook letters voor zijn nummers! En natuurlijk de zin die ik vet heb gearceerd. Nuttig zijn is gevaarlijk. Nuttig zijn in de Matrix betekent namelijk dat je opgeslokt wordt in een rol die je speelt en ook nog eens gelooft dat het echt is. Zolang je van jezelf vindt dat je nuttig moet zijn (zoals je dat is aangeleerd) blijf je gevangen in de wereld van illusie en zul je nooit je 'door de hemel toegemeten leeftijd' bereiken, nooit uitgroeien tot de mens die je in wezen behoort te zijn. De Matrixmaatschappij zal je voortijds slopen en opgebruiken. Je ingebouwde software zal je altijd belemmeren om uit te groeien tot de prachtige mens die je behoort te zijn. Wat je vanzelf gaat ontdekken als je stopt met je best doen en gaat luiere en nutteloos leert te zijn. Twee van de grootste innerlijke Matrix softwarecoderingen in je heten Slavendrijver en Perfectionist. Doordat je zo vroeg al bang bent gemaakt dat als je niet je best zou doen, je net als ik voor galg en rad op zou groeien, zijn deze twee codexen geruisloos in je geïnstalleerd. De Slavendrijver zorgt ervoor dat je altijd meer wilt doen, meer, meer, meer, nooit genoeg. De Perfectionist laat je voelen dat wat je ook doet, het nooit goed genoeg is. Samen met de Scherprechter vormen ze een innerlijke machthebber van niet mis te verstane grootte. Het enige antidotum is het ontdekken van je ware natuur, via de weg van absolute nutteloosheid. Nutteloosheid word je redding!

Eerder al ontdekten we het bestaan van onze innerlijke ScherpRechter, de vergelijkende, bekritiserende en veroordelende kant in onszelf. Even een opfrisser: de ScherpRechter heeft een IQ van vierhonderd en houdt de omgeving zéér scherp (vandaar ScherpRechter) in de gaten. Hij leest de bladen die jij leest mee, kijkt de televisieprogramma's, volgt de cursussen die je volgt (ook: hoe verlos ik mij van mijn ScherpRechter) en weet bovenal zéér goed wat er van jou verwacht wordt. Hij pepert jou dat in met gemene en nare opmerkingen, waarbij jij denkt dat je jezelf omlaag haalt. In de werkelijkheid is het je ScherpRechter die oordeelt. Zo ook als je besluit mijn suggestie op te volgen, je ziek meldt van je werk (aanrader! wekelijks, zo je durft) en eens lekker een paar daagjes gaat luieren en nutteloos zijn. Pas op voor de volgende valkuilen van nuttige of aangename bezigheden: afwas doen, email checken, masturberen.

Iedere vorm van afleiding is voor even verboden, op jezelf volproppen met koek en snoep na dan. Als het je lukt om een paar uurtjes aan deze voorwaarden te voldoen heb je een gereede kans dat je onzichtbare kooi zichtbaar gaat worden én dat we een paar kornuiten van de ScherpRechter op heterdaad betrappen.

Grote kans dat de ScherpRechter met zijn gebruikelijke ammunitie in zal zetten en op je schaamte- en schuldgevoelens in gaat werken. Hij weet wat de Matrix van je verwacht en wil dat je dynamisch, energiek en nuttig bent. De enige gepaste reactie van jouw verder slappe en levenloze luie lichaam is een opgestoken middelvinger. De Rechter gaat je dan wellicht met andere wél succesvolle mensen vergelijken, of laten zien wat er aan je schort. Op televisie en in de bladen kan hij dagelijks zien hoe je eruit hoort te zien en hoe je je hoort te gedragen. De ScherpRechter is een meester in het volgen van de *conscensus trance*, de heersende mening. Hij weet wat je op een feestje moet zeggen en wat je moet dragen, hoe je moet kijken, lopen, bij welke mensen jij hoort. Wat

de Rechter niet fijn vindt, is als je zijn *cover* ter discussie stelt en een gevaarlijke oefening gaat doen, zoals nutteloos zijn.

De meeste Matrixmensen zijn van binnen altijd het kleine kindje gebleven dat ze waren toen ze gebrainwashed werden en doodsbang voor hun eigen Rechter. Bang of niet, je Rechter is de poortwachter waar je langs zult moeten om je vrijheid tegemoet te treden. Er is niemand die dit fenomeen zo treffend heeft beschreven als Franz Kafka in *Voor de wet*. Ik zal het ff opsnoeren voor je op internet en dan gaan we daarna verder.

Hieronder staat het verhaal. Je kunt ook ff zoeken op *youtube* naar het negen minuten durende filmpje *Before the Law* van Aron Levi. Hoe dan ook... het verhaal begint zo:

“Op een dag verlaat een man zijn dorp op zoek naar de poort. Hij loopt kilometers en kilometers en denkt bij zichzelf: *‘Ik zal vast geen problemen hebben om de poort door te gaan...’*”

Voor de wet

Voor de wet staat een poortwachter. Een man van het platteland komt naar deze poortwachter en vraagt om tot de wet te worden binnengelaten. Maar de poortwachter zegt, dat hij hem nu niet kan toestaan naar binnen te gaan. De man denkt er over na en vraagt dan, of hij later zal mogen binnengaan. “Dat is mogelijk”, zegt de poortwachter, “maar nu niet.” Omdat de deur tot de wet zoals altijd openstaat en de poortwachter opzij stapt, bukt de man zich om door de deur naar binnen te kijken. De poortwachter merkt het, lacht en zegt: “Als het je zo trekt, waarom probeer je dan niet toch naar binnen te gaan, ondanks mijn verbod. Maar vergeet niet: Ik ben machtig. En ik ben alleen nog maar de laagste poortwachter. Er staan echter van zaal tot zaal poortwachters, de een nog machtiger dan de ander. De aanblik van de derde kan ik zelfs niet meer verdragen. Zulke moeilijkheden had de man van het

platteland niet verwacht; de wet zou toch voor iedereen en altijd toegankelijk moeten zijn, denkt hij, maar als hij de poortwachter met zijn pelsjas beter bekijkt, zijn grote, spitse neus, de lange, dunne, zwarte, tataarse baard, besluit hij toch maar liever te wachten tot hij toestemming krijgt om naar binnen te gaan. De poortwachter geeft hem een krukje en laat hem naast de deur zitten. Daar zit hij dagen en jaren. Hij probeert vaak binnengelaten te worden, en vermoeit de poortwachter met zijn gevraag. De poortwachter verhoort hem vaak een beetje, ondervraagt hem over zijn thuis en over allerlei andere dingen, maar het zijn ongeïnteresseerde vragen zoals deftige heren ze stellen, en tot slot zegt hij telkens weer, dat hij hem nu nog niet kan binnenlaten. De man, die van alles had meegenomen voor de reis, gebruikt alles, hoe duur het ook is, om de poortwachter om te kopen. Deze neemt welliswaar alles aan, maar zegt erbij: “Ik neem het alleen maar aan om je niet het gevoel te geven dat je iets hebt nagelaten”. In al die jaren bekijkt de man de poortwachter bijna constant. Hij vergeet de andere poortwachters, en deze eerste lijkt hem het enige obstakel om de wet binnen te kunnen gaan. Hij vervloekt het ongelukkige toeval, in de eerste jaren luid en lomp, later, als hij oud wordt, bromt hij alleen nog maar wat. Hij word kinds, en omdat hij in de jarenlange studie van de poortwachter ook de vlooiën in zijn pelskraag heeft leren kennen, vraagt hij ook de vlooiën om hem te helpen de poortwachter van gedachten te doen veranderen. Tenslotte verzwakt het licht in zijn ogen, en weet hij niet meer, of het om hem heen nu werkelijk donkerder wordt, of dat zijn ogen hem bedriegen. Wel onderscheidt hij nu in het donker een glans, die onhoudbaar uit de deur van de wet stroomt. Hij heeft nu niet lang meer te leven. Voordat hij dood gaat verzamelen alle ervaringen van de hele tijd zich in zijn hoofd tot een vraag, die hij tot nu toe nog niet aan de poortwachter gesteld heeft. Hij wenkt hem, want hij kan zijn verstijvend lichaam niet meer oprichten. De poortwachter moet zich diep bukken, want het grootteverschil is zeer ten ongunste van de man veranderd. “Wat wil je dan nu nog weten?” vraagt de

poortwachter, “je bent onverzadigbaar.” “Iedereen streeft toch naar de wet”, zegt de man, “hoe komt het dan dat in al die jaren niemand behalve ik heeft gevraagd om naar binnen te mogen gaan?” De poortwachter ziet wel dat de man bijna dood is, en om zijn wegebbend gehoor nog te kunnen bereiken schreeuwt hij: “Niemand anders kon hier naar binnen gaan, want deze ingang was alleen voor jou bestemd. Ik ga nu weg, en sluit hem.”

Over dit verhaal is ontzettend veel gediscussieerd in de Matrix. Want wat bedoelt Kafka nu precies met ‘de wet’. Bedoelt hij de grondwet, God, of de innerlijke wetgeving? Wat mij betreft is het zo helder als een klontje: Kaf, zoals we onze van het koren gescheiden vriend amicaal mogen noemen, heeft het over niets meer of minder dan de Matrix. Omdat de film toen hij *Voor de wet* schreef nog niet uit was, noemde hij hem *Voor de wet*. Maar eigenlijk zouden we Kafka meer eer betonen door zijn verhaal te herdopen tot: *Voor de Matrix*. Voor Kafka was het helder: de wet is de wereld van formaliteiten en rollenspel, oftewel de Matrix. De grondwet is slechts één van de grenzen waar we tegenaan knallen als we onszelf willen worden. Daar kwam je, net als ik, misschien op vroege leeftijd al achter, toen je probeerde de school waar je gevangen werd gezet, te verlaten.

Morpheus: *“We’ve survived by hiding from them, by running from them. But they are the gatekeepers. They are guarding all the doors, they are holding all the keys. Which means that sooner or later, someone is going to have to fight them.”*

Neo: *“Someone?”*

Morpheus: *“I’ve seen an agent punch through a concrete wall; men have emptied entire clips at them and hit nothing but air; yet, their strength, and their speed, are still based in a world that is built on rules. Because of that, they will never be as strong, or as fast, as you can be.”*

De poortwachters die Kaf en Morpheus beschrijven zijn zowel buiten ons, als binnenin. ‘Zo buiten, zo binnen.’ Sterker nog, de krachtigste poortwachters bevinden zich binnenin ons. En om nu te voorkomen dat je net als de hoofdrolspeler in *Voor de Matrix* je levenlang voor die poort blijft wachten en er dan pas achterkomt dat deze poort er alleen voor jou was, gaan we de poort, althans, de software in jouw hoofd die *denkt* dat er een poort is, slopen. Als je zelf wilt natuurlijk. Maakt mij geen ruk uit, je mag ook gewoon voor die poort blijven zitten. Uiteindelijk komt *iedereen* erachter dat de poort slechts een illusie was. De meesten echter helaas net als de hoofdrolspeler in *Voor de Matrix*, de laatste paar minuten van hun leven.

Luiheid, leegheid en nutteloosheid zijn zonden in onze maatschappij en vanaf de vroege kindertijd verboden. Iedere Taoïstische meester kan je het belang van leegte laten zien. Hoe zou immers muziek mogelijk zijn als alle noten tegelijk klonken? Het is de leegte tussen de noten die muziek mogelijk maakt. Hoe zou een schilderij eruitzien als alle kleuren op dezelfde plaats werden gebruikt? Hoe zouden wij van binnen zijn als daar rust was in plaats van de nimmer ophoudende kakofonie aan gedachten, oordelen en opmerkingen? Om je gedachten te laten bedaren, zul je voorbij de *gateless gate* moeten, voorbij de wet, voorbij de Matrix. Voorbij de poortwachters die je tegen elke prijs terug zullen jagen.

In Kafka’s verhaal *Voorbij de Matrix* heeft de eerste wachter het over poortwachters die nog veel gevaarlijker zijn dan hij. Voor de derde poortwachter is *hij* zelfs bang. Zegt hij. Poortwachters zullen je van alles op je mouw spelden. En inderdaad, als je je ziek meldt en een paar dagen gaat luieren en nutteloos zijn, kom je ook nog andere poortwachters tegen. Als je voorbij de innerlijke ScherpRechter bent, ben je al aardig op weg naar de vrijheid. Je bent uit de Matrix gebroken. Maar dan komen andere poortwachters, zoals de Slavendrijver. Dit is de kracht in je die je

altijd opjaagt en je geen moment rust gunt. Wat je doet kan altijd sneller en efficiënter. Als je één klus geklaard hebt, heeft hij weer drie nieuwe in het vooruitzicht. Voor de Slavendrijver is leeg, nutteloos en lui zijn minstens zo erg als voor de ScherpRechter. Sterker nog, deze poortwachters werken samen. De Slavendrijver zegt bijvoorbeeld dat iets sneller had gekund, en de ScherpRechter vergelijkt je met anderen en haalt je naar beneden. Zoals in *All Star Wrestling*, met *Tag Teams*. De één geeft een voorzetje, de ander kopt hem in. In de tijd dat ik nog televisie keek (ergens in de jaren tachtig moet dat geweest zijn) had je *Hulk Hogan*, *B.A. Barracus*, *Jimmy 'The Superfly' Snuka*, *Macho Man Randy Savage* en vele anderen die ons deden geloven dat hun gevechten echt waren. Meer recent in Mickey Rourke's *The Wrestler* zien we dezelfde levensecht lijkende kunstjes van opgepompte mannen in maillot's.

En wat voor onze *men in tights* geldt, de showbizzhelden van weleer, geldt ook voor onze innerlijke poortwachters: ze doen maar alsof. Ze zijn niets anders dan ongevaarlijke schimmen die de Matrix heeft voortgebracht. Ze lijken zo levensecht omdat ze stukjes van je eigen bewustzijn zijn. Ik zal het proberen uit te leggen.

De kern van je wezen is kwetsbaar. Ultiem kwetsbaar. Kwetsbaar als een pasgeboren baby. En net zo vol leven als een baby. Je kern of essentie, stroomt over van het leven. Dat is een gegeven waar je ouders en opvoeders en leraren meestal niet zoveel boodschap aan hadden. Die begonnen je dus al vroeg, nog voor je echt bewustzijn had, te corrigeren. Ik kan daar boeken vol over schrijven en dat heb ik ook gedaan, maar hou het nu ff bij een prachtig liedje van *Supertramp*:

29. SCHOOL

*I can see you in the morning when you go to school
Don't forget your books, you know you've got to learn the golden
rule,
The teacher tells you stop your playin' get on with your work
And be like Johnnie – "too-good", don't you know he never shirks
- he's coming along!*

*After school is over you're playing in the park
Don't be out too late, don't let it get too dark
They tell you not to hang around and learn what life's about
And grow up just like them – won't let you work it out
- and you're full of doubt*

*Don't do this and don't do that
What are they trying to do? Make a good boy of you
Do they know where it's at?
Don't criticize, they're old and wise
Do as they tell you to
Don't want the devil to
Come and put out your eyes*

*Maybe I'm mistaken expecting you to fight
Or maybe I'm just crazy, I don't know wrong from right
But while I am still living, I've just got this to say
It's always up to you if you want to be that
want to see that
want to see it that way
- you're coming along!*

Eigenlijk zou je dit liedje de hele dag moeten draaien, net zolang tot je Matrixsoftware 'knap' zegt (*Van Dale*: knap.pen: korte, scherpe geluiden laten horen). Ik krijg nog altijd de tranen in mijn ogen als ik Roger Hodgson met die scherpe, alles doordringende

stem hoor zingen: *It's always up to you if you want to be that, want to see that, want to see it that way – you're coming along!*' Hodgson is een eersteklas guerillastrijder die ons maant om in onszelf te kijken en zelf laat besluiten of we het spelletje mee willen spelen. Of niet.

Nog eentje dan... van Pink Floyd:

*We don't need no education
We dont need no thought control
No dark sarcasm in the classroom
Teachers leave them kids alone
Hey! Teachers! Leave them kids alone!
All in all it's just another brick in the wall.
All in all you're just another brick in the wall.*

Terug naar mijn verhaal, waar waren we? Bij nichten in maillot's. En bij innerlijke schimmen die ons keurig binnen de voor ons uitgetekende lijntjes van de Matrix houden. *Don't do this, and don't do that.* Daar zit 'm de sleutel. Tot een jaar of vier hebben die kleine rakkertjes schijt aan wat volwassenen zeggen. Maar vanaf een jaar of vier wordt de druk opgevoerd, want dan gaan ze naar de kleuterschool. En worden kindertjes met brute en nimmeraflatende kracht gedwongen om te luisteren. Veilige pappa en mamma zijn niet meer in de buurt, kwetbare kindje staat er alleen voor. Al gauw leert het dat als het luistert naar de grote mensen, dat dan alles okay is. Als het zijn innerlijke natuur volgt en gaat gillen, rennen en spelen wordt het afgestraft en dat doet pijn. De kwetsbare essentie wordt keihard geraakt.

30. ULTIEME KWETSBAARHEID

Als volwassenen hebben we vaak geen idee meer van hoe kwetsbaar en gevoelig een kindje is. We zijn zelf al zo vaak geraakt en keihard geworden. Weet jij nog wat echte kwetsbaarheid is? Je kunt je het misschien nog het beste inleven als je jezelf naakt voorstelt, en bezig om het lichaam van een ander te verkennen. Je neemt mijn tips voor Best Befwerk in gedachten (handelen zonder te handelen, overgave aan de stroom) of voor het pijpen (voorzichtig met de stronk, hij hoeft niet ontworteld te worden, waarde tuinvrouw). Je bent een stief kwartiertje bezig als je partner je wegduwt en je te kennen geeft dat hij/zij er niets aanvindt. Knal! Dat komt binnen. Je was misschien al onzeker over je lichaam, of over je orale capaciteiten. Je bent ultiem kwetsbaar. Ongeveer zó kwetsbaar, en dan nog keer zestien, zijn kleine kindjes. Het lijkt misschien niet zo, omdat ze zo druk en brutaal kunnen zijn, maar hun kleine hartjes staan (nog) wagenwijd open en het centrum van voelen, het buikgebied, is nog niet afgeschermd.

We staan op het punt om getuige te zijn van de implantering van de Matrix. Ik vind dit altijd een moeilijk moment om over te schrijven. Alsof je langs een massagraf loopt waar net genocide heeft plaatsgevonden. Alleen het erge is: deze slachtoffertjes leven nog. En ik kan er geen fuck aan doen. Hooguit, zoals Supertramps' Roger Hodgson doet: erover blijven schrijven, zolang ik leef. Maar het blijft pijn doen, dat wel.

In de hele natuur is geen diersoort te vinden die de misdaad begaat die mensen tegen hun kinderen begaan. Dieren worden liefdevol opgevoed. Natuurlijk wordt er wel eens een ferme tik uitgedeeld in het dierenrijk. Maar geloof me, een corrigerende tik op zijn tijd is niet te vergelijken met wat wij mensen onze kinderen aandoen. Geen dier besteedt zijn jong uit om geknipt, geschoren en gehersenspoeld te worden. In krap vijftien jaar tijd zal nagenoeg

alles wat authentiek, levendig en dierlijk aan een mens is, worden gesloopt en worden vervangen door Matrixsoftware. Zo zul je je misschien wel schuldig gaan voelen als je je ziek meldt van je werk en besluit niets te doen. Schuld en schaamte zijn kenmerken van je Matrix software. (Ezelsbruggetje = S.O.S: Schuldgevoel, Oordelen, Schaamte)

Je bewustzijn is iets dat geleidelijk aan ontwikkelt, in nauw contact met je omgeving. Het maakt nogal een verschil of je als Maori geboren bent, of als Cherokee. Voor ons westerlingen is er geen verschil, wij doorlopen de *kop eraf boven het maaveld*-programmering die vaders Staat voor ons heeft uitgestippeld. En niemand die eraan ontsnapt; je ouders gaan de gevangenis in als ze je niet naar school sturen. Jij moet naar school! En iedere keer als je je natuurlijke instinct volgt en jezelf laat gaan in je spel, zoals het hoort, word je gecorrigeerd. Eerst misschien nog mild, maar al rap word je harder aangepakt. Ze roepen je voor de klas. Beschamen je. Maken je belachelijk. Zeggen dat er niets van jou terecht komt. Je klasgenootjes lachen misschien hardop mee, maar weten ondertussen dat hen hetzelfde lot wacht als ze zo zijn zoals jij. Ze leren oordelen en veroordelen. Vergelijken en bekritisieren. Precies, de geboorte van de ScherpRechter.

Tot dan toe was je bewustzijn een heldere lichtbron die zuiver weergeeft. Vanaf dat moment komen er krassen op de lens en een filter ervoor om je licht te dimmen. En niet voor niets: iedere keer als jij je natuurlijke staat volgt en opgaat in je instinct, wordt je gecorrigeerd en gekwetst. Je wordt met een schok uit je natuurlijke staat gerukt. Enorme angsten worden in je geboren. De ScherpRechter is allereerst een stukje van je *eigen* bewustzijn dat je waarschuwt voor gevaar uit je omgeving. Ieder mens heeft zo'n stuk hoger bewustzijn, dat in staat is tot zelfobservatie. Wat er al gauw staat te gebeuren: de ScherpRechter gaat dezelfde toon aanslaan als je opvoeders. Hij of zij kan klinken als je juf, je meester, je pappa of mamma, opa of oma, of je klasgenootjes. Hoe

sterker jou instinct en je natuurlijke neigingen, hoe harder hij moet worden om impact op jou te kunnen hebben. Begrijp je dat? Hoe wilder jij bent, hoe harder de ScherpRechter die je in jezelf hebt ontwikkeld. Als je dus nu veel zelfkritiek hebt, of anderen bekritiseerd, weet je dat je een hele wilde aard eronder hebt gehouden en nog altijd houdt. Je eigen natuurlijke hogere bewustzijn keert zich dus tegen je, of liever gezegd: *moet* zich tegen je keren, zodat je niet steeds gekwetst wordt (doordat je wilde aard tegen de Matrix botst). De ScherpRechter was dus ooit een innerlijke beschermer.

We gaan nog een stapje dieper. Als het je niet boeit dan zap je maar door... Je (menselijke) kern, de essentie van je natuurlijke wezen bevindt zich in je lichaam. Ruwweg het gebied tussen je keel en je geslachtsdelen. Ieder zoogdier heeft drie natuurlijke instincten om op gevaar te reageren en zo ook de mens: hij kan vechten, vluchten of bevriezen. Geloof me: kindjes vechten. En ze proberen de klas te ontvluchten. Maar uiteindelijk wordt hun verzet gebroken. Voor de taaie rakkers onder ons hebben ze opvangtehuizen voor moeilijk opvoedbare kinderen. Ze hebben predikaten voor ons, als ADD en ADHD of Bipolaire Stoornis. Ze geven ons pilletjes of straf, net zolang tot ons verzet gebroken is, en we nog maar één instinctieve reactie over hebben: bevriezen.

Als een zoogdier aangevallen wordt en niet kan vechten of vluchten, krimpt het in één, in de hoop dat het roofdier zijn interesse verliest. Onze cellen zijn precies op deze instinctieve reacties ingericht. Alle veertig biljoen cellen in ons lichaam kunnen vanaf het begin der schepping twee dingen: groeien en vernieuwen, of sluiten en beschermen. Je zeer kwetsbare essentie in je lichaam wordt - op momenten dat je gevaar loopt of wordt bedreigd - veilig gesteld door je instinct. Als er gevaar dreigt zal een zoogdier adrenaline opwekken zodat het razendsnel kan vechten of vluchten. Als die wegen afgesloten zijn, gaat er via de

verhoogde hartslag een signaal naar alle cellen die betrokken zijn: *bevriezen*. De cellen in het betreffende rampgebied krimpen ineen.

Het ‘rampgebied’ is afhankelijk van waar in eerste instantie de prikkel vandaan kwam. Kwam er een seksuele prikkel en werd je daarop afgestraft, dan verkrampt dat gebied. Speelde je bijvoorbeeld doktertje en was al gynaecologierend je buurmeisje aan het betasten en werd je door de mamma van het buurmeisje betrapt, dan kan het zijn dat zowel jij als je buurmeisje een schok door de geslachtsdelen voelden gaan. Ook bij zindelijkheidsstrainingen vindt verkramping in dit gebied plaats.

Doordat onze instincten aan het werk zijn, vind er een diepe imprinting plaats: iedere keer als je wordt gecorrigeerd krimpt het gebied in elkaar en wordt steeds gevoeliger voor pijn. De implementering van Matrix software gaat altijd via negatieve signalen en emoties, angst, pijn, verdriet, woede. Daardoor ‘leert’ je bewustzijn. Dit overlevingsinstinct is deel van de menselijke ontwikkelingsweg en maakt dat je je gemakkelijker aan je omgeving kunt aanpassen om te kunnen overleven. Je lichaam wordt tegelijkertijd harder, omdat de cellen zich vaker sluiten en daar geen nieuwe energie door kan stromen. Je lichaamsinstinct wordt als het ware geconditioneerd als de hond van Pavlov (die bij een belsignaal leerde kwijlen). Iedere keer als iemand je corrigeert of soortgelijke woorden gebruikt (wat ben jij aan het doen, vuile smerlap, etterstraal, klootzak etc.), krimp jij ineen, afhankelijk van met hoeveel impact je belager je bedreigt. Ja, je juffen en meesters zie ik als belagers. Je bent namelijk van nature een sociaal wezen, zoals alle roedeldieren. De onderwijzers zijn door de Matrix aangesteld om jou in het gareel te laten lopen. Om je ‘innerlijk weten’ te overschrijven met idiote data die je net zo gemakkelijk in boeken of op internet op kunt zoeken. Alles om jouw net ontluikende bewustzijn onklaar te maken.

Er komt een moment, zoals dat voor ons allen is gekomen, dat je opgeeft. Iedereen wordt groot, niemand kan zoals Peter Pan blijven, of als Pippi Langkous. We hadden het over je ontluikende bewustzijn, de talloze keren dat je gecorrigeerd werd en in je kern gepijnigd en gekwetst werd, waardoor je je moest gaan verdedigen. Je kwetsbare instinctieve wezentje werd daardoor bang, zo bang zoals een hond wordt met oud en nieuw. Iedere keer als er een knal klinkt, krimpt hij ineen. Mensen hebben echter een evolutionair kunstje geleerd, dat ons een stapje hoger op de zoogdierladder heeft gezet en *masters of the universe* heeft gemaakt. *You wish!* In elk geval *beastmaster* dan? Meester over het dier in onszelf? Dat dacht je misschien. We hebben het dier in onszelf verraden, vernederd en verziekt. Maar overmeesterd? Nooit! Gelukkig maar. Wat wij kunnen – in tegenstelling tot andere zoogdieren, is anticiperen op gevaar. In ons geval op een aparte manier, want wij vormden zelf ons gevaar. Ga maar na: iedere keer als we ongehoorzaam waren, kregen we op ons donder. Onze vijand was dus onze eigen dierlijkheid, speelsheid en omstuimigheid. En dus leerden we anticiperen en onszelf op onze donder geven, voor een ander dat kon doen. En zo werd de innerlijke ScherpRechter geboren.

Dit is geen broodje aapverhaal, mocht je dat misschien denken. Waar dacht je anders dat die innerlijke zelfvernietigende stemmen vandaan kwamen? Er is echt geen hond die zichzelf omlaaghaalt en tegen zichzelf zegt: ‘Wat stink je weer uit je bek, wat kwijl je weer, kap eens met aan wildvreemde geslachtsdelen te ruiken en te likken.’ Zelfbeschaming en zelfbeschuldiging is iets van de mensensoort. Het is wat wij jammerlijk aan hebben moeten leren om in die doorgedraaide Matrixwereld te overleven. Iedere keer als je jezelf bekritiseert, omlaaghaalt, met anderen vergelijkt of uitscheldt, vuur je een onzichtbare kogel op je innerlijke gevoelswereld af. Je krimpt ineen, of je het merkt of niet, en gedraagt je vervolgens, meestal zonder dat je daar erg in hebt, zoals van je verlangd wordt. Daarom is het zo belangrijk dat je

onfatsoenlijk gaat worden en je Matrixsoftware sloopt door de innerlijke regels te overtreden. anders blijf je je hele leven lang binnen de lijntjes kleuren zónder dat je er erg in hebt.

We zijn nu bij de essentie van dit boek aangekomen, merk ik. Mijn vingers gaan steeds sneller tikken. Als ik een wichelroede in mijn handen had, zou hij wild gaan tikken. Als ik mijn eigen roede in mijn handen had... maar nee, nu ff geen tijd voor flauwe grappen. Of misschien ook wel, om de Matrix een beetje te scramblen. Want het is levensgevaarlijk wat ik nu doe, jou onthullen hoe de *backbone* van de Matrix eruitziet. Die backbone zit in jou. Echt waar. In de ontknoping van Harry Potter kun je dit fenomeen mooi zien. De laatste *Horcrux, gruzielement*, is niet buiten te vinden, maar *in* Harry. Harry moet zich laten doden door de Matrix, lees: Voldemort. Daarmee komt hij in het helder witte Licht, in de eeuwige Tao, de ultieme wijsheid die hem zijn hele leven al beschermt, gesymboliseerd door Dumbledore en wordt hij opnieuw geboren zonder Matrixprogrammering. Voldemort in hem is gestorven, zijn essentie bevrijdt en gezuiverd. Vet dat miljoenen kids dit te zien krijgen, dit is een soort atoombom in de Matrix.

Terug naar jou en mij: je gekwetste lichaam dat ineenkrimpt als het vernederen, beschuldigingen en beschamingen ondergaat die het vroeger ook moest ondergaan (of alleen al de herinneringen daaraan) houd je gevangen in de Matrix.

Die blokkades, waar je cellen in elkaar krimpen, verschillen van mens tot mens en zijn afhankelijk van wáár je destijds op bent aangevallen. Sexualiteit zoals gezegd in je edele delen en je bekken. Zindelijkheidsdingen in je geslacht en anus. Emoties zoals verdriet, angst en woede, in je buikgebied. Agressie bij je zonnevlecht. Liefde en het gebrek daaraan in je opvoeding in je hartstreek. Jezelf uiten, of dat niet mogen, in je keel. Woede inhouden, in je vuisten en kaken en als pantser rond je hart. Je

basale impulsen als speelsheid, uitgelatenheid, geilheid en luiheid inhouden: in je hele lijf.

Dit is wat er gebeurt: een situatie in het hier en nu herinnert je aan een vernedering uit het verleden. Je ScherpRechter veroordeelt je, en je lichaam krimpt ineen op het gebied waar het vroeger zo geraakt is. Dit alles voltrekt zich in luttele tienden van seconden.

Voorbeeld:

Je viert je verjaardag. Een of andere lolbroek tikt met zijn mes tegen zijn glas en roept: *'Speech'*. De overige dertien mensen herhalen het woord speech en jij staat op. Het zweet staat je in je handen en als je het eerste woord uit wilt brengen, wordt je keel dichtgeknepen en klinkt er alleen nog een soort Donald Duck achtig hoog gekwaak. Als je bij volle bewustzijn was geweest en de tijd wat had kunnen vertragen dan had je gemerkt hoe je ScherpRechter je eraan herinnerd heeft hoe je vroeger wel eens voor de klas moest komen en hoe de hele klas je dan uitlachte. Je lichaam reageert instinctief door te bevriezen en je keel dicht te knijpen.

Nog eentje. Iemand dringt voor in een winkel. Je voelt een steen op je maag en je gezicht wordt rood van woede. Je doet niks. Vroeger als kind werd je door je vader in elkaar geslagen als je boos werd.

Nog een dan. Je wilt je hart openen naar je partner maar je bent op je hoede. Liefde blijft afgepast en gereserveerd. Grote kans dat jouw liefde vroeger niet ontvangen werd en dat je in je hart gekwetst bent. Je ScherpRechter weet dat en hoeft je maar te vertellen hoe waardeloos je bent, of hoe egoïstisch, om je te doen bevriezen.

Dit soort thema's dragen we onbewust allemaal in ons, in meer of mindere mate. We zijn allemaal op dezelfde manier geknipt en geschoren in de Matrix, onze scripten verschillen misschien iets,

maar niet veel van elkaar. Doordat het dier in ons geknecht en verminkt is, heeft de Matrix zo'n gemakkelijke greep op ons. ScherpRechters, Slavendrijvers en Slachtoffers hoeven maar een gedachte, beeld of herinnering in ons bewustzijn te triggeren of we reageren al. Bovenal: ons *lichaam* reageert. Daardoor lijkt het allemaal zo levensecht.

En we hebben nog meer innerlijke spoken rondwaren, die we één voor één bewust kunnen worden. Zo hebben we allemaal een innerlijke Prostituée (ook wel: pleaser of behager) aan boord, een kant van onszelf die het heel belangrijk vindt wat anderen vinden en zich daarnaar voegt en zijn of haar eigen waarheid verkwanselt. De Prostituée weet precies wat anderen willen horen en fijn vinden en zorgt beter voor anderen dan voor onszelf.

Weet je wat nu zo cool aan dit boek is? Dat ik je om de zoveel alinea's plaag, verneder en op het verkeerde been zet! Ja dat ook, maar dat bedoel ik niet. Nou ja, nu we het er toch over hebben: hoeveel schrijvers durven dat? De meeste pennelikkers willen zich een plekje in de Matrix toptien slijmen. Ikke niet. Ik vind het niet erg dat je boos, verontwaardigd en teleurgesteld bent. Jammer joh! Guerilla is niet voor watjes. Wat zo cool is aan dit boek (ik herlas ff de eerste zin van deze alinea) is dat ik je voor eens en altijd haarfijn uit de doeken doe, wat je ego nu precies is. Er zijn stapels zelfhulpboeken (zelfsnurkboeken) waarin altijd maar op dat ego wordt afgegeven maar waarvan de diep snurkende auteurs zelf nog niet eens een idee hebben wat het ego – dat ze willen kraken – nu is. Al die zogenaamd 'verlichte' meesters spreken over het ego alsof het een soort enge ziekte is waarvan je je zou moeten ontdoen, zónder te benoemen wat het ego nu precies is en hoe je daar dan vanaf zou moeten. Alsof je naar de groenteboer gaat en zegt: mijn auto is stuk. De meeste meesters, op Lao, Chuang, en nog een paar anderen na dan, hebben wel spreekwoordelijke bellen horen rinkelen, maar weten niet waar de klepels zitten.

Het woord *ego* is ooit ingevoerd door Freud, maar het begrip is al zo oud als de mensheid. In een van de oudste talen, het Sanskriet, is er het woord *Ahamkara*, wat *ikmaker* betekent. Juist, dat psychische mechanisme dat jou je identiteit geeft en waarvan je meer dan alles gelooft dat jij het ook werkelijk bent.

De innerlijke Hoer, Crybaby, Criticus, Mr. Perfect en Opjager vormen de belangrijkste bouwstenen van je ego. Er zijn nog veel meer van dit soort ‘zelden’, zoals ze genoemd worden. Zelden doen zich voor als, juist: jijzelf. Ze kunnen jouw hele bewustzijn *hyjacken* en jou besturen, *zonder* dat jij het in de gaten hebt. De zelden vormden zich tenslotte in een tijd dat jouw bewustzijn zich nog aan het ontwikkelen was. Ze zijn als het ware met de *hardware* mee ontwikkeld. We noemen het dan het *operating ego*, omdat het optreedt zonder dat het bewust is van zichzelf. Als een individu wakker wordt en zich bewust wordt van zijn eigen ego, ontstaat er een *aware ego*.

Precies daarom zoek ik zo af en toe de grenzen van het toelaatbare op, om jou met jouw zelden te confronteren. Want zelden komen in opstand zodra hun script overschreden wordt. Zelden hebben eenvoudige Matrixprogrammeercodes. *If... then. If else... goto*. Zo moet je altijd rood worden en een dichtgeknepen keel hebben als je in het openbaar wilt praten. Of ben je de sluwe verleidster en femme fatale die in een brave huismus omslaat zodra ze getrouwd is. Of ben je een brave huisvader die jarenlang monogaam is en dan met een keurige secretaresse aan de haal gaat.

Geloof het of niet, maar al onze scripten staan al van te voren vast, of liever: onze ingebouwde software maakt dat we altijd hetzelfde soort beslissingen zullen nemen. De levensweg staat dus nog niet helemaal vast, de uitkomst wel. Wij denken misschien dat ons leven een hoogst eigen en uniek verloop heeft en dat we *in control* zijn, maar ondertussen donderen we met wijdopen ogen iedere keer weer in alle valkuilen die er te vinden zijn.

31. INNERLIJKE POPPENKAST

Onze onwetendheid maakt het de Matrixbazen zo ongelooflijk gemakkelijk om ons te manipuleren. En dat... al duizenden jaren lang, vanaf het begin der tijden. Alle delen van ons ego worden namelijk geregeerd door angst. Wanneer wij ons bedreigd voelen, zoals in onze kindertijd, neemt ons ego het over. Een van de zelden grijpt de macht. Soms is dat de Prostituée, als ons baantje veilig moet worden gesteld en we onze positie veilig stellen door te slijmen en te slikken. Dan is het weer de Perfectionist die ons aanzet om alles tot in de puntjes te verzorgen, of de Slavendrijver die ons voortjaagd en geen moment uit laat rusten. De ScherpRechter is de opperbaas die handige bondjes afsluit. Als we niet kunnen winnen, hebben we altijd nog een innerlijk Slachtoffer.

Dit hele systeem van ego en de onderliggende zelden lijkt een hermetische vesting of ivoren toren te zijn, wat het in principe ook is. Als je het serieus neemt. De Matrix waarin we leven bestaat bij de gratie dat we in de echtheid van ons ego geloven. Dat we onze innerlijke én uiterlijke wereld zo zien als we haar waarnemen. Waar de Matrix niet tegen kan, is als zij niet serieus genomen wordt. De diepst gewortelde angsten gaan over de dood, gek worden, verstoten worden, niet bestaan, eindeloos lijden en chaos. De zelden die in jouw kindertijd in je bewustzijn zijn ontstaan, zijn een *verdediging* tegen deze angsten. Zij voorkomen dat je je uit de Matrix begeeft en in je natuurlijke staat terecht komt. Om je aan de Matrix te ontworstelen, zul je dus je ergste angsten moeten toelaten en omarmen. Je zult de dood en haar oneindige leegte als metgezel moete omarmen. Chuang Tze zou het als volgt zeggen:

“Als een bekwame smid metaal laat smelten en het metaal zal opspringen met de opmerking “Ik wil dat u van mij het beroemde zwaard van Mo Yeh maakt!” , zal de smid dit als een slecht voorteken beschouwen. Toevallig heb ik een menselijke vorm

aangenomen. Als ik nu tegen de Schepper zeg dat ik eeuwig mens wil blijven, zou de Schepper dat vast en zeker als een onheilspellend voorteken zien. Ik beschouw hemel en aarde als een grote smeltoven en de schepper als een bekwame smid. Waar hij mij ook naartoe stuurt, ik maak geen tegenwerpingen. Daarom slaap ik met een gerust hart in en word ik verfrist wakker.'

Met de hulp van Chuang komen we steeds dichterbij de essentie waar alles om draait: sterven voor je dood gaat. Vertrouwen op de Tao, hoe die zich ook aan je presenteert. De Matrix heeft alleen grip op je als je bang bent om dood te gaan. Of bang bent om te leven. Uit die oerangst komen alle andere angsten voort: bang om af te gaan, een blunder te slaan, arm te zijn, pijn te lijden. Angst houdt je in zijn greep. De enige manier om je uit de greep van je kleine egootje te bevrijden, is door de angst te accepteren én toch te doen wat gedaan moet worden. Sloop je programmering. Wek je instincten tot leven en geniet van je lijf. Meld je ziek van je werk en ga op de bank liggen. Lieg en bedrieg in de Matrix dat het een lust is en *scam* je bankrekening vol, maar blijf goudeerlijk tegenover jezelf. Ga dansen, zingen en gebruik de benodigde geestverruimende middelen. Laat je als onbetekenend *dust in the wind* door de Schepper, de Ene, de eeuwige Tao voortblazen en geniet van waar je heen wordt geblazen, zonder daar in te willen sturen. Het ego is er juist om je op zijn plaats te houden en een bijrolletje *in* de Matrix te laten spelen. Met altijd de zorg of er wel genoeg voor jou is en of je wel genoeg krijgt. Maak je vrij en laat je van bloem tot bloem blazen door de onzichtbare krachten van de eeuwige Tao, laat je instincten nieuw leven inblazen die je kunnen laten vechten, vluchten en neuken. Bevroren is geen optie meer, dat gebeurde toen je klein en ondergeschikt was. Je bent nu een guerilla in wording en die vechten of duiken tijdelijk onder, zodat ze de tijd hebben om te *partyen* en sex te hebben. Tijd om te genieten.

Weet je, als je je eenmaal uit die Matrix weet te bevrijden, wordt het echt een paradijs hier op aarde. Als je de ene na de andere belemmerende code kunt schrappen, word je hoe langer hoe vrijer. En kun je pas echt gaan genieten, zónder je daar schuldig over te voelen. Schaamte, oordelen en schuld houden je gevangen in die verdomde Matrix. Je wilt niet weten hoeveel mensen er met torenhoge schuldgevoelens rondlopen en het gevoel hebben dat ze nooit toereikend, nooit goed genoeg zijn. Omdat dát ze van kinds af aan is bijgebracht. De waarheid waar ze zich zo voor verstoppen of voor op de loop zijn is eenvoudig: je bent ook nooit goed genoeg. De innerlijke ScherpRechter slaat je bijna altijd om de oren met dingen die *echt* waar zijn. Hoe zou je ooit goed genoeg kunnen zijn? Dan moet er toch een oordeel zijn over goed en slecht? Onze natuurlijke staat wordt gekenmerkt door eenheid, daar bestaat helemaal geen oordeel. Zie je, het is allemaal een kwestie van jezelf te serieus nemen. Je kunt jarenlang bij een psychiater op de bank liggen en uithuilen: ik ben niet goed genoeg. Of je kunt er nu een punt achter zetten en van je leven gaan genieten. *So what*, dan ben ik toch niet goed genoeg? *Who cares?* Stop met jezelf zo bloedserieus te nemen en geniet. Dan doe ik dat ook...

32. FAT CHANCE

Het is vroeg in de morgen, achttuurling zegt de laptop. Dat is mijn enige referentie qua tijd, ik leef verder al jaren zonder klok en horloge. Ik word wakker wanneer ik uitgerust ben. Blijf dan vervolgens net zo lang liggen, totdat mijn lichaam vanzelf in beweging komt. Ooit dacht ik dat ik de baas in mijn lichaam was en dat ik alles deed en bewoogde. Mijn lichaam voelde toen als een afgebeeld manegepaard. Nu weet ik dat ik alleen maar een waarnemer ben die toevallig in dit lichaam zit. Hé kijk nou, daar adem ik weer in. Neem maar eens de proef op de som, en kijk waar je handen zijn, NU. Wie heeft ze daar neergelegd? Jij zeker. *Yeah, right.* En je voeten, wie heeft ze daar neergezet? En wie heeft ervoor gezorgd dat je vanacht in slaap viel? Jij ook zeker? Moet je maar eens proberen, om op commando in slaap te vallen. *Fat chance.* Goed, wie heeft vanacht je haar gegroeid? Je cellen vernieuwd? Je dromen gedroomd? Je eten verteerd? Wie is er nu eigenlijk aan het lezen? Byron Katie verwoordt dit fenomeen mooi:

Matrixmensen zijn volledig geïdentificeerd met wie ze in dit leven zijn geworden, het personage dat ze hebben aangenomen. Ze identificeren zich met de buurt waarin ze wonen, het werk wat ze doen, de rollen die ze spelen. Met hun auto, hun welzijn, hun goede smaak, de partij waar ze op stemmen, de muziek waar ze naar luisteren, de inrichting van hun huis. De Matrixmens is volledig van zijn instincten afgesneden. Precies, de vitale krachten die je haar laten groeien, jou laten ademen, en je geslachtsdelen bevochtigen danwel verharderen.

Het verhaal wat ik eerder schreef is nog niet klaar. Wat ik bedoel is het verhaal van je bewustzijn dat gekaapt wordt door de ScherpRechter, Slachtoffer, de Prostiuee, De Slavendrijver en Perfectionist. Gisterenavond werd mij al duidelijk dat ik iets vergeten ben en dat 'iets' blijft me nu plagen, net zolang totdat ik het geschreven heb.

Wat ik verzuimd heb te vermelden, is dat iedere zelf, zoals het Slachtoffer, de Prostituée, Perfectionist en Slavendrijver, ook nog eens een schaduwkant heeft. De ScherpRechter niet, dat is een losse *unit* in je bewustzijn die waar dan ook kritiek op heeft. Dat is zijn spel. Er is geen zonzijde, een zelf die je de hele dag complimentjes uitdeelt of zo. De ScherpRechter ontdaan van zijn kritische blik transformeert in zuiver gewaarzijn.

We leren allemaal al vroeg welk gedrag ons het meeste succes oplevert. Afhankelijk dus van de omgeving waarin je opgegroeid ben, heb je meer van een Prostituée die zich aanpast en het erg belangrijk vindt wat anderen van jou vinden, of je bent meer een Rebel, die schijt heeft aan de wereld. Bij de één is de Perfectionist vaak aan de macht, terwijl de ander veel meer een Sloddervos is, zijn tegenovergestelde. Bij de één is een Slavendrijver aan de macht die de hele dag door commando's brult en de ander is weer een echte Luiard die niet in beweging te krijgen is. De één is wat meer Slachtoffer, de ander wat meer Held.

Het meest komt het setje ScherpRechter, Held, Prostituée, Slavendrijver en Perfectionist voor. Natuurlijk omdat de waarden die deze vijf zelve vertegenwoordigen hoog in aanzien staan in onze westerse maatschappij: kritisch zijn, keihard werken, anderen helpen en jezelf wegcijferen, perfectie en de ander plezier is nu eenmaal een hit in de Matrix en je scoort er hoge ogen mee. Deze vijf beheersen dus bij de meesten het ego, maar het tegenovergestelde kan ook waar zijn. Het gebeurt wel eens dat zo'n Matrixmens oververhit raakt en uitbrand. Dan nemen de schaduwspelers ineens het stuur over en heersen slachtofferschap, luiheid, rebellie en slordigheid.

Herinner je het verhaal van de Cherokee nog, over de twee wolven? De meeste mensen zijn zo geïdentificeerd met hun lichtkant, de zelve die de show runnen, dat ze geen idee hebben

van de eigenschappen die ze onderdrukken. Uit dit fenomeen ontstaat vervolgens álle leed van de wereld. Het universum wil namelijk één zijn. De schaduwkanten van ons bewustzijn horen daar volledig bij en willen leven. Eerder al liet ik je zien hoe via het fenomeen ‘bevrozen’ stukken van ons lichaam geblokkeerd kunnen raken doordat de cellen ineenkrimpen. Precies in die gebieden wordt de energie die de verstoten zelden normaal ter beschikking zouden hebben, bevroren. Om te voorkomen dat ze uitbreken, worden ze bewaakt door poortwachters. Zo hebben we een heel cordon aan verdedigingsmechanismen die moeten voorkomen dat de zelden uitbreken en we ongepast gedrag gaan vertonen. Grote kans dat als je je beschermers weg gaat halen, je net zo’n zieke geest als ik wordt. *Be careful what you wish...*

Het is net als in Kafka’s *Voor de Matrix*: de poortwachters zijn er speciaal voor jou. Jouw donkere kanten wachten erop om bevrijd te worden, en om één te worden met jou en daarmee met het universum. Maar niet zonder slag of stoot!

De Matrix regeert namelijk, weet je nog. En die Matrix dicteert hoe een mens moet zijn. Dat leer je op school, van je vriendjes en vriendinnetjes, van de televisie, de reclame: iedereen doet mee met de show. Jouw ScherpRechter is een mega-intelligent stukje bewustzijn dat precies weet welk stuk van jou kan in deze wereld en welk stuk ongewenst is. Bedenk je maar eens wat er zou gebeuren als zo’n huichelachtig stuk vreten als een gggristelijke minister mijn boek zou lezen. Die zou om de bladzijde rood aanlopen en ‘Godslastering’ roepen. Hij zou zijn seksuele driften weer op kleine jongetjes en dieren uit moeten leven en wetten uit moeten vaardigen om de duivel en zijn drugs in te tomen. Want dit is wat de Matrixmens doet: hij zet stevast zijn aanval in als zijn eigen ongewenste schaduwkant ergens de kop op steekt. Daarom moeten we ook zorgvuldig zijn in onze Matrixvermomming en onze guerilla van sex, geestverruiming en verlichting onder het maaiveld plegen. Guerilla dus!

Het allergevaarlijkste wapen dat het ego ter beschikking heeft en waardoor de wereld in permanente staat van oorlog is, heet projectie. De instinctieve energie die onder de blokkades zit is samengebald en explosief. Vergelijk het maar met een strandbal die onder water wordt geduwd. Wanneer de aandacht en druk verslapt, schiet hij het water uit. De schaduwkant van de Matrixmens staat dus altijd op ontploffen. Daarom is hij zo oorlogszuchtig, verkracht hij en vernietigd hij zijn wereld. Er is verder geen diersoort op deze aarde te vinden die zo zijn eigen habitat onderschijft en ruïneert. Dat wat de mensaap in zichzelf onderdrukt, moet goed verborgen blijven. Omdat de energie gevangen zit, gaat het zijn bewustzijn verstoren. Sterker nog, alles wat diep van binnen gevangen zit, gaat de Matrixmensaap buiten zichzelf projecteren. Daarom is de gorilla op twee benen zo wantrouwend en uit op macht: hij moet zijn wereld veilig stellen. In iedereen ziet hij een potentieel gevaar.

De allerergste soort in dit rijtje is de gelovige mens. Die heeft een setje bewustzijn ontwikkeld zoals de bakoven van zijn geloof verkondigd. Bovendien zegt bijna iedere wereldreligie: er is maar één God. Sneue goedgelovige aapmens heeft dat vanaf het begin der tijden verkeerd geïnterpreteerd en bedacht dat *zijn* geloof de ware God had. Terwijl al die boeken in wezen bedoelen dat er inderdaad maar één God is: het universum, de Tao, Allah, het leven, het bewustzijn, de Ene. Al dat is. Hoe je het ook noemt. In dit boek noemen we God: *de realiteit zoals die zich aan je voordoet, zonder jouw verhaal daarover*. God is je buurman die de muziek te hard aan heeft staan. De regen die tegen je ramen kletst. Je partner die je verlaten heeft. De baan die je kwijt bent geraakt. Als je je niet langer verzet tegen de realiteit zoals die zich voordoet maar die volledig accepteert, ontmoet je de ware God. Die andere god was een kleinzielig Sinterklaasje tot wie je je kon wenden als je iets niet kon krijgen en het toch wilde. Deze God is iets

krachtiger en geeft je zelden wat je wilt, maar wel dat wat je nodig hebt.

Kleinzielige aapmens kan niks met zo'n echte God en gelooft liever in de Sinterklaas-versie, en denkt dat zijn minigodje de enige is. Om vervolgens tegen gelovigen van andere soorten te gaan vertellen dat ze ook in zijn godje moeten geloven. Die dan weer hun baarden laten staan en heel hard terug gaan schreeuwen dat hun godje de echte is. Hoe vind je dat, in zes regels de wereldgeschiedenis op een rijtje?

Waar Matrix Guerilla om gaat, is dat we in eerste instantie leren om onze schaduw te ontdekken, bevrijden en eigen te maken. Het is onze schaduwkant die zo levensgevaarlijk is en ons tot de gevaarlijkste diersoort ter wereld maakt. Niet de schaduwkant *an sich*. Maar het feit dat onze levensenergie opgesloten zit en samenbald. Dat wat opgesloten zit, perverteerd en corrumpeerd. Guerilla's leren dus hun levensenergie bevrijden. Worden rebels. Lui. Onaangepast. Vieren feest. Neuken, pijpen, beffen en rimmen erop los. Experimenteren met allerhande geestverruimende middelen. Om zich te bevrijden. En niet om de licht- of schaduwkanten overboord te gooien... maar om compleet te worden. Wij omarmen onze schaduw. En het leven zoals het zich aan ons voordoet. We surfen op de golven van de Tao, zoals Patrick Swayze & Keanu Reeves in Point Break op de golven. Zou Keanu Neo hebben gespeeld als hij deze golf gemist had? Zou hij dan de vaas omgestoten hebben? We zullen het nooit weten, we weten alleen dát wat er is. En dat wat er is, is perfect, wat jouw innerlijke Matrixsoftware en de op hol geslagen Matrixwereld er ook van vindt.

Weet je nog dat ik helemaal in het begin van dit geweldige boek schreef over de Kosmische Traditie? De enige uitweg uit dit doolhof is Liefde. De vier Asoera's zitten erop te wachten tot je een echte rebel wordt en tegen de gevestigde orde gaat vechten.

Hoe meer strijd hoe beter, want daar leven de duistere Asoera's van. *All you need is love*, zongen de Beatles al bijna vijftig jaar geleden. De Liefde voor jezelf, voor al je 'tekortkomingen' (wie kan daar over oordelen?) De Liefde voor je lichaam, je emoties, je gedachten en je inspiratie. De duistere Matrixmens heeft geen Liefde, zelfs geen liefde. Die kent alleen ruilhandel: ik zal aardig voor je zijn en doen of jouw schaduw niet bestaat, als jij hetzelfde voor mij doet. Die Matrixmens haat en veracht alles wat hij zelf onderdrukt heeft. Hij projecteert zijn geperverteerde duister op anderen en – lang leven de ScherpRechter – veroordeelt dat wat hij niet kent. Alles wat hij of zij niet kent is verdacht en moet aan banden worden gelegd.

De duistere Matrixmens heeft geen toegang meer tot zijn natuurlijke instincten, zijn schaduwzijde en zijn goddelijke essentie en verloor daarmee zijn vermogen om te genieten *van zichzelf*, zonder enige aanleiding. In plaats daarvan moet hij voortdurend nieuwe dingen kopen, posities en macht verwerven en succesvol zijn, om zijn onstilbare honger maar enigszins te bevredigen. De Matrixmens heeft nooit rust. Altijd zijn er stemmetjes in zijn hoofd die zijn aandacht opeisen. Hoe meer schaduwkanten je opsluit, hoe drukker het in je hoofd wordt. De schaduw die hij verstoten heeft lonkt voortdurend en altijd weer moeten er vijanden buiten hem gezocht worden die beschuldigd en veroordeeld moeten worden.

Wanneer we regeltje voor regeltje onze innerlijke regelgeving gaan overtreden en *hacken*, ontstaat er ruimte. Als onze schaduwkanten tot leven mogen komen en gevoed worden, houdt de innerlijke strijd op. Niet meteen, maar stukje bij beetje. Als de innerlijke strijd ophoudt, houden de gedachten op. En als de gedachten ophouden, komt er rust. Innerlijke vrede. Dat is waar de Matrixmens het meest naar verlangt, maar nooit kan krijgen. Als de witte en de zwarte wolf gevoed worden, ontstaat er gelukzaligheid. Gelukzaligheid is een kenmerk van onze ware

aard, omdat eenheid onze ware aard is. Guerilla's zijn dan ook nooit verbeterd soldaten of zoiets. Het zijn *lucky bastards* zoals ik, die zich een slag in de rondte neuken om zich aan het eind van de rit verzadigd tegen moeders de vrouw aan te vlijen (of tegen een andere aantrekkelijke dame, als vrouwlief even niet beschikbaar is). Mannen en vrouwen die het beest in zich hebben losgemaakt en daarmee volmaakt gelukkig zijn.

Geloof me of niet, maar op onze weg naar vrijheid en gelukzaligheid zullen we nog heel veel tegenwerking tegenkomen. De vier begin-Asoera's liggen altijd op de loer. Als eerste is daar leven versus dood, het oerthema dat zich in ons fysieke lichaam manifesteert. Daarna komt gelukzaligheid versus lijden, het mythische gevecht dat zich in onze gevoelswereld afspeelt. Daarna komt waarheid versus leugen, het episch gevecht met onze gedachten in de wereld van dualiteit. En dan nog het kroonstuk, de strijd tussen Licht en duister, liefde en haat.

Die laatste veldslag gaat over jezelf over durven geven aan het hoogste, de Ene, Liefde. Durf je de realiteit zoals die zich van moment tot moment voltrekt te accepteren en te erkennen als God? Kun je je volledig overgeven aan Dat Wat Groter is? Guerillameester Byron Katie heeft het misschien wel het duidelijkst van alle leermeesters gesteld:

“Ik heb een woord voor God: realiteit. Ik noem de realiteit ‘God’ omdat ze oppermachtig is. Ze is wat ze is en ze is zo tastbaar – ze is een tafel, een stoel, de schoen aan je voet, je haar. Ik houd van God. De realiteit is zo helder, zo solide; ze is volkomen betrouwbaar. Je hebt niets te zeggen over wat ze doet en ze wacht niet op jouw mening of toestemming. Je kunt er volledig op vertrouwen.

Je weet dat de realiteit goed is zoals ze is, omdat je angst en frustratie voelt als je je ertegen verzet. Iedere gedachte die stress oplevert is in conflict met de realiteit. Dat soort gedachten zijn

allemaal variaties op hetzelfde thema: 'De dingen zouden anders moeten zijn dan ze zijn.' 'Ik wil...', 'Ik heb nodig...', 'Hij moet...', 'Zij moet niet...', 'Het doet altijd pijn als je je verzet tegen dat wat is.'

Kijk, de meeste zogenaamde 'spiritueel' georiënteerde mensen maken van spiritualiteit een hobby, zoals ze tafeltennissen, tuinieren of een cursus Spaans doen. Ze mediteren, gaan naar yoga en paranormaalbeurzen en lezen boeken over tweeduizendtwaalf en kwantumfysica. Ze vertellen zichzelf met mantra's hoe ze zouden willen zijn en foppen zichzelf aan het eind van de rit meer dan wie dan ook. Want onder het dunne laagje *Happinez*-vernis zit een evenzo dun laagje chroom met daaronder *the same stinking old self*, zoals Aldous Huxley dat noemde.

Waar het om gaat is dat het gros van de mensheid zich met zoetsappige verhaaltjes in slaap laat houden en gevangen blijven in de Matrix. Echt ontwaken gaat nooit zonder slag of stoot en begint met het omarmen van je eigen schaduwzijde én het erkennen van de realiteit als goddelijk. Geen hotstonemassages, geen workshopjes, geen yogamatje met kruidentheetje, geen wierookjes en bergkristalletjes. Geen bijzondere inwijdingen en wellnessvakanties naar Bali. Knalharde guerilla is ontdaan van alle opsmuk en omarmt de realiteit zoals ze zich aan je voordoet, dus zonder luchtjes en tierelantijntjes.

Durf je het aan om alles wat zich aan je voordoet te erkennen als de perfectie van het universum, dat nooit een vergissing maakt? Dit zijn de vragen waar guerilla's zich mee bezig dienen te houden en waar ze zich gedurende hun hele leven in trainen. Met mooi weer haalt iedereen de top, zei bergsporter Ronald Naar eens. Maar wat nu als het je tegenzit? Als je in de stijgende lijn zit en het leven je rijkelijk bedeeft met overvloed is het makkelijk praten. *Niet mijn wil maar de uwe geschiede* met de kaviaar tussen je tanden en een veegje coke onder je neus is groots. Waarlijk groots

ben je als je álles wat zich voordoet kunt gaan zien als de Ene die zich manifesteert, als de feilloze perfectie van al dat is. En daar hoort ook de dood bij, juist de dood. Alles gaat dood. Alles is, zoals we al eerder zagen, op weg terug naar de bron. Ook ziekte hoort daarbij. Een slechte jeugd. Een gemiste trein. Een kutdag op je werk. Verlies van dierbaren. Faillissement. Torenhoge schulden. Als je alles wat zich voordoet in je leven kunt omarmen als de feilloze perfectie van het universum die in al zijn hoedanigheden God is, dan ben je vrij. Dan leef je zoals Chuang Tze zegt: in de onzichtbare wereld. De Matrix is de wereld van vorm, patronen, gevangenis. Voorbij de oordelen. Daarachter ben je vrij. Daar ontmoeten we elkaar. Vrij naar nog zo'n prachtige guerillameester, Jalal ad-Din Rumi, die na zesendertig uur rondjes dansen de volledige verlichting bereikte. Op naar de *afterparty!*

Voorbij goed en kwaad ligt een andere dimensie. Daar zal ik je ontmoeten. (Rumi)

Die andere dimensie betreden is de enige manier om je ScherpRechter te ontlopen. De ScherpRechter opereert in het duister. Dit is wat hij doet: hij zegt dat de anderen de *bad guys* zijn. Of dat jij niet deugt. Hoe dan ook, hij velst een oordeel, noemt iets goed of kwaad. Hij kwetst naar binnen, naar jezelf en naar buiten, naar anderen. Het enig echt geschikte tegengif is *overgave*. Alles is precies zoals het moet zijn. Alles. Ook dit boek. Natuurlijk staat mijn innerlijke ScherpRechter voortdurend op scherp als ik het over sex en geestverruiming heb, al die dingen waar Matrixmensen van gruwelen. En dat is nu precies waar de ScherpRechter ooit voor in jou en mijn leven is gekomen: om te voorkomen dat je sociaal gezien buiten de boot zou vallen. Hij corrigeert je voordat een ander het kan doen. Hij veroordeelt anderen om te laten zien wat de geldende waarden en normen zijn waar hij naar leeft en jou op bekritiseert en corrigeert. Hij is de vleesgeworden innerlijke afspiegeling van de normen van goed en kwaad waar het overgrote deel van de bevolking in gelooft.

Geloof me of niet, maar neuken, ontrouw, geestverruiming en anarchie hebben niets met goed en kwaad te maken. Het is maar net vanuit welk standpunt je het bekijkt. Ga maar na: als je ten tijde van Hitler in het verzet zat was je een held. Het verzet in Afghanistan wordt als de vijand gezien. Met hoeveel maten meten we? Amerikanen maken jaarlijks voor miljarden dollars propaganda om wereldwijd hun gelijk te krijgen. En natuurlijk spelen zij in hun eigen films altijd de *good guys*. Iedereen die zijn instincten heeft gewekt, weet gelukkig beter. De rest van de mensheid is gedoemd tot een bijrolletje in dit leven, als gevangene in de Matrix.

De grootste moraalridders zullen mij waarschijnlijk voor eeuwig vervloeken. Mensen die volgens überrebel Christus de splinter in het oog van een ander zien, maar niet de balk in hun eigen oog. Dus laat alsjeblieft je oordelen thuis. Alles in dit universum is een teken van de zuivere perfectie. Een direct teken van God zelf. Godverdomme.

En als je jezelf van je oordelen over goed en kwaad hebt verlost, wil ik je ontmoeten in die andere dimensie. De vrijplaats voor guerilla's aller tijden en afkomsten. Door alle eeuwen heen hebben we gerebelleerd tegen de bestaande regimes, we hebben de macht van alle tirannen altijd weer gebroken omdat wij de *nacht* beheersen. *Party people rule!*

They ruled the night. And the night. Seemed to last as long as six weeks. On Parris Island. We held the coastline. They held the highlands. And they were sharp. As sharp as knives. They heard the hum of our motors. They counted the rotors. And waited for us to arrive. And we would all go down together. We said we'd all go down together. Yes we would all go down together. (Billy Joel)

Machthebbers en tirannen aller tijden willen ons winnen voor hun zieke spelletjes, die direct gespeeld worden door niemand minder dan de Asoera's zelf. Politieke en regeringsleiders zijn niets anders dan stromannen of *strooien honden*, zoals Lao Tze ze noemt. Poppen die gebruikt worden en daarna vertrapt. De Asoera's die erachter werkzaam voeden de leiders met eerezucht, macht, aanzien, ambitie en status. Als vampieren zuigen ze de strooien honden leeg, om de macht in de wereld in handen te houden en tweestrijd en verderf te zaaien. Want dat is waar de Asoera's vanaf het begin der tijden op uit zijn: tweestrijd. Tweedstrijd binnenin jou, en tweestrijd in de wereld. Kijk maar eens naar het liedje van Billy Joel. Wie was goed? Wie was fout? Voor de Amerikaanse machthebbers was het overduidelijk: het vreedzame volk van Vietnam was fout en moest overwonnen worden. Ze maakten zoals ze dat altijd doen, propaganda, hitsten het volk op om ten strijde te trekken tegen de vijand. Grote delen van het volk krijgen negatieve emoties, zoals haat, verontwaardiging en woede en húp, de Asoera's hebben vrij spel want die leven op angst, haat en woede. De Vietnamezen vonden uiteraard ook dat zij gelijk hebben, en ome Billy schreef destijds al in zijn song Goodnight Saigon: *who was wrong? And who was right? It didn't matter in the thick of the fight.*

Wat er werkelijk was, waren gasten in apenpakken die elkaar afmaakten, verminkten, ontzielden, verkrachten. Althans dat was het zichtbare schouwspel. De onzichtbare werkelijkheid was dat de Asoera's zich voedden met geweld, dood en verderf. Op het slagveld zijn alleen verliezers. Op nog een diepere laag is zelfs deze onnodige oorlog een onlosmakelijk deel van de perfectie van het universum. Daarom belet Krishna Arjuna ook niet om ten strijde te trekken. Doe wat je moet doen! Daarom zeg ik: *Fuck your firehosen out of your panties. Now comes the monkey out of the sleeve: make love, not war.*

Some people live their dreams
Some people close their eyes
Some people's destiny
Passes by
(Toto)

Toen Tanja en ik elkaar ontmoetten zaten we allebei nog hopeloos in de Matrix verstrikt en leefden we zeker niet onze dromen. Sterker nog, we hadden het dromen allebei al lang opgegeven. We hadden de gruwelijk grauwe illusie van de Matrix voor waar geaccepteerd. In de Matrix liggen kostuums klaar, en rollen. Levenschte rollen, waar je van kinds af aan voor wordt klaargestoomd. De rol van je leven. *Not*. De rol van Maya, de betoverende illusie die de Matrix zo echt lijkend maakt.

Het ergste wat je zo'n beetje kunt doen in de droomwereld die de Matrix is, is je dromen opgeven. Je fantasie. Iedere dag moet je fantasie geprikkeld worden. Je poesje hoort een permanent druipende genotsgrot te zijn, je lul een toverstaf. Ik hou normaal niet zo van sexsynoniemen, maar deze twee kwamen zo uit mijn vingers vloeien, rechtstreeks uit het universum en ik mag ze wel. Geilheid en fantasie is het levenswater waarin je zwemt.

33. VRAGEN STAAT ~~MAAKT~~ VRIJ

*De hele dag kan ik aan niets anders denken,
elke nacht vraag ik mezelf af:
waar kom ik vandaan
en wat moet ik doen?*

*Ik zou het echt niet weten.
Mijn ziel komt van een andere wereld,
dat weet ik zeker.
Even zeker als ik voel,
Dat ik daar ook eindigen zal.*

*Ik werd dronken in de
een of andere kroeg,
maar als ik weer ben teruggekeerd,
zal ik helemaal nuchter zijn.
Ondertussen ben ik als een vogel
van verre oorden,
gekooid in den vreemde.
De dag breekt aan dat ik uitvlieg,
maar met wiens oren hoor ik mijn eigen stem?
Wie spreekt met mijn mond?
Wie ziet met mijn ogen?
Wat is de ziel?*

*Het zijn vragen die blijven komen.
Zelfs de schim van een antwoord
zou me al verlossen
uit deze kerker vol dronkaards.
Ik kwam hier niet uit vrije wil;
zomaar weggaan lukt me niet.
Degene die me hier heeft gebracht,
zal me ook thuis moeten brengen.*
(Rumi)

Absolem: *Wie ben jij?*

Alice: *Absolem?*

Absolem: *Jij bent Absolem niet, dat ben ik. De vraag is: wie ben jij?*

Alice: *Alice*

Absolem: *We zullen zien...*

(Alice in Wonderland)

Het kan je niet ontgaan zijn dat dit boek voor tenminste zestien procent gaat over diepgang en het zoeken naar de Waarheid. De Waarheid wordt door de *Bwiti* in Afrika *Basi* genoemd, best vertaald als: de Waarheid van het moment. De *Bwiti* gebruiken het sterkste geestverruimende middel ter wereld: *Iboga Tabernathe*. Gggristelijke missionarissen proberen de *Bwiti* al eeuwenlang te bekeren, en de *Bwiti* breken dan in schaterlachen uit. ‘Jullie praten over god,’ zeggen ze dan, ‘Wij met God!’ De *Ibogawortel* sloopt *linea recta* alle *Matrixcode* en brengt de gebruiker in een diepe innerlijke stilte en vrede, de tempel waar God woont. *Basi*, wat als de Waarheid van het moment wordt ervaren, ervaar je als een *aha-erlebnis*. Zo van: *Ahaaaaaa*. Of *Eureka*. De Waarheid van het moment dus. God. De realiteit zoals die zich *nu* voltrekt.

Met dit hoofdstuk gaan we dieper dan ooit, is mijn voornemen. Het is nukuurvijftig als ik het klokje van mijn laptop moet geloven. Dat zou natuurlijk nuluurvijftig moeten zijn, maar ik typte die ‘k’ per ongeluk. Zal wel niet voor niets geweest zijn, want ik ben idd een beetje nukkig. Ik vind het best als het universum mij overdag *hijacked*, maar om me nu ook al ’s nachts te gaan *claimen*? Toch heb ik het gevoel dat het belangrijk is. Onder protest akkoord dan maar.

We gaan in jou graven, om de Waarheid boven te krijgen. En dan niet die zieltoegende waarheid waar therapeuten naar zoeken om je een slachtoffergevoel over jezelf te geven en te vertellen hoe slecht jij het in je jeugd hebt gehad. Nee, de messcherpe *in the face-*

waarheid waar zenmeesters je mee zullen confronteren als je het waagt om de *zendojo* te betreden op zoek naar jezelf.

Gaan we... probeer maar binnen boord te blijven. Dat zal niet meevallen met jouw aandachtsspanne van een zandvlo.

Eerder al maakten we kennis met een dame die zó godsgruwelijk eigenzinnig is, dat ze iedereen die daar om vraagt, scalpeert met vier vragen. Alles wat jij zo zeker meent te weten en waar jij je zekerheid in dit leven aan ontleent, hakt zij aan mootjes. Om een klein beetje lucht in je hersenpannetje te laten, zodat er zuurstof bij kan. Leonard Cohen zong niet voor niets: *'There's a crack, a crack in everything. That's how the light get's in.'*

De dame in kwestie is het overgrote deel van haar leven een tang geweest (geen oordeel van mij hoor, dit is naar haar eigen zeggen). Een nare, gemene, depressieve feeks. Zo eentje die je moeder had kunnen zijn, zeg maar, en dan nog ietsjes erger. Net als jouw moeder zoop ze zich ongens. Ik ben gek op stand-up comedian 'je moeder is...:' grappen (je moeder is zo lelijk dat je vader haar mee naar zijn werk neemt, zodat hij haar geen afscheidskus hoeft te geven), dus vat deze maar niet te persoonlijk op ;-). Of toch wel, je mag best een beetje boos worden hoor, niks mis mee. Als iemand zoals jij aan mij vraagt waar ik zin in heb of wat ik wil doen, antwoord ik...: 'Je moeder'. Maar nu niet. Als jij beloofd mij die vragen niet te stellen, zal ik niet flauw zijn. *Daughter.*

Terug naar de tang in kwestie, voor ze een verlichte Guerillameester werd. Katie, zoals we Byron Katie volgens haar man en *Taodude* Stephen Mitchell voor het verhaal mogen noemen, was zichzelf zó zat dat ze de laatste paar maanden van haar tangerige bestaan allen nog maar op de badkamervloer lag met een fles sterke drank. Iedereen die ook maar een beetje bij haar in de buurt wilde komen, schold ze verrot. Als ik Stephen mag geloven, dan was Linda Blair in *The Exorcist* makkelijker op

de hand. Arme man, zal 'm jarenlang op de handkar hebben moeten rijden. Ben je mooi klaar mee.

Katie was zó zat en zichzelf zo zat, dat ze deed wat wij allemaal zouden moeten doen: ze ging zichzelf vragen stellen. Dat waar je mee bent gestopt toen je zes was ongeveer, en je van die stomme kutvolwassenen toch geen zinnige antwoorden kreeg, anders dan: dat leer je wel als je later groot bent. Nou, Katie nam daar geen genoegen mee toen ze later groot was en zuipend, vloekend en *barfend* op de badkamervloer lag. En terecht. Waarom hadden die kleinzielige volwassenen niet gewoon op iedere terechte vraag van ons jonge, heldere brein: 'weet ik niet, lieverd', kunnen zeggen? Dan waren we zelf wel op onderzoek uitgegaan. Nee, in plaats daarvan moesten ze ons zonodig voltanken met encyclopedieën vol met nutteloze informatie. Dingen die je zo op kan zoeken op internet. Sufkippen.

Waar het op neer komt is dat Katie zichzelf bij alles wat ze dacht een vraag ging stellen, met als kern: is dat waar? Het gaat ongeveer zo: je hebt een stelling, iets waarvan je overtuigd bent. Katie vraagt: is dat waar? Dan checkt ze of je zeker kunt weten of dat waar is. Dan vraagt ze wie je zou zijn zonder deze gedachte. En als laatste vraagt ze om die gedachte om te keren. Je snapt het al, een dijk van een zelfonderzoekstechniek voor dronken toverkollen, maar veel te ingewikkeld voor ons. Als je je er aan wilt wagen dan kun je je verdiepen in de *The Work*, zoals Katie haar prachtige levenswerk heeft genoemd.

Ik zou mijzelf niet zijn als ik niet met een betere en gemakkelijker methode zou komen, die ik ook nog eens gratis in dit boek beschikbaar zou stellen. In plaats van vier vragen, gaan we er onszelf drie stellen, en ons bewustzijn tot op het bot scalperen. Als je liever in Sinterklaas, de tandenfee en in je huwelijk blijft geloven dan raad ik je aan dit hoofdstuk verder te *skippen*. Voor al die jochies en grietjes die hun nieuwsgierigheid hebben behouden

en die nu wel eens willen weten hoe het écht zit... laten we aan de slag gaan. Diepgang dus.

De drie vragen die we onszelf gaan stellen, luiden als volgt;

Wie ben jij?

Waar ben jij?

Oh ja, joh?

Of als je het na het onaneren in je eentje doet:

Wie ben ik?

Waar ben ik?

Oh ja, joh?

Van deze drie heb ik eerlijk gezegd alleen de laatste verzonnen. Die andere twee laat iedere doorsnee zen- of advaitameester je al stellen. Of een Christus, die in de Nag Hammadi geschriften stelt: *'Je bestudeert het gezicht van hemel en aarde, maar je weet niet eens waar je bent. En je negeert het huidige moment.'* Meesters vergeten alleen altijd de meesterlijke *'oh ja, joh?'* die het zootje afserveert. Nou ja, die mogen ze dan vanaf nu vrijelijk van mij jatten. Alle ideeën in dit boek zijn immers rechtenvrij.

Eigenlijk zou ik deze ondervraagtechniek kunnen reduceren tot het spitsvondige *'oh ja, joh?'*. Vroeger of later zul je erachter komen dat namelijk alle ideeën die je over jezelf of over de wereld hebt, niet kloppen. Net als dat zogenaamde wetenschappers om de zoveel tijd komen met een nieuwe theorie, die de oude paradigma's omver gooit. Waarom dan niet gelijk toegeven dat je nooit gelijk kunt hebben en er altijd naast zit. Oh ja, joh?

Laten we beginnen. Wie ben jij?:

Ik ben ... (jou naam).

Allereerst zou ik je ff *dissen* door te zeggen dat ik nog nooit van de naam puntje, puntje, puntje heb gehoord. Jij zou je naam noemen. Ik zou binnenvallen met: ‘Oh ja, joh?’ Want wie zou je zijn als je die naam niet had? Precies, nog steeds jij. Ik zou in ijl tempo de volgende ‘Wie ben jij?’ op jou afvuren. Jij zou bijvoorbeeld zeggen:

Puntje, puntje, puntje: *Ik ben mijn beroep.*

Ikke: Oh jah, joh? Dus jij zou jij niet zijn als je een ander beroep hebt? Wie ben jij?

Puntje, puntje, puntje: *Ik ben een dochter, zoon, vader, moeder, vriend, vriendin.*

Ikke: Oh ja, joh? En als je nou als Tom Hanks in *Cast Away* alleen op een onbewoond eiland zou aan spoelen, zou je dan nog steeds jij zijn? Wie ben jij?

Puntje, puntje, puntje: *Ik ben iemand die uit die en die buurt komt.*

Ikke: *Yeah right!* (ik zou mijn ‘oh ja, joh’s’ uiteraard taalkundig variëren). Dus als je in een andere buurt zou wonen, zou jij ‘jij’ niet meer zijn? Wie ben jij?

Puntje, puntje, puntje: *Ik ben mijn imago, mijn kledingsmaak, mijn haardracht, mijn stijl, mijn maniertjes...*

Ikke: *Maar natuurlijk...* Wie ben jij?

Puntje, puntje, puntje: *Ik ben mijn principes, mijn waarden en normen.*

Ikke: Oh ja, joh? Je bedoelt je Matrixprogrammering?

We zouden dit vragenspelletje met de eerste vraag ongeveer een uurtje volhouden. Als je een mooie vrouw was, zouden we nu zo ongeveer wel ‘tot de kern doordringen’... ;-). Als je een gast bent, zou ik zeggen: ga jezelf maar die vragen stellen, dude, ik heb andere dingen te doen. *Anyway*, je krijgt een idee van waar we naar toe willen hè? Alles wat jij zeker meende te weten over jezelf, komt op scherp te staan. Alles.

Als ik je enigszins aan het wankelen gebracht zou hebben en je al in een lichte identiteitscrisis aan het komen bent (huil maar even op mijn brede schouder, poppie), dan zou ik nog wat *spice* toevoegen en als een volleerd zenmeester vragen: Wie ben jij, als je geen gezicht zou hebben?

Doenk. Die komt binnen. Zonder dollen.

We zijn zo gewend aan ons gezicht, dat we ons daar onbewust volledig mee identificeren. We moeten niet voor niets ons paspoort laten zien om ons te identificeren. Maar dat is Matrix identificatie! Ik zou de vertwijfeling in je ogen zien en je vragen om je ogen dicht te doen. Nee, niet om ongewenste intimiteiten in te zetten als je een mooie vrouw was, maar om je te vragen: Ben je nog steeds jij, zonder gezicht, met je ogen dicht?

Jij (in deze casus: de mooie vrouw) zou niet anders dan ‘ja’ kunnen antwoorden. Je bent dus ook niet je uiterlijk. Maar als je niet je baan, uiterlijk, smaak, opleiding, intelligentie, afkomst, huidskleur, ras of wat dan ook bent, wie ben je dan wel? *Good question..!* Ik ben blij dat je weer vragen gaat stellen en je niet met debiele kluitjes het riet in laat sturen, zoals de meeste volwassenen doen. Ik zou doorgaan en vragen wie jij was, voor je geboren was. Of zoals zenmeesters zeggen: Hoe zag je gezicht eruit voor je geboren werd? Of: hoe zou je jou herkennen als je geen gezicht had?

Je zou verward raken, zeer verward en terecht: je hebt je wellicht tot nu toe net als negenennegentigkommazevenzesachtvier procent van de mensheid op je visuele prikkels georiënteerd. Maar wat nu als er geen spiegels zouden zijn? Dieren zien zichzelf zelden of nooit, en zijn toch volledig zichzelf. Op dit punt aangekomen en de eerste lagen van bijgeloof te hebben gesloopt, kunnen we denk ik gerust stellen dat je niet bent hoe je eruit ziet, mee eens? Als je mij dus een beetje vertrouwd, sluit dan je ogen – dadelijk, anders kun je de volgende vraag niet lezen. Zo'n zeventig procent van ons bewustzijn wordt overdag in beslag genomen door visuele prikkels. Het meeste waar we ons mee identificeren, inclusief ons gezicht, gaat via het kijken. Maar ben jij dat? Oh ja, joh? Dacht het niet. Hoe zou een blinde zichzelf dan kunnen identificeren? En als je niet al die uiterlijk- en oppervlakkigheden bent, wie ben je dan wel? Of liever, vraag twee: waar ben jij? Sluit je ogen maar eens en vraag je af waar jij bent. Die 'jij' die we niet kunnen zien, zit die bijvoorbeeld in je tenen? Waar ben jij?

Puntje, puntje, puntje: *Daar ben ik ook.*

Ikke: Oh ja, joh? En als je geen voeten zou hebben?

Puntje, puntje, puntje: *Dan ben ik in mijn hart?*

Ik: Maar natuurlijk! En als je hart wordt getransplanteerd? In welke cel ben jij precies? Oh ja, de cellen van je hart vernieuwen zich om de zoveel tijd. Ben jij dan de oude of de nieuwe cellen?

Puntje, puntje, puntje: *Dan ben ik mijn hersenen. Ik ben mijn denken.*

Ikke: Mmmmm... en als je slaapt en niet denkt, waar ben jij dan?

Puntje, puntje, puntje: *Dat weet ik niet. Maar ik weet wel dat als ik wakker ben, ik in mijn hoofd ben. Daar ben ik dus. Schaak.*

Ikke: Oh ja, joh? En hoe zit het dan met mensen die een BDE (Bijna-Dood Ervaring) hebben gehad, en volstrekt *geen* hersenactiviteit meer hebben en al minutenlang geen hartslag meer hebben. Waar ben jij als je een BDE hebt en niet via je hersens kan denken en er toch bent? De mensen die terugkomen van gene zijde en gereanimeerd zijn, getuigen bijna allemaal dat ze konden denken en precies wisten wie ze waren en waar ze heen gingen. Dus waar ben jij als je niet in je hersenen bent?

Puntje, puntje, puntje: *Schaakmat*.

Weet je, dit is niet een of ander filosofisch spelletje om mooie dames mee om mijn pink te winden, ook al werkt het wel buitengewoon goed. Het gaat er om dat je kaf van koren leert scheiden. Zolang je blijft geloven in dingetjes die je vanaf je achtste jaar ongeveer beter niet meer kan geloven, blijf je een gevangene van de Matrix. Al je zintuigen bedonderen je, want die geven je steeds het idee van een vaste realiteit. Terwijl de atomen in alle materie die je kunt zien, voelen, horen, ruiken en proeven in verhouding net zo ver uit elkaar zijn als twee planeten. Materie bestaat dus helemaal niet. Op het kleinste niveau veranderen deeltjes zelfs voortdurend in dan weer golven, dan weer deeltjes. Sterker nog, wetenschappers hebben ontdekt dat *hoe* materie materialiseert afhankelijk is van de waarnemer.

En daarmee komen we weer terug bij een van de basisstellingen van dit boek: *zo binnen, zo buiten*. Zoals jij de wereld waarneemt, is ze. Jij bent de schepper. Als jij er niet bent, is er geen wereld. Ver gezocht? Zeg nou zelf: waar is de wereld dan als jij slaapt? Precies, we leven in een droomwereld, de Matrix. En het wordt hier een stukje *cooler* als jij wakker wordt in de droom en bewust gaat leren creëren. Nu nog vormen je oordelen en onderliggende angsten de codes waarmee jij de realiteit creëert die je vervolgens weer waarneemt. Wacht maar af wat er gaat gebeuren als je de

spelregels van de Matrix doorziet en alles wat zich voordoet oordeelloos aanvaart.

“God made the senses turn outwards. Man therefore looks outwards, not into himself. But occasionally a daring soul, desiring immortality, has looked back and found himself.”

Katha Upanishad

Als je je ogen sluit, kun je verder op onderzoek. Je kunt de ‘Waar ben ik?’ beproeven via je zintuigen. Wat ruik ik en ben ik mijn ruiken? Nee, want er is iemand die ruikt. Ben ik dan mijn gehoor? Nee, want er is iemand die hoort. Mijn smaak dan? Nope, er is iemand die proeft. Mijn gevoel dan? Nee, er is iemand die voelt. En die iemand, die geen gezicht heeft en die er al was vanaf het begin der tijden, die tijdloze waarnemer achter je gedachten, gevoelens en waarnemingen, die *iemand*, die niet te localiseren valt, die ben *jij*. Jij bent niets! Ik ook. In wezen zijn wij dus dezelfde. We zijn één en dezelfde, precies zoals de Kosmische Traditie beschrijft.

“Do eyes and ears perceive? No. Your own Buddha Nature, being essentially pure and utterly still, is capable of this perception.”

Hui-Hai

Als die *jij*, die verschillende stromingen *boeddhanatuur*, *essentie*, *Zelf* of *ziel* noemen, jouw lichaam verlaat na je dood, valt je lichaam uit elkaar. Jij bent de levende Tao, die stroomt in alles dat leeft. Jij hebt geen naam, geen gezicht, geen toekomst en verleden. Je bent altijd. Je bent nu. Je bent de meanderende realiteit die zich van moment tot moment voltrekt in de tijd en ruimteloze dimensie die je gekozen hebt, en je droomt dat je een mens bent. In die droom ben je wakker aan het worden en ontdek je dat je een druppel bent uit de oceaan van de eeuwige Tao. Je bent niets meer en niets minder dan goddelijk, je beseft het alleen nog niet. Je bent vrij.

Je was altijd al vrij, alleen wist je het misschien nog niet. Je bent net als de gevangenen in Plato's grot; de boeien stonden altijd open, alleen was het lekker veilig bij het vuur en de schaduwen op de muur, zo bekend. Nu heb je de keus: sta je op en loop je naar buiten, of blijf je zitten en wentel je je in zelfbeklag en vergetelheid? Als je opstaat, kijk dan niet achterom en ga niet terug. Je weet dat in het verhaal van Plato, althans, de versie die ik van mijn filosofieleraar doorkreeg, de man die zich bevrijd en die terugkeert om zijn medegevangenen het goede nieuws te brengen, dood wordt geslagen. Stoor slapende gevangen alsjeblieft niet in hun slaap, maar stap er zelf uit. Blijf onder de radar vliegen en ontsnap, zonder dat iemand er erg in heeft. En ondertussen creëer je, net als ik, een droomleven waarin jij de hoofdrol speelt. En geniet je met volle teugen van wat deze wereld je te bieden heeft. Je bent – vrij naar Willem Kloos - een god in het diepst van haar gedachten, je fantasie is alles dat je nodig hebt om je dromen vleugels te geven. Want de lol is: je Matrixpersonage die je dacht te zijn blijft gewoon intact. Alleen is er nu iemand wakker, iemand die zoals we ontdekten, geen identiteit of vaste plaats heeft. En die iemand is niemand minder dan een onsterfelijke en volwaardige afstammeling van de Ene. De Ene die zich in ontelbare stukjes heeft afgesplitst om zichzelf te kunnen ervaren in de wereld van dualiteit. Het is dus je taak en missie om te ervaren, te spelen, te creëren, te experimenteren en te genieten. Waarom anders zijn sex en geestverruimende middelen zo goddelijk? Omdat je de schepping ermee dient door je ware natuur te ontdekken en te realiseren!

Waarom is werken vaak zo saai en dodelijk? Omdat het door de Matrix bedacht is! Heb je wel eens een dier zien werken? Precies. Matrix. Richt je dus op het goddelijke, op de God in jezelf, en geniet met volle teugen. Het is je geboorterecht. Al het andere zijn leugens van machthebbers in de Matrix die je vanaf kinds af aan hebben gehersenspoeld. Herinner je wie je bent en kom tot leven. Je bent vrij. Altijd al geweest, en of je het nu realiseert of niet: je

zal het altijd zijn, ook al lijkt je gevangen. De Matrix is een bijzonder echt lijkende illusie waarin nagenoeg iedereen gelooft. De waarheid is dat je vrij bent.

34. Vlieg met me mee

*Laat je hoofd niet hangen, ook al heb je verdriet
De wereld is zo slecht nog niet, het is wat jij erin ziet
Kijk maar om je heen, ik wijs je de weg
Je bent niet alleen*

*Het leven stelt op zich niets voor, het is wat jij ervan maakt
Alles wordt nu anders, het is tijd dat je ontwaakt
Ga je met me mee, dit is je kans
Grijp 'm meteen!*

*Kom vlieg met me mee, over land, over zee
Want het avontuur ligt ginds achter de horizon
Wie of wat je ook bent, dit is het moment...
Het is nu of nooit, vlieg weg en kijk niet achterom.
Er ligt meer voorbij die grens dan je ooit denken kon
(Trijntje Oosterhuis)*

Soms moet je je vleugels uitspreiden om voorbij de grens van wat je denkt te weten te komen. Zoals in het volgende verhaaltje. Het werd mij verteld door mijn eentandige filosofieleraar die zo machtig mooi kon vertellen, dat mijn verhaal niet eens bij dat van hem in de schaduw kan staan. Maar ja, jij kent zijn verhaal niet, dus je hebt geen vergelijkingsmateriaal. Je zult het vast mooi vinden. En vroeg of laat zul je doordringen tot de bittere kern van dit verhaal. Iedereen ontdekt de clou namelijk, wat Krishna bedoelt met: *uiteindelijk komen ze allemaal naar mij toe, Arjuna*. De meeste mensen snappen de clou echter pas als het te laat is, als ze allang niet meer aan de bal zijn en dementerend zitten te wachten tot de postbode komt. Dan, in die laatste paar minuten voor de dood, als het leven als een film voorbij trekt, valt het kwartje...

“Er was eens een kikker. Een kikker in zijn zoetwaterpoel. Hele dagen zat hij in zijn modderpoeltje. Op een dag kwam er een andere kikker langs. ‘Waar kom jij vandaan’, vroeg de

zoetwaterkikker. *‘Oh, ik ben op reis, ik kom net bij de oceaan vandaan, die ligt achter de duinen’. Vol ongeloof keek de zoetwaterkikker en antwoordde: ‘Dat kan niet, er is niks anders dan deze poel’. De andere kikker lachte en legde uit dat dit poeltje maar miniscuul was, en dat de oceaan onmetelijk groot was. Hij had er niet eens woorden voor. ‘Weet je wat, ik kan het je wel laten zien hoor. Ik ga straks toch weer terug naar de oceaan, heerlijk’. De zoetwaterkikker verstijfde en werd bang en begon de reiziger voor leugenaar uit te maken en alles dat mooi en lelijk is. ‘Dan moet je het zelf maar weten’, kwaakte de reiziger en ging hoppend de duin op. ‘Zo, ik ben blij da ik van die leugenaar af ben, ik heb weer rust in mijn rijk. Wat een praatjesmaker, oceanen. Laat me niet lachen’. Er landde een ooievaar naast hem die hem met zijn snavel bij zijn poot pakte en de lucht invloog. De laatste woorden van de kikker waren: ‘Oooceaan....’”*

Af en toe valt het veld van de Matrix weg en komt er een laag onder vrij, waar ik zo in kan tappen. Die Matrix kun je zien als breedband frequentie die de hele dag alle mogelijke onzin afspeelt. Ongeveer zo als alle radio- en televisiestations bij elkaar. Jouw innerlijke ontvangststationnetje pakt uit de ether wat nodig is en projecteert voor zichzelf zijn eigen realiteit. Zo is het net of jouw wereld echt is, en helemaal uniek zoals jij die waarneemt. In feite ben je net een trein, die in één van de bestaande sporen terechtkomt en af en toe een wissel pakt. Als je je eigen innerlijke software niet sloopt en onklaar maakt, wordt je automatisch gepakt door één van de magnetische sporen en teruggezogen in de Matrix. Als je het niet gelooft omdat je het niet kunt zien of bewijzen: hoeveel radio- en televisiezenders zijn er nu in, om en rond jou actief? Als je een antenne op je hoofd had zou je álle zenders ter wereld kunnen ontvangen. Zo ongeveer is de Matrix actief, alleen dan op andere onmeetbare frequenties. We noemen die frequenties *morfogenetische velden*. Morfogenese betekent letterlijk het ‘ontstaan’ (*genesis*) van ‘vorm’ (*morfe*). Iedere plant- en diersoort

heeft zijn eigen morfogenetische veld. Dit veld is een soort megageheugen en bestuurt de hele soort.

Carl Jung beschreef dit veld als het *collectief onbewuste*. Hoe je het ook noemt: het is precies dit veld, dat onze soort gevangen houdt. In het veld dat de mensensoort verbindt zitten een aantal corrupte programmeringen, aangebracht door niemand minder dan de Asoera's. Omdat de mens deze signalen uit het soorteigen veld krijgt, is hij zich van geen kwaad bewust. En omdat iedere soortgenoot het morfogenetische veld verder accepteert zoals het is, wordt het nog lastiger om te ontwaken, omdat verder *iedereen* je ongelijk zal willen bewijzen. Als sociale diersoort zijn we zeer gehecht aan de meningen van anderen en passen we ons aan. En voila, daar is het beeld van de gehersenspoelde aan boeien gekluisterde mens weer.

Er is echter een lichtpuntje. En dat is dat die morfogenetische software waarop de Matrix draait, maar een oppervlakkig projectieprogramma is. Het is niet meer dan een holografische illusie. Daarom raad ik je steeds aan om je eigen codes te slopen en je overtuigingen tegen het licht te houden, zodat je kunt zien in wat voor illusies je gelooft (waar je vervolgens de realiteit mee projecteert en materialiseert, zo binnen, zo buiten). Je diepste angsten bepalen de grenzen van jouw mogelijkheden. Durf dus over je grenzen te gaan en ontdek dat die grenzen maar virtueel zijn. Waarom denk je dat ik zo bekwaam op het gebied van het bedrijven van de liefde ben geworden? Ik moest mijn angst en verlegenheid compenseren! Daarom zoek ik steeds de grenzen van het toelaatbare op, om mijn eigen conditionering tegen het licht te houden. Daarom ook stel ik mij regelmatig bloot aan wisselende contacten met bloedmooie vrouwen, om mijn eigen angsten onder ogen te zien. Puur functioneel dus!

Hoe waren we hier nu ook alweer terechtgekomen? Volgens mij via het opspeuren van oude programmeringen waarvan ik er, zoals

je hebt kunnen zien, ook nog voldoende heb. Hey... *nobody's perfect. And my name is nobody.* Of eigenlijk zijn we allemaal niemand, zoals we met Didier's drie vragen hebben kunnen ontdekken. Oh ja, joh?

Wat er gebeurt als we ons persoonlijke verhaal laten en onze Matrixcodes stuk voor stuk schrappen, is dat we in vrijheid terechtkomen. Al het andere is illusie. En als je je boeien afwerpt kun je geschiedenis gaan lezen én schrijven. Je leest het goed. Als je jezelf bevrijd hebt, kun je voorbij de Matrix en kun je inpluggen in het *Akashaveld*. Het Akashaveld is al eeuwen bekend bij mystici. Het is informatieveld dat ónder de Matrix actief is en dat álle informatie bevat van alle gebeurtenissen in de hele wereld, van alle tijden. Wetenschappers hebben wel eens gesteld dat eventuele aliens heus niet de keurige satelieten zullen ontvangen die wij de ruimte insturen, met universele symbolen. Aliens zullen veel eerder de propaganda van Hitler oppikken, die ooit als televisiesignalen verstuurd werd. Die signalen blijven voor eeuwig door de ruimte reizen, tot er een aliensoort is die de golven opvangt. Lekkere indruk zullen ze van ons krijgen! Kun je nog zoveel ruimtesondes op pad sturen met *We come in peace*. Alf en E.T weten wel beter, die hebben de eerdere *Mein Kampf* boodschappen luid en duidelijk ontvangen.

Ongeveer zoals die beeld- en geluidsignalen door de ruimte blijven reizen, zo vormen de *Akashakronieken* zich. Het zijn deze kronieken waar de Ogilvie's en Char's van onze wereld op inpluggen, om hun helderziende informatie te verkrijgen. Een van de gevolgen van het slopen van je Matrixsoftware is dat ook jij je momenten van helderziendheid gaat krijgen. Mensen uit Arabische landen noemen dat *Maktub*, wat betekent: het staat geschreven. Alles staat geschreven, toekomst en verleden. Het enige moment dat niet beschreven staat is NU. Nu heeft magie, omdat we nu het lot een andere wending kunnen geven. De rest staat al vast – toekomst en verleden. Bizar hè? Daarom schrijf ik af en toe zo

lang en snel. Soms worden de Matrixfrequenties minder dik en kan ik rechtstreeks uit de kronieken tappen. Nee, niet van Spiderwick of Narnia. *Akasha*.

Het is belangrijk dat we leren om uit de Matrix te breken, en in de Akashakronieken terecht te komen. Wat in die kronieken over verleden en toekomst staat is ongecensureerde waarheid, de Waarheid van de Mensheid. Het is de Waarheid waarvan je altijd al vermoed hebt dat die bestaat, maar waar je je vinger nooit achter kon krijgen.

Misschien ben je wel een veelgebruiker, of misschien begrijp je niet waarom anderen nu geestverruimende middelen nodig hebben. Hoe dan ook: sommige geestverruimende middelen kunnen je een glimp doen opvangen van de wereld zoals zij hoort te zijn. Sommige geestverruimende middelen *scramblen* de Matrix en brengen je in de staat hoe je zou horen te zijn. Voorbij de innerlijke vervormingen van ScherpRechters en Slavendrijvers, voorbij je zogenaamde waarden en normen, rechtstreeks de vrijheid in. Het voelt daar heerlijk, ontspannen, *chilllllllll*. De tijd bestaat niet, de ruimte bestaat niet. Jij bestaat niet. En toch ben je helemaal op je gemak. Je bent uit je dak. Voor even uit de boeien, in de tijd- en ruimteloze plaats vóórbij de Matrix. Waarom het hier zo lekker is? Omdat het je thuis is. Hier kom je vandaan en ga je weer naar terug. Het is niet voor niets dat bijna alle landen ter wereld dit soort geestverruimende middelen verbieden! Je zou eens een idee kunnen krijgen waar je werkelijk vandaan komt en hoe vrij je in wezen bent. Je zou eens kunnen ontdekken wat je ware natuur is: dan zouden de machthebbers in de Matrix niets meer aan je hebben. Jij hoort gevangene te zijn, en je bijrolletje in de Matrix te spelen. Jij hoort niet in de Akashakronieken rond te snuffelen, vriend.

Je weet inmiddels hoe gek ik op films ben. Ik kijk al jaren geen televisie meer, maar kan des te meer genieten van een goede film.

Zoals *The Golden Compass*. In deze film heet de Matrix het *Magisterium*. Met enge, gggristelijke machthebbers die kinderen willen mismaken door hun krachtdieren te amputeren. Ongeveer zoals dat in onze wereld gebeurt, waarin, zoals ik beschreef, onze instincten worden mismaakt en geamputeerd. Sjamanen gebruiken krachtdieren om hun reizen naar andere dimensies te maken. Een krachtdier is een dier dat jouw natuurlijke vermogens symboliseert. In de film heten deze krachtdieren *daemons*. Volgens de oude Grieken krijgt ieder mens bij zijn geboorte zo'n daemon aan zijn zijde. Zo'n daemon beschermt ons en zorgt ervoor dat wij op ons pad blijven. Als zo'n daemon te veel onder vuur komt te liggen wordt hij vals, dan wordt hij *demonisch*.

*Die kwaadaardige mannelijke en vrouwelijke demonen
Die voor ontelbaar veel verdriet en belemmeringen hebben
gezorgd*

Lijken echt voordat je de verlichting hebt bereikt.

Maar als je hun ware natuur realiseert,

Worden ze beschermers,

En door hun hulp en bijstand

Kun je talrijke vaardigheden verwerven.

(Milarepa 1052-1135)

Koester, met een liefhebbende geest, meer dan een kind

De vijandige goden en demonen van het schijnbare bestaan

En omring jezelf teder met ze.

(Machig Labdrön 1055 – 1145)

Het Magisterium wil voorkomen dat de mensen waarover zij regeert, contact krijgen met het *Stof* dat ze met andere parallelle werelden in contact kan brengen. Zo proberen ze om Lyra's oom Lord Asriel te vermoorden. Asriel staat op het punt om op expeditie te gaan naar de Noordpool, om het Stof te onderzoeken.

Genoeg nu over de film. Waar het over gaat is dat deze 'kinderfilm' prima laat zien hoe het ervoor staat in de wereld:

kinderen worden mismaakt en hun kracht en instinct wordt geamputeerd door machthebbers in de Matrix – de Bushes, Barack's en Balkenendes van deze wereld. Ggggristelijke gruwelijke griezels. En: *Stof* is uiteraard een metafoor voor de eenheid of Akashakronieken die we onder invloed van entheogene geestverruimende middelen ontdekken, maar daar moesten de makers van de Compass een andere naam voor vinden, anders was de film gelijk verboden. Hetzelfde gebeurt met sprookjes, daar zitten ook talloze aanwijzingen in gecodeerd. Nietsvermoedende ouders voedden hun kinderen al eeuwenjong met esoterische wijsheid en aanwijzingen. Wat dacht je van Alice in Wonderland, waarin Alice, net als Neo, drugs moet gebruiken om in een andere bewustzijnsstaat te kunnen komen. Vooral voor blijven lezen, lieve oudertjes. Misschien is Matrix Guerilla een geschikt boek voor vijf jaar en ouder? Ga maar eens aan je kleine uitleggen wat je met andere vaders of moeders tussen de lakens uitspookt. Schijnheil! Je kind mag wel op zijn *Playstation* anderen vermoorden, maar als het op de liefde aankomt, meten we ineens met twee maten.

Terug naar de studio, waar hadden we het over? Magische geestverruimende middelen, die ik liever sacramenten noem (heilig geheim), en die in The Golden Compass 'Stof' heten. Een gouden kompas dat niets anders is dan onze intuïtie, die zo in kan *tunen* op de Akashakronieken.

Met deze Stof komen we zo in de parallelle universa waar we een kijkje kunnen nemen in deze Akashakronieken om uit te zoeken hoe het nu echt zit. Geen wonder dat de autoriteiten – in naam van de heersende Asoera's – tegen elke prijs willen voorkomen dat wij het Stof in handen krijgen en alle stoffen die ons naar de andere zijde kunnen brengen, hebben verboden en op opiumlijst I hebben geplaatst. LSD, Mescaline, Ayahuasca, Paddenstoelen, Iboga, Hasj: allemaal Stof. De *Stof* die je er brengt, de *Red Pill* die je voorbij de Matrix brengt, en de Waarheid doet ontdekken. Als je haar aankunt tenminste. Wat dat betekent kan ik je niet vertellen

want dat is, net als de Tao, gelukkig niet in woorden uit te leggen. Om het te ontdekken, zul je het moeten worden. Je zult de Waarheid moeten worden! Dat is het geheim, wat voor Matrixmensen niet te ontsluiëren valt, want die durven geen entheogene geestverruimende middelen te nemen en naar de andere zijde te reizen. Sterker nog, die arme drommels zijn doodsbang voor hun ware natuur en alles dat daarmee te maken heeft. Geestverruimende middelen zijn voor deze gekortwiekte schepsels der natuur uit den boze en moet daartoe zelfs bij wet verboden worden. Zij zullen nooit hun ware natuur ontdekken en sterven zonder een besef te hebben gehad wie ze werkelijk zijn.

Daardoor blijft ons geheim...ehh...geheim. Een goedbewaard geheim, dat dan weer wel.

Vraag jezelf niet wat de wereld nodig heeft

Vraag jezelf wat jou doet léven.

En ga dan heen en dóe het.

Want, wat de wereld nodig heeft

Zijn mensen die tot léven zijn gekomen.

(Harold Whitman)

Dit boek zou je dus kunnen zien als een ode, nee, als een hommage aan alles in ons wat wild en onaangepast is en wat tot leven wil komen. Want ook jij mijn vriend of vriendin, staat op de nominatie om hopeloos in te slapen. Als je al niet diep in winterslaap bent. En wat ik mij nog het meest besef op dit moment is hoe zeldzaam de goddelijke momenten in ons leven zijn. Toen ik midden in het feestgeweld zat en rondzwierf van *afterparty* naar *party* naar *after*, leek het alsof er nooit een einde aan zou komen. *Never ending story*. Nu kan ik mij al bijna niet eens meer herinneren hoe het was. En zo gaat het met onze levens. We zijn niets anders dan *dust in the wind*. En zo schijnbaar betekenisloos als we zijn, kunnen we dus ook gemakkelijk beslissen om het onderste uit de kan te halen en voluit te gaan leven. Wie heeft er

ooit gezegd dat we een verlicht leven zouden moeten leiden? Het is de valkuil waar veel spiritueel georiënteerde mensen met open ogen inlopen. Sukkelaars! Alsof alle heerlijkheden van de wereld ineens niet meer zouden mogen. Volgens mij gaat ware verlichting erover om er juist met volle teugen van te genieten. Maar dan wel volledig bewust en zonder schaamte- en schuldgevoelens.

35. DE DWAAS

Je vraagt me hoe ik een dwaas werd.

Het gebeurde aldus: Op zekere dag, lang voor vele goden geboren waren, ontwaakte ik uit een diepe slaap en zag dat al mijn zeven maskers gestolen waren- de zeven maskers die ik in zeven levens gevormd en gedragen had- ik snelde ongemaskerd door de volle straten en schreeuwde: "Dieven, dieven, de vervloekte dieven."

Mannen en vrouwen lachten me uit en sommigen liepen uit angst vlug naar hun huizen.

En toen ik op de markt kwam, riep een jongen die op het dak van een huis stond: "Het is een dwaas." Ik keek naar hem op; de zon kuste voor het eerst mijn naakt gelaat en in mijn ziel ontbrandde de liefde voor de zon, en ik verlangde niet meer naar mijn maskers. En als in een droom riep ik: "Gezegend, gezegend zijn de dieven die mijn maskers stalen."

Zo werd ik een dwaas.

En ik heb in mijn dwaasheid zowel vrijheid als veiligheid gevonden; de vrijheid der eenzaamheid, en de veiligheid van het onbegrepen worden, want wie ons begrijpen maken iets in ons tot slaaf.

Maar laat ik niet te trots zijn op mijn veiligheid. Want ook een dief in de gevangenis is veilig voor een dief.

(Kahlil Gibran)

In dit boek wil ik als ik dat nog niet duidelijk heb gemaakt, een lans breken voor dwaasheid. Ik weet niet of het jou opgevallen is, maar de wereld zoals *schizo-me* die waarneemt wordt steeds gezapiger, gewelddadiger en serieuzer. Wat is er met onze gekken gebeurt? Als zelfs ome Herman er geen brood meer in ziet en van het Hilton springt, *what's wrong with us?* Theo met een mes in zijn ribben, Pim een kogel. *Megawacko* Boudewijn Büch de pijp uit. De enige die het nieuws halen zijn die enge Magisterium-gggristelijke-ministers en enge zogenaamde 'van de vrijheid politici' die onze rechten in willen dammen en afpakken en erg gelijken op die gast die in veertig-vijfenveertig aan de macht was.

Wat is er gebeurd met ons? Wie durft er nog openlijk tegendraads, anarchistisch en rebels te zijn? Wat is er gebeurd met überrebel Timothy Leary en zijn gouden credo *Turn on, Tune in, Drop out?* Matrixguerilla in zes woorden. Neem entheogene middelen, stem af op de realiteit ónder de Matrix en rebelleer. Leary is dood maar zijn woorden zijn nog altijd even krachtig. Alleen: waar beklijven ze nog? Waar zijn de woorden van *The Doors* gebleven die hetzelfde advies gaven om aan de Matrix te ontsnappen: *Break on through to the other side?*

Wat is er gebeurd met het anarchistisch bolwerk in Nederland, vaak geleid door krakers? De meesten hebben zelf keurige gezinnetjes en *prefab*woningen op *vinex*locaties. Ze zijn gelijmd door gemeentes met mooie antikraakwoningen en zo stukje bij beetje weer de Matrix ingetrokken.

Wat is er gebeurd met Leary's maatje, Ken Kesey? Als er één *nutcase* met *brains* op deze aarde rondliep, was hij het wel. Of eerder, rondreed, want dat was wat hij deed met zijn groep de *Merry Pranksters*. Rondtoeren. Zijn bus heette *Further*. Verder, altijd maar verder. Stilstand is achteruitgang en er moesten meer mensen kennis maken met Kesey's briljante gekte en natuurlijk LSD, het entheoegen van de oude Grieken. Gelukkig heeft hij de

prachtige film *One Flew Over the Cuckoo's Nest* nagelaten, met een grandioos acterende Jack Nicholson (McMurphy) in de hoofdrol.

Op elf minuut vijftig zegt hij tegen de psychiater die twijfelt of hij nu gek is of niet:

Doc.: *“Natuurlijk klopt het dat u vastzit voor ontucht met een minderjarige. Dat klopt, nietwaar?”*

McMurphy: *“Absoluut, maar Doc, ze was vijftien en zag er uit als vijftendertig, Doc... en ze zei dat ze achttien was en ze wou maar al te graag, begrijpt u? Ik moest mijn broek bijna dichtnaaien. Maar tussen ons gezegd en gezwegen, ze was misschien wel vijftien, maar als je zo'n poesje voor je ziet... (de originele engelse tekst is uiteraard veel beter dan de vertaling: 'When you get that little red beaver right up there in front of you'). Dat snapt u vast ook niet.”*

Doc. *“Ik hoor wat u zegt”*

McMurphy : *“Niemand kan daaraan weerstaan. Daarom ben ik in de bak beland. Nu zeggen ze dat ik gek ben omdat ik hier niet als een plant zit.”*

Om dan aan het eind van de film, op hondervijftwintig minuut veertig nog een keer genadeloos toe te slaan nadat ze zijn hersens met stroomstoten hebben bewerkt:

Billy: *“Hoe gaat het Mac”*

McMurphy: *“Perfect Billy. Ik kreeg tienduizend watt per dag, weet je, en ik ben zo geil als boter. De vrouw die me nu aanraakt flikkert als een flipperkast en betaalt uit in zilveren munten...”*

Ken Kesey ging vaak naar psychiatrische tehuizen om met de gekken te praten, meestal als hij zelf uit z'n dak was. Hij kwam erachter dat de meesten helemaal niet gek zijn, maar gewoon anders, en door de maatschappij achter tralies gezet en platgespoten. Dat is waar de film over gaat. En dat is waar dit boek

over gaat. Ben ik *schizo*, of leven we in een doorgedraaide wereld die gecontroleerd wordt door de matrix? Zelfde thema vind je terug in Paulo Coelho's *Veronica besluit te sterven*. Wie is er gek? Ik in ieder geval wel, naar de maatstaven van die *doorgefucked* wereld.

36. LESSEN IN LIEFDE

Liefde is iets anders dan loyaliteit. Loyaliteit heb je als je kindjes hebt gemaakt en je blijft bij elkaar, *for better or for worse*. Liefde gaat om de intimiteit aangaan en elkaar respectvol stapje voor stapje leren kennen en veroveren. Het beest in elkaar losmaken. Naar onze ware natuur leven. Elkaar erkennen zoals je bent zonder de ander te willen veranderen of verbeteren. Respectvol betekent wat mij betreft met oog voor elkaars grenzen. Om die samen stukje bij beetje op te rekken. ‘Hoer’ en een welgemikte pets op de mooie billen klinkt wellicht niet al te respectvol voor de willekeurige Matrixlezer, behalve als je weet dat iedere vrouw een sloerie of een hoer in zich heeft, die erop wacht om bevrijd (of is het bevreeën?) te worden. En wat een intimiteit kan het geven als je allebei je Matrixmaskers durft af te zetten en los durft te gaan. Dat is liefde! Erkennen dat je alles bent, licht en schaduw. Zoals ook de volgende derde eeuwse gnostische tekst ons leert:

Donder: volmaakt bewustzijn

Ik ben de eerste en de laatste.

Ik ben de hoer en de heilige.

Ik ben de vrouw en de maagd.

*Ik ben de moeder van mijn vader
en de zuster van mijn man.*

*Verlaat mij niet in mijn zwakheid
en wees niet bevreesd voor mijn kracht*

*Waarom hebben jullie mij gehaat
in jullie beraadslagingen?*

Lessen in de liefde zijn vooral lessen in bewustzijn. De kunst is om je ego buiten de slaapkamerdeuren te houden. In de slaapkamer doe je wat het meest eigen en natuurlijk aan jou is: slapen en neuken. Beide vragen een vorm van controleverlies en overgave. Ga maar eens proberen om *bewust* en op wilskracht in slaap te

vallen. Lukt je niet. Hetzelfde geldt voor sex: leer je wilskracht uit te schakelen en je ego te negeren. Kruip lekker diep in je lichaam en spreek alleen in haar taal: genieten. Geef aan je lief aan waardoor jij nog meer kan genieten en wat zijn of haar rol daarin is. Zodra je ego in de vorm van de Perfectionist, Slavendrijver of ScherpRechter zich met het spel gaat bemoeien stop je even en kun je je afvragen waar je je zorgen om maakt. Vertel dit tegen je partner en doorbreek de banvloek van niet-communiceren.

Let wel: hoe kwetsbaarder je jezelf durft te maken, hoe waakzamer je ego zal gaan worden, want dat is geschapen om je tegen kwetsuren te beschermen. De snelweg om je ego in de sluimerstand te zetten, is door je behoeften duidelijk te communiceren, zodat je optimaal kan genieten en in *trance* raakt. Als dan je instincten worden gewekt en je vol overgave aan de slag kunt, is je ego met vakantie. Het gaat er dan niet meer om wat voor prestatie je levert, hoe lang je het volhoudt, hoe je eruitziet of dat je scoort: het draait dan alleen nog maar om genot, de taal van de Tao en de Ene. Hoe kan het anders dat de magie van het leven doorgegeven wordt in de opperste staat van genot? Het is de slimste truc van de schepper om het voorbestaan van soorten aan de ultieme vorm van genot te verbinden, gekoppeld aan geslachtsgemeenschap. Je kunt het universum niet beter dienen dan door te genieten, te genieten en te genieten. Door te genieten maak je vijfhonderd jaar calvinistisch azijnpissen ongedaan en dien je de Tao, onze ware natuur.

37. PLASSEN- & RAMPETAMPEN

*Knoop je jas dicht, doe een das om, was eerst je handen
Kam je haren, recht je schouders, denk aan je tanden
Blijf niet hangen, recht naar huis toe, spreek met twee woorden
Stel je netjes voor, eet zoals het hoort en zeg u {u u u...}*
(Doe Maar)

Hoe lang is het geleden dat je ongebijddeld kon genieten van het betere stampwerk, en dan in plassen, mocht je weer eens wat anders denken? *Sick fuck!* Tuurlijk heb ik mij ook schuldig gemaakt aan het over iemand heen urineren, maar dat heb ik al opgebiecht. Ik was acht en piste over de nietsvermoedende Ator heen. Dat is mijn hele Golden Showercarrière. Kijk, jij voor jou moet natuurlijk zelf weten waar je voorkeur ligt maar mij kan je geen plezier doen met sex met uitwerpselen en urine.

Mijn voorliefde voor plassen is evenwel nooit weggegaan. En hetzelfde zie ik in mijn jongens. Als die een plas zien op straat, rennen ze erop af, denken geen moment aan de schone kleertjes die ze aan hebben en springen er vol in. Om vervolgens net zolang met twee benen in de plas te stampen totdat die leeg is, op naar de volgende.

Niet dat ik dat nog echt voluit durf, plassen stampen. Ik bezig meer de aangepaste variant, plassen rijden. Als er ergens ook maar een laf plasje op het wegdek is, trekt mijn stuur er bijna automatisch heen, al moet ik er twee meter voor omrijden. Wanneer heb jij voor het laatst door een diepe plas gereden? ‘Oh nee, is niet zo goed voor de tektiel onder mijn auto’. Of zoals je moeder vroeger zei: ‘Oh nee, je schoentjes worden nat...’

De grootste lol – nou komtie – kan ik hebben als er ook nog een voetganger of fietser ongewild betrokken is in het spel. Als ik zo’n nietsvermoedend prooidier in mijn vizier krijg én een fikse plas bemerk, gaat er bij mij een knop om. De witte en de zwarte wolf

raken dan in een hevig gevecht. De witte neemt het uiteraard op voor de onbeschermden voetganger of fietser, die vaak al genoeg heeft aan de regen en de gure wind. De zwarte wolf in mij geeft een beetje extra gas en neemt mijn stuur over, zodat we met *maximum impact* een waterscherm op kunnen trekken als we erlangs rijden.

De ene keer wint de zwarte, dan weer de witte wolf. Maar altijd gaat de adrenaline door mijn lijf. Op de quashbaan had ik dat ook, als ik Arjan mag geloven. Die kwam ik laatst tegen op een strandfeestje. Met een verbeterd hoofd vertelde hij hoe ik hem meer dan tien jaar geleden op zijn reet had geslagen met een balletje. Hij stond keurig in de T, deed een stap naar voren om de bal netjes te retourneren en had zich omgedraaid om te zien waar ik de bal heen wilde spelen. Hij had dezelfde blik in mijn ogen gezien die willekeurig voorbijgangers op een regenachtige dag zien: een satanisch genoeg om stout te zijn. Voor Arjan resulteerde dat in een blauwe plek op zijn achterwerk, die de weken daarna zwart zou worden.

Dit soort dingen heb jij zeker niet hè, brave Hedrik(a)? Nee natuurlijk niet. Net als Ator zeker, die geeft mij ook al vanaf onze prille jeugd de schuld van alles wat duister is. Zoals die keer dat we aan het stoeien waren, nadat we ons weer eens stierlijk verveelden bij het vissen. Stoeien werd knokken. Knokken werd vechten. En voor ik het wist trok ik Ator aan zijn been door het gras. Ik zag een grote hoop liggen, zo'n drol die wel door een bouwvakker of wolfshond gemaakt moet zijn. En wederom de onweerstaanbare drang om stout te zijn. Het leverde nietsvermoedende Ator naast een grasgroene vlek op zijn spijkerbroek, een enorm bruin plakkaat op de achterkant van zijn broek op, die een uur in de wind meurde. Ik zei er niks van, maar moest alsmoer zo zenuwachtig lachen als ik ernaar keek. Zelfs nu, nu ik aan het schrijven ben, komt dat lachje weer terug. De tranen

sprongen dan ook in mijn ogen toen ik vroeg of hij in zijn broek had gepoept.

Ik begrijp dat je zit te wachten op het moment dat ik mijn belangrijke inzicht opschrijf en gewetenswroeging toegeef, maar dat moment komt vooralsnog niet. Ik voel me lichtjes schuldig, dat wel. Maar het gevoel van een ongemakkelijk soort stoutheid overheerst. Laten het maar houden op: *een zieke geest in een gezond lichaam*.

Ik weet ook niet zo goed hoe of wat ik hiermee aan moet, maar ik heb het tenminste opgebiecht. Want oei, dit soort sadisme zit volgens mij wel op het randje van wat toelaatbaar is, of niet? Hoeveel oordelen heb je al langs zien komen in jezelf?

Het is niet dat ik het goed praat of zo, of verheerlijk. Dat is waar mijn biecht helemaal niet over gaat. Waar het om gaat, is dat het is zoals het is.

Ator is wat dat betreft meer iemand van de ontkenning. Die doet gewoon net alsof iets er niet is. Hij is al jaren volleerd alcoholist en hield tot voor kort vol dat hij een gezelligheidsdrinker is. *The Nile isn't only a river in Egypt* (Denial), zeggen verslavingsmensen. Ontkenning is één van de krachtigste verdedigingsmechanismen dat ons ego in huis heeft. Naast projectie. Weet je nog, je eigen shit op iemand anders projecteren. Altijd zijn het anderen die slecht zijn, of juist heel erg goed. En van jezelf ontken je dat jij het bent.

Wat er in dit mechanisme gebeurt, is dat de schaduwkant ongecontroleerd raakt. Kijk, mijn schaduwkant is stout en heeft licht sadistische trekjes. Ik ben er niet echt trots op, maar geef wel toe dat het bij mij hoort. Ator ontkent gewoon regelrecht en ziet zichzelf als een markante, rechtschapen en sterke huisvader met een klein alcoholprobleempje. Zijn schaduw heeft zich

gemanifesteerd als *Lonny*. Lonny is een denkbeeldig konijn. Als Ator iets stouts wil doen, doet hij dat niet zelf, maar wordt hij gedwongen door zijn denkbeeldige vriend. Zo moet hij, als hij door de stad rijdt, alcohol drinken of coke bestellen. In zijn achteruitkijkspiegel ziet hij Lonny zitten, en Lonny fluistert: '*Do it*'. Na verloop van tijd begint het konijn harder te praten, en zelfs te schreeuwen: '*DO IT!*'

Zo'n zelfde konijn komt voor in de ongeëvenaarde film *The World's Gone Pete Tong*. Ook *Donny Darko* heeft zijn konijn, *Harvey*. Geen idee of Ator Lonny is gaan zien voor of na deze films, maar feit blijft dat veel mensen hun schaduwkant op andere projecteren en er zelfs niet voor terugdeinzen om dit op onschuldige konijntjes te doen. De zondebok. Het zwarte schaap. Didier.

Vooralsnog lijkt Lonny levensecht voor Ator. Zelden kan hij Lonny's '*Do it*' weerstaan. Als hij zich dan weer helemaal aan gort drinkt en snuift en maandag weer naar zijn werk moet, zit Lonny andermaal op de achterbank en zegt verwijtend: '*I told you...*' Lonny heeft zelfs een eigen liedje gemaakt waarmee hij Ator dagenlang kwelt als hij met een kater en een loopneus achter het stuur zit:

Oh no, I told you so
That's why, I tell you a lie

Ator is trots op zijn heterofiele rechtgeaarde bestaan. Daarom is hij waarschijnlijk zo'n gemakkelijke prooi voor Lonny. En voor mij. Het is zo makkelijk om hem te shockeren. Voor zijn veertigste verjaardag bood ik hem een *Dutch Rudder* aan (uit de hilarische film *Zack and Miri make a Porno*). De Dutch Rudder is de enige homoseksuele handeling waarbij je elkaars geslachtsdelen niet aanraakt en toch tot een orgasme kan komen. Je pakt je eigen pik in je hand, en je maat beweegt jouw arm aan je elleboog. Cool

hè? Ate weigerde zijn kado. Het zou voor ons dé kans geweest zijn om onze homofobe trekjes wat te verzachten. Beetje jammer ;-)

Waar Matrix Guerilla om gaat, is dat we onze schaduwkanten gaan leren kennen en toe-eigenen. Juist het wegstoppen van onze donkere kanten maakt dat ze perveteren en enorm in kracht toenemen, waardoor ze ongecontroleerd worden en ons kunnen overnemen. Denk maar aan Kolonel Walter E. Kurtz (Marlon Brando) in *Apocalypse Now*. Kapitein Willard die de hoogbegaafde geperverteerde Kurtz moet liquidieren, zegt: *“To charge a guy with murder in this place, was like handing out speeding tickets at the Indy 500.”* (Mocht je ‘m niet snappen... De indy 500 is een race). Om aan te geven hoe ziek mensen worden tijdens een oorlog.

Juist het ontkennen van onze eigen schaduw en het aan de oppervlakte tonen van onze lichtkant zorgt voor onnoemelijk veel leed. Ik nodig je van harte uit om jou sadistische, geile, stoute en andere onaangepaste kanten van jezelf te gaan onderzoeken. Hoe eerder je begint om je modelburgerschap op te geven en je eigen, keigoeie Matrixpersonage te strippen van zijn modelkwaliteiten, hoe eerder je je uit je eigen boeien bevrijdt. Kijk, dacht je dat ik het fijn vond dat jij mij niet meer ziet als de überhippe slicke *superplayer*? Nu hij ook scheten laat en onschuldige voorbijgangers natspet met zijn sportvelgjes, wordt hij ineens een stuk minder aantrekkelijk, maar wel echt. *What you see is what you get.*

Doordat ik mijn Matrixpersonage strip en ook van zijn schaduwzijde laat zien wordt hij echt zoals hij is. En kun jij ontdekken hoe stout je zelf nu eigenlijk in wezen bent.

In het Nederlands hebben we niet echt een goed woord voor dit soort stoutheid. De stoutheid om de stoutheid zelf. In de engelse taal noemen we het *malicious*. Het nederlandse ‘plaagziek’ of ‘ontdeugend’ komt bij verre niet in de buurt. Ik zie het bij die

peuterventjes van mij ook al: de lol om stout te zijn. Hun ogen staan op oorlogspad en pappa of mamma kunnen zeggen dat iets niet mag, maar ze doen het toch. Dié stoutheid.

Zoals die keer toen ik onze labrador op het bed van mijn zus zag liggen. Dat moet zo'n dertig jaar geleden zijn geweest. Ik sprong bij het beest op bed en zakte knalhard door het bed heen. Poot afgebroken. Nee, niet van die labrador, van het bed. Onze hond bleef wonderwel liggen op het schuin afhellende bed, en de boosaardige, plaagzieke grijns kwam weer op mijn gezicht. Ik zette de afgebroken poot terug en sloop naar mijn kamer. Niet lang daarna kwam mijn zus naarboven en ging – kráááák – op haar bed zitten. 'Jeetje Lars, weet je wat er gebeurd is....' Natuurlijk wist ik dat, ik had niet voor niets al een half uur de tranen in mijn ogen. En weer. Een goede *practical joke* blijft goud. Sorry zus ;-)

38. 1984

Ik heb Orwell's boek ooit gelezen voor mijn engelse literatuurlijst op de HAVO, of eerlijk gezegd: ik heb het uittreksel vlak voor het mondelinge tentamen doorgenomen. Dacht je nou werkelijk dat ik al die boeken ging lezen die we verplicht moesten lezen? 1984 ten top, dat verplichte lezen. Nog steeds geen zin om het boek te lezen, daarom maar de DVD besteld. De film opent met de gevleugelde Ingsoc uitspraak: *"Wie het verleden beheerst, beheerst de toekomst; wie het heden beheerst, beheerst het verleden"*.

Verdere partijslogans zijn:

- *Oorlog is vrede*
- *Vrijheid is slavernij*
- *Onwetendheid is kracht*

Niet heel erg verschillend van de manier waarop de westerse mens leeft, dus. We doen wel of we vredelievende en naar gelijkheid strevende wezens zijn, politici voorop, maar alleen om het werkelijke spel van de Matrix te maskeren. En dat gaat over beheersing, indoctrinatie en uitbuiting.

Ingsoc (de Matrix in 1984) is voortdurend in oorlog. Niet omdat het aangevallen wordt of wil veroveren, maar om zijn onderdanen gekluisterd te houden. Waar hebben we dat eerder gehoord? *Dont beat about the Bush...*

"The consciousness of being at war, and therefore in danger, makes the handing-over of all power to a small caste seem the natural, unavoidable condition of survival."

Hoofdrolspeler Winston Smith is een lagere Partijmedewerker in het Ministerie van Waarheid. Het is zijn taak om de geschiedenis te vervalsen en krantenknipsels te veranderen. Alles en iedereen staat onder controle van *Big Brother*, die via een beeldscherm

iedereen controleert. De mensheid moet helemaal vervlakt worden. De grootste misdaden zijn dan ook *thoughtcrime* (gedachten mogen ook alleen over de partij gaan, alle andere gedachten zijn verboden) en *sexcrime* (Sex mag alleen voor voortplanting van partijgenoten dienen en zeker niet voor genot). Met *newspeak* wordt het woordenboek gestript, want als er geen woorden voor belevingen en ervaringen zijn, is er geen context en beleving.

"The thought police would get him just the same. He had committed--would have committed, even if he had never set pen to paper--the essential crime that contained all others in itself. Thoughtcrime, they called it. Thoughtcrime was not a thing that could be concealed forever. You might dodge successfully for a while, even for years, but sooner or later they were bound to get you."

Winston Smith houdt het een hele tijd vol om er zijn eigen gedachten en gevoelens op na te houden. Hij neukt buiten de deur en houdt zelfs een eigen dagboek bij met oneerbare gedachten, zoals twee plus twee is vier. Uiteindelijk wordt hij toch gebroken. Hij blijkt verraden te zijn door zijn vriendin, die hem er moedwillig in heeft geluisd. Partijlid en zogenaamd Verzetsman O'Brien heeft Winston een boek van Emmanuel Goldstein gegeven, de zogenaamde gevluchte tegenstander van Big Brother, waarin Ingsoc vernietigend bekritiseerd wordt.

Uiteindelijk blijkt ook O'Brien een Partijlid en agent te zijn en neemt hij Smith gevangen, waarna hij hem zelf martelt en ondervraagt. Op de vraag van Smith of Big Brother echt bestaat antwoordt O'Brien ontwijkend. Wel zegt hij waar het om gaat: Macht.

Dit is wat O'Brien tegen Smith zegt: *"Never again will you be capable of ordinary human feeling. Everything will be dead inside you. Never again will you be capable of love, or friendship, or joy*

of living, or laughter, or curiosity, or courage, or integrity. You will be hollow. We shall squeeze you empty and then we shall fill you with ourselves."

Toen ik de film zag werd ik echt kortademig. *Holymoly*, dan te bedenken dat het er in grote delen van de wereld écht zo aan toe gaat. En dat we afsteveneren op een wereldorde die mensen echt zo in de tang wil krijgen. Wat zou er met mijn übergeile en ontdeugende Matrixpersonage gebeuren als de Gedachtenpolitie mij te pakken zou krijgen? Beter voeren we onze guerilla onder het maaiveld!

O'Brien vertelt op een gegeven moment over het Verzet. Smith heeft een idee over het Verzet als beweging, maar voor O'Brien is het duidelijk dat er alleen individuen zijn die zich verzetten en die gedachten hebben die verboden zijn.

Laten we daarom de woorden van de schrijver, George Orwell, ter harte nemen, ontwaken, bewust worden en rebelleren.

"Until they become conscious they will never rebel, and until after they have rebelled they cannot become conscious."

Om te rebelleren zullen we erop los moeten neuken, want deprivatie van sex leidt tot onderdanigheid en oorlogszucht aldus Orwell. Hoeveel zit hij er naast, als we de berichtgeving volgen van gggristelijke kerkelijken die zich aan kinderen vergrijpen?

"What was more important was that sexual privation induced hysteria, which was desirable because it could be transformed into war fever and leader worship."

En daarmee zijn we terug bij de essentie: *sex rulez!*

39. AUWIBAUI

Eén van de mooiste scheldwoorden die ik ken is het eloquente *venerisbak* (www.woordvandedag.nl: elo·quent (bn.) 1 welsprekend). Ik kende het woord niet en wist niet of het iets goeds of slechts was, alhoewel het woord ‘bak’ in het Haags meestal naar iets naars verwijst, zoals *kankâhbak*, *pleurisbak* en *tyfusbak*. *Van Dale online* liet het net als bij het woord *eloquent* weer eens afweten, waardoor ik genoodzaakt was de echte specialisten op het gebied van scheldwoorden te raadplegen: de Bond tegen Vloeken, voorheen 'Bond tegen het schenden door het vloeken van Gods heilige Naam'.

Ik mailde, zoals vaker bij twijfel over scheldwoorden, de allervriendelijkste helpdesk. Als ik eraan denk zal ik ze een keer mijn hoofdstuk *Vloeken is goddelijk* mailen en om een reactie vragen. Nu ff niet, nu zijn we aan het schrijven. Ik vroeg de behulpzame helpdesk of het heel erg was wat Ator tegen mij gezegd had nadat ik hem door de poep had gesleept, of *venerisbak* door de beugel van de gggristelijke censuurmachine heen kon.

Het woord werd gelijk gehekelde door een onverbeterlijke Aart-Jan of iemand van soortgelijke naam die mij antwoordde. *Veneris* zou kunnen verwijzen naar venerische ziekten, oftewel: geslachtsziekte. AJ, zoals ik Aart-Jan al snel amicaal zou noemen, legde uit dat het jachtterrein van de Bond niet alleen meer woorden waren waarin de here of zijn zoon genoemd werden, maar dat het jachtseizoen was geopend op *alles* wat op grof taalgebruik lijkt (daarom hadden de fatsoensrakkers het ‘van Gods heilige naam’ van hun stichtingsnaam gehaald, zodat de kweetjes nu tegen alles wat hen niet zinde van leer konden trekken).

Ik vroeg AJ wat ik dan zou moeten zeggen als ik bijvoorbeeld met een hamer op mijn fikken sla, waarna hij mij rap verbeterde en ‘vingers’ terugmailde. ‘Als je zonodig dan toch jezelf moet uiten,

Lars', schreef hij walgelijk betweterig zoals alleen gggristelijke fatsoensrakers dat kunnen, 'slaak dan een oerkreet of zeg "tjongejonge"'

Ik mailde hem dat ik iets krachtigers zocht, waarna AJ me zijn persoonlijke favoriet mailde: 'Auwibauwi'.

40. STOUTE KANTEN

Wie lacht niet die den mensch beziet? (Vadertje Cats)

Weet je, het leven is steeds leuker geworden sinds ik mijn ontdeugende kanten weer in mijn leven heb gebracht. Wat gebeurt er toch in onze levens waardoor we het contact verliezen met alles dat eigen, onaangepast en vitaal is? Het is heus niet alleen het krijgen van kinderen of een veeleisende baan. Er zijn krachten in de wereld actief - zoals de Bond tegen Vloeken - die *willen* dat we onze puberale kanten opgeven. Uiteindelijk zijn het de donkere Asoera's zélf die achter dit soort initiatieven actief zijn want, zoals we al eerder vast konden stellen, is God de realiteit zoals die zich voordoet. Als ik hier dus Godverdetyfus schrijf, is dit de realiteit zoals die zich voordoet, en is ook mijn vervloeking goddelijk. Dat is de waarheid. Asoera's, of in elk geval één van de vier, willen dat je gelooft in een maakbare wereld waarin mensen als AJ bepalen wat goed en kwaad is. Juist, de Matrix. Auwibauwi, overal hebben de Asoera's hun klauwen ingezet, en ze weten het zó overtuigend te brengen. De AJ's van deze wereld zijn volledig overtuigd van hun gelijk, wat wederom een teken van de Matrix is. Guerilla's weten maar één ding zeker: dat *niets* zeker is. Geleerd van onze guerillagrootvader Socrates (Ik weet maar één ding zeker en dat is dat ik niets zeker weet). *Niets* is de oneindige leegte waaruit we gekomen zijn en waarin we weer terug zullen keren. En zelfs dat is slechts een aanname.

Maar goed, schijt nu ff voor AJ en de Asoera's, we hadden het over de bevrijding van onze onaangepaste kanten, en het tot leven brengen van dát wat vitaal is. En wat dat betreft zijn er geen betere voorbeelden van guerilla's dan de immer stoute, vloekende en narrige gasten van *Jackass*. Gisteravond heb ik de DVD *The Lost Tapes* gekeken en weer helemaal krom gelegen van het lachen. Wat mij betreft is dit het hoogtepunt van menselijke ontwikkeling. Wat die gasten namelijk echt leuk maakt, is dat ze puur zin hebben

om stout en onaangepast te zijn. Je ziet het in hun ogen, gezicht en hele lichaamshouding. Ik denk dat Johny Knoxville, Steve-O, Weeman en al die andere wauzo's een doorn in het oog zijn van de AJ's van deze wereld. Niet voor niets verontschuldigd MTV zich vooraf voor al het verbale geweld in de film, om dan met een vette knipooog te eindigen met: *'Maar ja, wat kunnen we eraan doen?'*

Laten we er alsjeblieft niets aan doen! Goedheid komt niet voort uit niet vloeken en je houden aan de tien geboden, zoals we in de geschiedenis van tweeduizend jaar christendom hebben gezien. Alleen al in de vorige eeuw zijn er honderdtachtigmiljoen doden gevallen in oorlogen waarbij gggristenen betrokken waren. Meer dan in de hele geschiedenis van de mensheid bij elkaar, *for heavens sake!* Ware goedheid komt, zoals we in de Tao zagen, voort uit het je verbinden met je instincten, waardoor je ware natuur tevoorschijn komt. En je ware natuur is niet schijnheilig, moreel en aangepast. Om je ware natuur te ontdekken moet je alles uitbranden wat zich als virussen aan je heeft vastgezet, alles wat die kutkerken ons de afgelopen duizenden jaren hebben willen doen geloven. Geloof niks! Ervaar. Ervaar wanneer je je vitaal voelt. Koop een stapel Jackass DVD's en voel hoe je je na afloop voelt. Word, zoals de enige echte christen, Christus *himself*, ons aanraad: zoals kinderen. Kinderen hebben schijt aan de wereld die de Asoera's proberen te maken en zijn er immuun voor. *Nog*. Die van mij in elk geval wel.

Gisteren was mijn oudste zoon jarig, hij werd vier. Om dat te vieren, waren we uitgenodigd op de peuterspeelzaal van het dorp waar hij twee ochtenden in de week is. Hij hoeft nog niet naar school, maar we willen hem niet helemaal wereldvreemd op laten groeien. Ik schrik me kapot als ik 's morgens tussen de peuters zit. Niet alleen door de ijzeren discipline waar de kids aan zijn blootgesteld. Waar ik zo van schrik, is hoe braaf en aangepast bijna alle kindjes in de kring zijn. De meesten zijn nog geen drie jaar oud en zitten al stijf en braaf op hun stoeltjes. Als er een

beweegt, met zijn voeten stampet of iets teveel geluid maakt grijpt de juf in en noemt hard de naam van het kind. Het kindje verstijft en stopt gelijk met het foute gedrag. Mijn hart kreunt en zucht.

De enige die hier echt stout is, is mijn jongste van twee. De oudste is veel te veel in beslag genomen door het feit dat hij jarig is. De jongste doet alles wat niet mag. Ik doe net of ik het niet zie, en lach ondertussen in mijn vuistje. Ik zie dezelfde demonische stoutheid als ik bij Johnny Knoxville zie, en zijn oudere variant Jack Nickolson. Met 'demonisch' bedoel ik niet 'slecht', zoals onze gggriestelijke broeders en zusters het uit zullen leggen. De donkere kant is gewoon de andere kant in de schepping, de levengevende, vitale kant. Wat echt donker is, is het ego, dat als een schaduw over donker en licht regeert. Stoutheid is niets anders dan dat... stoutheid.

En man, man, wat is die kleine stout. Juf zet een bak met muziekinstrumenten in het midden waar ze *dadelijk* een instrument uit mogen zoeken. Die van mij heeft al een trommel te pakken en ramt er op los. De traktaties die onze oudste uitdeelt mogen *thuis* opgegeten worden, maar onze jongste heeft alweer een grote rand chocola om zijn mond. Ik wou dat er een *Jackass Jeugdacademie* was, daar zou ik hem zeker voor inschrijven. Ik hoop oprecht dat jij je stoutheid mag behouden, vent, en dat ze je niet knippen, scheren en kortwieken zoals ze bij al die andere kindjes al hebben gedaan. Dit is waar de vervloeking van de wereld begint, waar we de negatieve gevoelens over onszelf oplopen en waardoor we *vrijwillig* onze boeien omdoen. In *fucking kindergarten*. Godzijdank ontsnappen er af en toe gastjes als Steve-O en Bam Margera en natuurlijk ikke, die kunnen laten zien wat we missen en hoe we onszelf weer tot leven kunnen brengen.

41. HOE GAAT HET MET JE?

Neo: *“I know you're out there. I can feel you now. I know that you're afraid... you're afraid of us. You're afraid of change. I don't know the future. I didn't come here to tell you how this is going to end. I came here to tell you how it's going to begin. I'm going to hang up this phone, and then I'm going to show these people what you don't want them to see. I'm going to show them a world without you. A world without rules and controls, without borders or boundaries. A world where anything is possible. Where we go from there is a choice I leave to you.”*

We gaan wat mij betreft nog één keer de diepte in. Ik heb eerlijk gezegd geen idee of er nog veel gaat komen, maar we zullen zien. Om de diepte in te gaan, beginnen we dit keer geheel aan de oppervlakte. Aan de oppervlakte van ons bewustzijn heeft de Matrix de meeste macht. En aan de oppervlakte is waar we elkaar voortdurend houden. Ga maar na: wat vraag je als je een bekende tegenkomt? Precies: hoe is het. Hoe gaat het. Of woorden van gelijke strekking.

Het kan zijn dat je tot nu toe nog niet zoveel nagedacht hebt over deze woorden. Want wat betekenen ze nu eigenlijk? Wil je werkelijk weten hoe het is met de persoon die je tegenover je hebt? Dacht het niet! Je wilt een paar oppervlakkigheden horen van het Matrixpersonage dat tegenover je staat. Of hij zijn baan nog heeft. Zijn vriendin. Haar laatste roddels. Ziekte in de familie. Dat soort ongein. Je wilt weten of het Matrixpersonage nog in het juiste spoor zit. Dit is nodig voor *jou* Matrixsoftware, die van iedereen om je heen een soort blauwdruk maakt, een script van hoe mensen zijn. Dacht je nu werkelijk dat je de essentie van iemand ontmoette? Hoe zou dat kunnen, als je die van jezelf nog niet eens ontmoet hebt. Geloof me, je bent tot nu toe nog niets anders dan een goed geprogrammeerde robot geweest, die op verzoek zijn

kunstjes vertoont. Laten eens kijken wat ome Chuang Tze te zeggen heeft over iemand *echt* ontmoeten:

“Met je oren luisteren is slechts één ding. Luisteren met begrip is iets anders. Maar luisteren met het wezen beperkt zich niet tot een vermogen, tot een oor, of tot het verstand. Het vereist leegheid van alle vermogens. En pas wanneer de vermogens leeg zijn, luistert het hele wezen. Er ontstaat een aanraking met het wezen recht voor je, wat nooit gehoord kan worden met het oor of begrepen worden door het verstand.”

Leeg zijn, met je hele wezen luisteren en een ander levend wezen ontmoeten zijn vaardigheden die je kunt gaan ontwikkelen als je je eigen ware natuur of Zelf hebt ontdekt. Tot die tijd blijft het bij ‘hoe is het’ en ‘gaat wel’ of varianten op dit thema. Oppervlakte communicatie die de Matrix verraadt. Hoe anders doen de Maya’s het? Die begroeten elkaar met *In La’kech*, wat ‘ik ben een ander jij’ betekent. Of de Lakota indianen, die *Aho mitakuye oyasun* zeggen: we zijn allemaal één. Of de hindoes, die elkaar begroeten met *namasté*: vanuit mijn Licht begroet ik het jouwe. Komen wij er toch een beetje karig mee weg hè, met ‘Hoe gaat het?’ ‘Best’.

De essentie waar dit over gaat, is... onze essentie. En die is, zoals we met ons zelfonderzoek en Drie Vragen ontdekten, niet buiten ons. Onze zintuigen daarentegen staan naar buiten gericht, waardoor we de illusie geloven dat we *buitenkant* zijn: ons uiterlijk, baan, karakter, opleiding etc.

Laten we eens kijken wat de grote guerillameesters van deze wereld hierover te zeggen hebben. Ramana Maharshi bijvoorbeeld, die zich uit het drukke leven terugtrok en meer dan twintig jaar in stilte mediteerde:

“Can I find my Self in a mirror? Because you look outwards you have lost sight of the Self and your vision is external... Turn your gaze within.”

Een andere guerillameester, Hsu Xu Yun (lijkt op de grijze *martial arts* master uit *Kill Bill*) zegt:

“Wie herhaalt daar Boeddha’s naam? We zouden uit moeten zoeken waar die Wie vandaan komt en hoe die eruit ziet.”

Met andere woorden: stop met het bestuderen van de wijsheden van anderen. Ga degene bestuderen die wijsheden bestudeert. Duh? Precies! Terwijl je dit leest kun je het doen: *wie* is er aan het lezen? Neem je aandacht mee naar binnen in plaats van dat je haar naar buiten projecteert. Wie in jou is er aan het lezen? Bingo! Dat is je ware natuur. Dat ontdekken is wat de meesters *verlichting* noemen. Ik weet het, zo makkelijk kan het toch niet zijn? Hebben zoekers ons niet voorgehouden dat je voor verlichting hard moet werken en jarenlang moet mediteren? Stierenpoep! Volg je aandacht naarbinnen, terwijl je leest. NU. Wie leest dit? Wie is er thuis? Grote kans dat je, zoals alle verlichte meesters, ontdekt dat je leeg bent van binnen. Er is niemand. Er is niets. Alleen bewustzijn. Dat ben jij!

Ga maar na: wat antwoordde god aan Mozes toen die zijn naam vroeg? Nee suffie, niet die tien geboden, die kwamen uit Mozes ego. God antwoordde: *Ik ben die ik ben*. Lees het volgende verhaaltje maar eens van Hui Hai, die op zoek ging naar zichzelf.

Your Treasure House

Hui Hai as a young man traveled to the monastery of Ch’an master Ma Tse about 1,200 years ago and recorded the following conversation:

Ma Tse: *“What do you hope to gain by coming here?”*

Hui Hai: *“I have come seeking the Buddha-Dharma (i.e. the Way)”*

Ma Tse: *“Instead of looking to the treasure house which is your very own you have left home and gone wandering far away. What for?”*

Hui Hai: *“Please tell me to what you alluded when you spoke of a treasure house of my own.”*

Ma Tse: *“That which asked the question is your treasure house. It contains absolutely everything you need and lacks nothing at all. It is there for you to use freely, so why this vain search for something outside yourself?”*

Als jij je bewustzijn mee naar binnen volgt, ontdek je hetzelfde: een naamloze, neutrale, vormloze, lege bewustzijnsvorm die *is*. Ik ben. Meer is er niet. Je kunt jarenlang blijven doorzoeken of er echt niet meer is zoals meester Hsu Xu Yun, om er dan net als hij achter te komen dat er niet meer is dan *ik ben*. *Ik ben* is je goddelijke essentie, je onsterfelijke Zelf:

*“The Providence that casts this spell
And speaks so many tongues to tell,
Transcends the earth, heaven and hell,
But is contained in this heart's cast.*

*The yearning tormented my mind:
I searched the heavens and the ground;
I looked and looked, but failed to find.
I found Him inside man at last.”*

Doordat onze zintuigen naar buiten zijn gericht en we voor eeuwig buiten onszelf zoeken, zijn we verdoemd. We zijn gevangenen van onze verlangens, die volgens Boeddha ons lijden veroorzaken. De verketterde Duitse meester Johannes (Meister) Eckhart leert ons ondubbelzinnig:

“No man was ever lost except for the reason that, having once left his Home Ground, he has let himself become too permanently

settled abroad. There are many who have sought Light and Truth, but never get back to find their way in again. Nor have they found the Truth, for the Truth is in their Ground, not outside.”

Ook in de duizenden jaren oude *Upanishaden* is het recept om de Matrix te verbreken al beschreven:

*Lead me from dreaming to waking.
Lead me from opacity to clarity.
Lead me from the complicated to the simple.
Lead me from the obscure to the obvious.
Lead me from intention to attention.
Lead me from what I'm told I am to I see I am.
Lead me from me confrontation to wide openness
Lead me to the place I never left.,
Where there is peace, and peace, and peace.*

Een andere sleutel is verstopt in het zinnetje: *lead me from intention to attention*. Het ware Zelf in jou, je goddelijke essentie is gelijk aan God. ‘Intentie’ betekent dingen verlangen anders dan dat ze zijn. ‘Attentie’ betekent de dingen opmerken zoals ze zijn en daar vrede mee hebben. Volgens grote geesten als William Law zijn hemel en hel geen plaatsen die we na de dood innemen, maar hebben die te maken met het feit of we de realiteit omarmen of verwerpen (in oud- Engels):

“For there is no hell but where the will of the creature is turned from God, nor any heaven but where the will of the creature worketh with God.”

Guerillameester Douglas E. Harding, vermomde zich tijdens zijn werkzame leven voor de Matrix als architect, waar hij een aardige duit mee verdiende. Ondertussen hield hij zich met hele andere zaken bezig, en van hem kunnen we dan ook leren wat de *Upanishaden* eerder al beschreven:

“The solution is ATTENTION, attention instead of intention. Attention to What is, in place of striving for what should be. Attention to how things already are, without any attempt to improve them. The fact is that total attention is surrender, and total surrender is attention.

Wanneer we leren om onze aandacht naar binnen te richten, de vormloze leegte in durven kijken en van daaruit de realiteit leren zien zoals ze is, komen we in de eeuwige stilte, de Tao onder de Matrix. De Matrix zal je met alle man en macht proberen te beïnvloeden dat zij bestaat. Dat jij bent hoe je eruit ziet. Dat je je verlangens moet volgen. Carrière moet maken. Verantwoordelijk bent. Belasting moet betalen. Rechtschape moet zijn. En zo nog tienduizend afleidingen en eisen. Moet, moet, moet. Van mij *moet* je maar één ding, en dat is ontdekken hoe het echt zit, van binnen. Pas als je ontdekt wie je werkelijk bent en daar niet meer bang voor bent, ben je, zoals we dat vroeger bij tikkertje noemden, *buutvrij*. Pas als je ontdekt dat je *niets* bent, heeft de Matrix geen grip meer op je:

“No-thingness is what you are where you are. All the other views of you were merely what you happened to look like from elsewhere.”

Douglas E. Harding

Als je ontdekt en geaccepteerd hebt dat je *niets* bent, kun je vervolgens *alles* gaan materialiseren wat je wilt. Wat je wilt is tenslotte niets anders dan de wil van God. Met andere woorden: je gaat houden van de realiteit zoals die zich voordoet, want dat is tenslotte de goddelijke wil en realisatie. Het is de realisatie van datgene wat *jij* van binnen bent, niet zoals je eruit ziet of door anderen vermeent wordt te zijn. Vanuit jou lege essentie creëer je alles dat is, zo binnen, zo buiten. Hoe meer je daarvan gaat houden, hoe meer je in de zevende hemel leeft. Pas op, ik heb je gewaarschuwd aan het begin van dit boek: er is geen weg meer terug. Als je eenmaal aan het ontwaken bent, kun je alleen nog

maar vooruit. Verder, verder en verder. Schoksgewijs meestal. Dan win je weer een stukje, dan zak je weer een tijdje weg. Maar je zal nooit meer dezelfde kunnen zijn, *that's for sure* ;-p

Cypher: *"I know what you're thinking, 'cause right now I'm thinking the same thing. Actually, I've been thinking it ever since I got here. Why oh why didn't I take the BLUE pill?"*

Niks vergetelheid en inslapen, terug in je grot. Je bent wakker aan het worden mijn vriend(in), indutten is er niet meer bij. Laten we nog één keer kijken wat er nu precies gevonden is in die beroemde kruiken in Nag Hammadi. Explosief materiaal, dat is zeker. Materiaal dat laat zien wat de überguerilla Christus precies bedoelde. In elk geval niet wat gggristenen al zo'n tweeduizend jaar geloven, dat er een god is buiten je waar je aan dient te gehoorzamen. Christus verstopte zijn boodschap zorgvuldig zodat het de zwartste jaren uit de geschiedenis, en vele inquisities zou overleven, zodat zijn boodschap jou hier en nu kan bereiken. Sjezus, ik lijk wel een jehova, die zijn boodschap met zijn voet tussen de deur af komt geven. Maar wacht ff voor je mij veroordeeld en check voor jezelf wat Chris te melden heeft. Dit is de boodschap die hij in het vijfde tot voor kort ontbrekende evangelie *dropt*:

*"If those who guide you say to you
'Lo, the Kingdom is in heaven,'
Then the birds of heaven will get there before you.
If they say to you
'It is in the sea,'
Then the fish will get there before you.
But the Kingdom is within you.*

Niks geen Koninkrijk in de hemel boven of onder je, niks geen autoriteiten die je de weg kunnen wijzen: het Koninkrijk is in je. Precies dezelfde ervaring als Gordon Wasson had, de rijke bankier

waar we eerder over schreven, nadat hij Magische Paddenstoelen had gegeten. Hij bedacht het woord *entheoegen* voor zijn ervaring, *de God in zich openbarend*. De God waar mensen aller tijden naar op zoek zijn geweest, zit, oh ironie, in je. Ironisch omdat je hem/haar/het niet kunt vinden als je zoekt. Daarmee kijk je tenslotte buiten je. Dat wat kijkt, *is* goddelijk. Boeddha liet zo'n zelfde cryptische sleutel na. "*Kijk niet naar de vinger die naar de maan wijst.*" Veel mystici en meesters hebben die uitspraak uitgelegd als: volg niet de leer, maar ervaar de directe ervaring. Ik leg hem je uit in de lijn van Christus: kijk niet naar de vinger, maar kijk wie er kijkt! Ontdek wie er naar de maan kijkt, en de puzzel is opgelost. Geloof me, de huidige Matrix zal er alles aan doen om dit bewustzijn te vernietigen. Dit *mag* niet te veel bekend worden, want daarmee wordt de Matrix en haar oorspronkelijke Asoera's vernietigd. Niet met kracht. Maar met Liefde. Liefde is niets anders dan de Waarheid accepteren zoals ze is. En die is dat jouw essentie goddelijk is, wat ze ooit dan ook tegen je gezegd hebben. Maar laten we vooralsnog schijnt hebben aan de Matrix en haar kleinzielige machthebbers. Laten we dit hoofdstuk eindigen met de wijze woorden van een guerillameester in de dop:

"Als niets zin heeft, heeft alles zin. Ik heb zin!"

42. DE WEG NAAR VERLICHTING: ZONNEBANK & BIOSCOOP

Red je het nog om wat verder de diepte in te gaan? Sorry, maar ik wil BB nog ff voor mijzelf houden. Op een warm plekje koesteren, voordat de hele wereld zich aan haar vergrijpt. In fantasie dan.

Ik heb sterk de indruk dat we het over verlichting gaan hebben. Dat vermoeden wordt nog eens bevestigd door de kop van dit hoofdstuk, *De weg naar verlichting: zonnebank & bioscoop*. wat zou ik daar nu mee bedoelt hebben? Ik schreef het namelijk gisteravond – die kop – en nu zou ik er iets mee moeten? Het zal wel. Ik zal – zoals altijd – mijn vingers de vrije loop geven, dan komt het vast wel weer goed.

Verlichting dus, voor nu, op het menu. Verlichting is zoiets als je ware aard realiseren. Zoiets als waar wij mee bezig zijn: de Matrix van binnenuit opblazen en ontdekken wie je nu werkelijk bent, zonder al die virussen die er van kinds af aan bij je zijn ingestopt. De meeste boeken over verlichting zijn een paar duizend jaar uit. Een aantal hebben we al de revu laten passeren: *Tao Te Ching*, *Bhagavat Gita*, *Thomas Evangelieën*, *Upanishads*. Het is leuk en handig om die boekjes erbij te hebben, maar niet meer dan dat. Het gevaar is, bij al die boeken, dat je erin verdrinkt. Ze zijn zó volgepropt met wijsheid, dat je door het bos de boom niet meer ziet. Verlichting gaat namelijk altijd om de directe ervaring van God op dit moment. Yep, je leest het goed. De directe ervaring van God – jij dus – op dit moment. Ga maar na: wat ben jij nu aan het doen. Je leest. Wie leest er? Wie ontvang deze zwarte letters op deze witte pagina, een toonbeeld van dualiteit? Wie kan er garen van spinnen? In wie komt de tekst tot leven en ontvouwt zich een rijke innerlijke wereld? In jou dus. In de godheid in jou. Jij bent de goddelijke vonk. Altijd al geweest. Zal je altijd blijven. En het leuke is: daar hoef je (bijna) niets voor te doen.

Kijk, daarom moet je een beetje uitkijken met al die ouwe heilige geschriften. Als je geen kiene gids als ik bij de hand hebt die je – als je een man bent – de valkuilen toont of – als je een aantrekkelijke vrouw bent – verleid of op zijn minst een poging daartoe zal doen, loop je zo in de val. Uit al die oorspronkelijk pure heilige geschriften zijn namelijk stromingen ontstaan. In die stromingen zitten mensen die heel veel tijd en energie geïnvesteerd hebben in hun ding. Zij zullen van jou verlangen dat jij net zoveel moeite zal doen om verder op het spirituele pad te komen als zij. Sterker nog, die mensen die eenmaal iets geloven, kunnen meestal niets meer geloven dat iets anders aantoon. Dat fenomeen noemen psychologen, geloof ik, *cognitieve dissonantie*. Alles wat buiten je eigen geloof en beeldvorming valt, moet bestreden worden. Om het niet te moeilijk te maken: verbrand alle heilige boeken. Lees ze, neem ze ter kennisgeving aan, verbrand ze. Hemel ze in vredesnaam niet te veel op. Ga zeker niet claimen dat wat er staat de waarheid is, want de waarheid staat per definitie niet op papier. De Waarheid zit in jou, klaar om ontdekt te worden.

En daar gaan nu precies veel van die zoekers de val in. Die denken dat je verlicht kunt worden, door het pad van een ander te volgen. Meestal zijn de paden die ze volgen al een paar duizend jaar oud. Vergelijk het maar met op jacht gaan naar een tijger, een paar duizend jaar nadat hij op de plaats heeft gelopen waar jij bent. Juist, beetje lastig ja. Die oeroude verhalen over tijgerjacht – de oude geschriften – komen absoluut van pas. Als verhalen van andere tijgerjagers over hún ervaringen, *ter leringh ende vermaeck*. Om verlicht te worden – de Waarheid in jezelf te ontdekken – hoef je dus niet te mediteren, jezelf uit de wereld terug te trekken, te vasten, mantra's op te zeggen, de acht edele paramita's (deugden van perfectie) te vervolmaken, geweldloos te communiceren of wat dan ook. Om verlicht te worden hoef je alleen maar naar de zonnebank en bioscoop te gaan, precies dat wat je nu ook al doet. (en doe je dat nog niet, dan wordt het hoog tijd)

Spirituele en religieuze Matrixmensen zullen wat ik schrijf als vloeken in de kerk beschouwen, wat het welbeschouwd ook is. Ik zeg: brandbommen in die kerken (uiteraard even wachten tot er geen goedgegelovigen of schijnheiligen binnen zijn). Kerken en spirituele instellingen, te onderscheiden aan hun namen eindigend op –enen, -anen, -isten, willen dat jij je *commit* aan iets. Het liefst aan hun leer natuurlijk, maar op zijn minst aan hun god. Je hoort dan bij hen. En niet meer bij de anderen. En zeker niet meer bij jezelf. Zodra je iets of iemand als autoriteit buiten jezelf accepteert, ben je het haasje. Je bent van de Matrix. Ontzield, geknipt en geschoren.

Maar maak je niet te sappel als je niet in de valkuil van spiritualiteit en religie bent gelopen en agosticus of atheïst bent: een ieder die zijn eigen goddelijke aard niet heeft ontdekt is het haasje, ook jij, ongelovige Thomas dan wel Brutus.

Je goddelijke aard ervaren is niet iets van idealen, waarden, normen, competenties, deugden of wat dan ook die boeddhisten, gggristenen of andere gelovigen je in willen lepelen. Het gaat enkel en alleen om jouw directe ervaring. Alleen jij, en niets en niemand anders dan jij, kan contact maken met de God in jou, op jouw manier. –Isten, -enen en –anen menen dat zij een pad hebben dat jou wel zal helpen, mits je in hun clubje komt. Anders zul je voor eeuwig branden. Gisteren nog beledigde ik een Lama (niet de Dalai, die mag ik wel). Een van zijn volgelingen zei dat ik voor deze misstap wel eens aeonen lang zou kunnen branden in de hel. Uiteraard schreef ik terug dat een paar jaartjes meer of minder niet echt uit zouden maken, en dat zijn Lama ook echt een ontzettende pannenkoek is. Waar het om ging in ons dispuut is dat de Lama in kwestie in een filmpje op Youtube iets zei over de wijsheid en verlichting die men kon verwachten, uiteraard *na* door deze Lama te zijn ingewijd, en enkel alleen dan. Kijk, dat is nu het type *bodhdhisatva*, zoals dit soort mens zich vanuit zelfverheerlijking

pleegt te noemen, dat ik graag beledig en waar ik nog liever wat aeonen zonnebank op de hoogste stand voor riskeer.

Speaking of... Zonnebank dus. Laat je – door niemand – in de Matrix teruglokken. Vertrouw op je eigen instinct, je onderbuik. Die kan bullscheiße van Waarheid onderscheiden. En laat je nooit en te nimmer in de luren leggen dat je goddelijke aard met veel zwoegen, afzien, mediteren en braaf zijn te bereiken is. Je goddelijk aard is altijd en direct, in alles wat jij doet, onder handbereik. Figuurlijk gesproken.

Om dat te kunnen ontdekken kun je eens een zonnebankje pakken. Waarom? Omdat het een van de krachtigste Verlichtingsmachines is die bestaat. Als boeddha destijds een zonnebankje bij de hand had gehad had hij geen zeven dagen onder die bodhiboom hoeven zitten, maar was het vast gelukt in een stiefkwartiertje, tien eurootjes verder.

Je zoekt een zonnestudio uit. Je kleeft je uit. Christus gaf ons tweeduizend jaar geleden al de eerste aanwijzing en stelde voor om ons ‘wereldlijk kleeft’ af te leggen. Je bent nu nakend, in je oorspronkelijke kostuum. Je gaat lekker liggen. Trekt het tosti-ijzer dicht, als je nog zo’n ouderwets geval hebt. Zet de ventilator maar lekker hard, dan word je ook nog eens veel sneller bruin (fijne bijkomstigheid). Dan... doe je niks. Je laat de wind door je haar blazen, voelt de warmte of hitte op je huid. Het licht dat van boven en om je heen op je straalt. En je geniet. Met volle teugen. *That’s all.* ‘Maar duh? Ben ik dan verlicht?’, zou je kunnen vragen. Technisch gesproken wel, zou ik gekscherend antwoorden. Zolang de zonnebanklampen schijnen! Want we zijn er nog niet helemaal, maar wel bijna. Het moment komt namelijk nog, dat de zonnebanklamp met een luide ‘klik’ uitschiet. En dan schiet je ineens wakker. Terwijl je niet sliep! Waar was jij? Precies. Nergens. En dan heb je in vijftien minuten tijd ontdekt waar sommige mystici hun hele leven over deden, zichzelf met

karwatsen op hun rug slaand, mediterend op een ijzige bergtop: jij bestaat niet. Althans, je hebt hier op aarde wel een plaatselijke verschijningsvorm. Die is echt. Maar binnenin ben je leeg. Je bent Niets. Je bent de God die de hele schepping bevat. Je bent stilte. Je bent oneindig, uitgestrekt, oceanisch. Dat is je ware aard, dat is de God in jou. Dat is je eerstehands ervaring van verlichting, niets meer en niets minder. Je hebt het alleen nog nooit zo bekeken, omdat de Matrix zoveel roet in je gezicht gooide. Veeg je gezicht schoon en geniet. Je hebt nooit bestaan en je bent nooit weggeweest. Je bent leeg en bent tegelijkertijd alles wat er is. Dit is wat de zenmeesters noemen ‘je ware gezicht voordat he geboren werd’. Je goddelijke aard. Altijd en eeuwig onder de oppervlakte aanwezig. De aard waar je een heel leven lang al mediterend en jezelf ontzeggend naar op zoek kan, en die je binnen vijftien goddelijke minuutjes kunt ontdekken. Ooit wel eens gedacht aan waar je was toen je auto reed en ineens op de plek van bestemming aankwam, zonder na te denken? Waar was je toen? Precies: nergens! Hetzelfde vind plaats als je in trance bent tijdens het dansen. Of bij een orgasme. Dit laatste heet niet voor niets *le petite mort*. De kleine dood. Het brengt je voor even thuis. Thuis bij jezelf, in de leegte, in het niets.

Geloof mij alsjeblieft nooit, maar dan ook NOOIT op mijn woord. Probeer het voor jezelf. Probeer maar eens een glimp van jezelf op te vangen terwijl je een orgasme krijgt. Gaat je niet lukken. Terwijl je ‘oh Godddd’ (of ‘oh, Lars’ als je vrouwelijk van geslacht bent) gilt, VERDWIJN JE. Je leest het goed, jij verdwijnt. Je ‘pakketje schroot met een dun laagje chroom’ Matrixpersonage dat je voor dit leven hebt aangenomen verdwijnt, en je goddelijke aard komt voor even boven. Niet voor niets dat Swedenborg een slag om de arm hield bij het beschrijven van de sexuele organen. Niet voor niets dat ik zó de nadruk in dit boek leg op sex, geestverruiming & diepgang. Ooit – waarschijnlijk een krappe tweeduizend jaar na dato – zal ik in de annalen (omdat ik de anale sex bij vrouwen heb gestimuleerd) ingaan als een grote meester en zullen er

ongetwijfeld kerken worden ingericht waar Jackin' house wordt gedraaid en waar de diensten in zonnebanken worden gehouden. Tijdens de hoogmissen zullen er entheogene middelen worden gebruikt. Bovenal zal er flink buiten en binnen de deur worden geneukt, met uiteraard zoveel mogelijk wisselende partners. Godverdomme – ik kan bijna niet wachten om dan te incarneren en mijzelf als De Heiland bekend te maken.

Met de eerste realisatie – dat onze ware aard leeg is - zijn we er natuurlijk nog niet helemaal. Ontdekken wat je ware goddelijk aard is, kan trouwens best een *shock* zijn. Je hele leven heb je gedacht dat je iemand was, of op zijn minst toch het gezicht dat zichzelf in de spiegel bekijkt, meestal alleen of je haar goed zit of om te kijken of er ergens een pukkelje zit. Vaak ook heb je met afschuw naar jezelf gekeken. Je bent te dik. Te dun. Lelijk. Dom. Arrogant. Ziet er niet uit. Of wat voor oordeel dan ook. Volgende keer als je in de spiegel kijkt, realiseer je dan je goddelijke aard. Nee, niet dat evenbeeld dat je daar in de spiegel ziet. Dat is je Matrixpersonage voor dit leven. Diegene die door jou ogen naar buiten kijkt, dat is je goddelijke aard.

Je zou nog kunnen opperen dat jouw unieke gezicht helemaal 'jij' is. Ik zou dan kunnen opperen dat hoe jou gezicht eruit ziet niets met jou te maken heeft, maar een unieke uiting van je genen en DNA. In welke omgeving je opgroeit, zorgt er vervolgens voor welke genen en DNA er geactiveerd wordt. Ga maar na: als je door een achterstandswijk rijdt, hebben alle kindertjes een zelfde soort gezicht en uitstraling. Hetzelfde geldt voor als je door een dure villawijk rijdt en al die hockeymeisjes en cricketjongetjes ziet. De omgeving, je DNA en genen bepalen dus hoe jouw aardse Matrixverschijning eruit ziet en heeft niets met jou te maken. *Don't take it personal!* Je bent gewoon nix. Nix, nix, nix. Niks om je voor te schamen. Niks om trots op te zijn. Gewoon nix dus. Nou ja, gewoon? Noem je goddelijke aard maar gewoon!

Tijd om verder op verkenning te gaan. Want we kunnen natuurlijk niet in die zonnebank blijven steken, dan wordt je zo rood als een kreeft. En om nou de godganse dag orgasmes te krijgen, enkel en alleen om steeds je goddelijke aard te herontdekken? Laten we verder gaan.

Je weet van mij inmiddels dat ik een groot filmfanaat ben. Ik hoop jij ook, en zo niet, dan raad ik je aan dat te worden. Net zoals ik je aanraad om je breedbeeldtelevisie bij het grofvuil te zetten. Nou, vooruit, je hebt gelijk: om je televisie-abonnement op te zeggen. Televisie en Matrix zijn bijna synoniem. Zolang je televisie kijkt, zolang je een tweedehands leven leidt, zul je een gevangene blijven, zoals de gevangenen in Plato's grot. Televisie geeft je een kijk op hoe anderen het leven ervaren, en kan zeer verslavend zijn. Het vervangt je eigen behoefte om het leven ten volle te ervaren. Bovenal laat het uitvergroot zien hoe mensen over elkaar denken en hoe er gedacht en geleefd dient te worden. *Conscensus trance* noemden we dat eerder al. Alles voor de kijkcijfers.

Waar waren we. Zonnebankie gehad? Check! Orgasmes en verdwijnen van je Matrixpersonage? Check! Oh ja, nou weet ik het weer. Toen vertelde ik je dat je beter je televisie-abonnement op kunt zeggen, om aan de Matrix te ontsnappen. En nu gaan we verder, we gaan film leren kijken. Je leest het goed: Film Leren Kijken. Tot nu toe, voor jou verlichtingservaring en ontdekking dat je niet bestaat, met je orgasmes als bewijs, heb je film geconsumeerd. Je was een *one track mind*, een *one trick pony*. Pony! Je had geen idee van je goddelijke aard, laat staan dat je er iets mee deed. Je was een onwetende speler in het levensechte bordspel dat Matrix heet. En nu ben je stukje bij beetje aan het ontwaken. Althans, dat hoop ik voor je. Dat proces van ontwaken gaat schoksgewijs. Je wint wat, en verliest weer wat. Ongeveer zoals een Echternachprocessie: drie stappen naar voren, twee stappen terug. De Matrix heeft zelfs zijn klauwen in deze Echternachprocessie gezet, las ik online:

Wikipedia: Sinds de Middeleeuwen vindt op dinsdag na Pinksteren jaarlijks de Processie van Echternach plaats ter ere van Willibrord. De deelnemers van deze processie van Echternach, ook wel de springprocessie genoemd, zijn aan elkaar vastgemaakt met witte zakdoeken en springen in de maat van de processiemars naar voren, afwisselend op hun linker- en rechervoet. **Dit is in 1947 zo ingesteld omdat het toenmalige ritme (drie stappen naar voren en twee terug) voor chaos zorgde.**

Terugvallen is dus heel normaal, de Matrix ligt overal op de loer en bovenal *in* jezelf: *you gain some, you loose some*. We zullen dus *reminders* in moeten gaan bouwen, zodat je *déjà vu*'s krijgt. Kun je nog herinneren wat er gebeurt als Neo een *déjà vu* krijgt? Hij ziet een zwarte kat langs een deuropening. Als hij dan nog een keer kijkt, ziet hij hetzelfde plaatje. Trinity: “*A déjà vu is usually a glitch in the Matrix. It happen's when they change something.*” Wij gaan *déjà vu*'s inbouwen. Zoals Christus zijn heilige geschriften begroef bij Nag Hammadi, zodat er een paar duizend jaar later een bewustzijnsexplosie zou komen. Want geloof me: de Matrix pakt je keer op keer. Je kunt je goddelijke essentie volledig hebben ervaren tijdens je orgasme of onder de zonnebank (of tijdens je orgasme onder de zonnebank, wel weer ff droogmaken svp). Je zult het weer vergeten. Keer op keer. En daarom moeten we *déjà vu*'s inbouwen. En oefenen. Niet te serieus uiteraard, onze ware aard is goddelijk en houdt van spelen. Als kinderen worden, weet je nog? Zodra iets echt serieus en saai wordt, zoals je werk, wordt je de Matrix ingezogen. Zodra je gaat spelen, kom je bij jezelf, bij je ware natuur. Deze werkelijkheid *in* je leven inbouwen is wat je gaat redden van de Matrix. De zonnebank was dus een goeie start. Zet maar vast in je agenda: minimaal één keer in de veertien dagen naar de zonnebank.

En we gaan film kijken. Veel film. En ik zou je, zoals beloofd, *leren* film kijken. Kijken vanuit je ware natuur. We gaan niet zozeer kijken wat er daar op het scherm gebeurt. We gaan

onderzoeken wat er *in* ons gebeurt. En daarmee maken we een begin met het plaatsen van *déjà vu*'s. Film kunnen we iedere dag bekijken, dus we kunnen oefenen vanuit onze luie stoel totdat we niet langer meer in zzzlaap sukkelen.

Laten we een begin maken met hoe dit werkt. Om dat te demonstreren, kun je een pornootje als *Beverly Hills Cox*, *Shaving Ryan's Privates* of *Fill Jill* aanzetten. Of een echt opwindende film, die zogenaamde grappige pornofilms kneist ik niet zo. Okay, wat gebeurt er als je een echt opwindende film zit te bekijken en je helemaal inleeft. Geen clou? Voel eens in je kruis, suffie. Yep, hard- danwel nattigheid. Het wezen in jou – verder te noemen geslachtsorgaan – komt in actie, klaar voor actie. Die hele film op het witte doek ging niet over die slecht acterende porno-acteurs en actrices (stop alsjeblieft met acteren jongens en meisjes en doe gewoon waar je van nature al erg goed in bent). Het ging over *jou*. Alles in het hele universum gaat altijd over jou. Zonder jou *is* er geen universum. Er is maar één bewustzijn. En dat bewustzijn is in jou actief, en is goddelijk van aard. En dat goddelijke bewustzijn in jou roert zich *via* jouw plaatselijke Matrixverschijning, in dit geval *via* je geslacht. Alles wat je hoeft te doen is de hoek van je bewustzijn met honderdtachtig graden te draaien en te voelen en ervaren wat er met *jou* gebeurt. Die directe ervaring in het *hier* en *nu* is jouw goddelijke natuur. Steeds als je daar even in terecht komt, ervaar je een *déjà vu*. *Déjà vu*, *hier* en *nu*. Zo'n gevoel van: dit heb ik al eerder ervaren. En dat klopt ook, technische gesproken, want dit deel dat tegelijk ervaart en tijdsloos is, ken je al je hele leven. En je vorige leven. En het leven daarvoor. Helemaal terug tot de tijd dat je een mineraal was. Niet zo gek dus dat je een *déjà vu* (letterlijk: al gezien) gevoel krijgt als je contact maakt met je ware aard.

Kijk, er zijn zogenaamde verlichte meesters die erop hameren dat je in het hier en nu moet zijn. Zou een zelfde soort aanwijzing zijn als uitleggen aan een kind dat het later, als het groot is, orgasmes

moet hebben, zonder dat het een begrip heeft van sex. Ik vertel je: als je contact maakt met je goddelijke aard, door aandachtig te zijn wat er *in* jou leeft, ben je automatisch in het hier en nu. Probeer je in het hier en nu te zijn, dan ben je er automatisch *niet*. Nou begrijp je waarom je zo voorzichtig moet zijn met die *wannabe* verlichte meesters. De halve wereld – Oprah inclusief – loopt erachteraan en kreunt ‘oh’ en ‘ah’. Terwijl alles wat ze je te brengen hebben, is je nog een halve meter dieper in de Matrix te stoppen. *Déjà vu* dus. Steeds weer contact maken met hoe het in jou is. En film bied je daartoe meer mogelijkheden dan wat dan ook, op de entheogene sacramenten na dan. Maar wie weet komen we daar later nog op terug. Eerst film.

Goeie film komt binnen. Door de acteurs. De setting. De muziek. De verhaallijn. Goeie film herinnert je aan wie je bent. Je bent namelijk goddelijk van aard, leeg van binnen en ontvankelijk voor de hele schepping. Goeie film herinnert je daaraan. Het ‘herinnert’ je eraan dat je leeft en het hele scala aan menselijke gevoelens en emoties kunt voelen. Alles kan en mag door jou heen stromen, als eb en vloed. Je bent tenslotte leeg van binnen en hebt daarom geen oordelen meer. Niet over woede, angst, haat, afgunst en jaloezie, de zogenaamde ‘negatieve’ emoties. En ook niet over liefde, zachtheid, warmte. Of lust en overspel. Of moed en trouw. Minachting en bigamie. Schandaal en misdaad. Film laat je de hele mogelijk menselijke ervaring zien. En je zult zien dat de ware ervaring niet op het witte doek plaatsvindt, maar *in* jou. Dit is altijd al zo: jouw Matrixpersonage is maar een speler van klei. Het ware bewustzijn bevindt zich in jou, *onder* de Matrix.

Door middel van de film kunnen we in rap tempo gaan ontdekken waar onze Matrixprogrammering nog zit. Zoals we in het voorbeeld van de pornofilm zagen, reageert je lichaam. Behalve natuurlijk als je een aversie tegen porno hebt, of oordelen daarop. Nou, dan reageert je lichaam ook, maar met afkeer of walging. En dan heb je dus nog werk aan de winkel. Als je afkeer hebt van het

lekkerste wat deze wereld je te bieden heeft, heb je nog wat te doen. En dat ‘doen’ lukt je alleen in, juist: *déjà vu*, *hier* en *nu*. Zodra je contact maakt met de gevoelens die er plaatsvinden in het hier en nu, kunnen ze naar boven komen en bevrijd worden. En ieder soort film maakt weer andere dingen in je los. Als er geen reactie in je is, ben je okay met het thema. Maar zodra je heftige reactie voelt *in* je lichaam, heb je werk aan de winkel. Of zoals Chuang Tze het treffend zegt: als de schoen past, voel je hem niet. Met andere woorden: dan ben je zelf een filmdoek waar het universum op geprojecteerd wordt. Pas wanneer de schoen knelt ga je hem voelen. Als iets zich voordoet waarover jij van binnen een overtuiging hebt dat het niet zo zou mogen zijn, gaat de schoen knellen.

Sterker nog: jij gaat knellen. Je komt met jezelf in de knoop te zitten. Weet je waarom? Het universum, zoals het zich aan jou voordoet, is perfect. Alles. Die realiteit, zoals die zich *nu* aan je voordoet, *hier*, noemen we God. Die realiteit die God is, is dezelfde als jouw goddelijke aard. Jouw goddelijke essentie is een druppel uit de oceaan van bewustzijn. Jouw essentie is leeg en is bedoeld als vat om de realiteit die God heeft gecreëerd, in te dragen. Alleen heb jij van kinds af aan geleerd om – bijna gelijk de gggristelijke god – te oordelen over goed en kwaad. En daarmee heb je je voor je eigen goddelijke essentie afgesloten. Met de films die we gaan bekijken, om het even welke, gaan we in onszelf speuren naar gaten in ons bewustzijn. En ons lichaam verraad die. Door ons bewust te worden van onze lichamenlijke sensaties, kunnen we de gaten opsporen, aan het licht brengen (door ze oordeelloos gewaar te zijn) en helpen transformeren (oplossen in de ‘nietsheid’ waar ze ooit vandaan kwamen).

Herinner je nog de uitspraak van Meister Eckhart: *No man was ever lost except for the reason that, having once left his Home Ground, he has let himself become too permanently settled abroad?*

Film kijken is dé kans om thuis te komen. In plaats van weg te gaan, en in de film op te lossen, wat de meeste mensen gedurende hun hele leven doen, kun je thuis komen door je aandacht naar binnen te richten. Je laat de film binnen in jou komen, in plaats van jij buiten naar de film.

43. GLITCH IN THE MATRIX

“Als je echt een bewust leven wilt leiden, wilt ontwaken uit de maatschappelijke droom, wilt zijn wie je bent, zal alles je te hulp schieten en je voortstuwen naar dat verheven doel.” Douglas E. Harding

Ik zat net tijdens de afwas ff te mijmeren over de vraag hoe ik jou nou voldoende duidelijk kan maken wat de Matrix is. Zijn we er al, is het je duidelijk en laat je je nooit meer in de luren leggen, of is dit boek nog niet af? Ik zal je nog een clou geven waaraan je de Matrix direct herkent: de Matrix heeft geen humor. *Niets*. Geen greintje. Dat komt omdat de Matrix relatief is. Kijk, de eeuwige Tao is absoluut. Oneindig. Tijdloos. Zodra je dat doorkrijgt, zul je moeten lachen. En zie je de relativiteit van alles in. Als je nog gevangen bent in de Matrix, neem je hem voor waar. Kijk maar naar de grote Matrixpolitici van deze wereld: Hitler, Bush, Balkenende. Eén keer raden wat ze gemeen hebben, naast dat ze alledrie gemeen zijn? Precies, jij mag niet meer raden! Geen greintje humor. Volledig in beslag genomen door dat kleine stukje software in het bovenkamertje. De oneindigheid van dit universum toelaten als idee, zal jouw Matrixsoftware onklaar maken, als je het de kans geeft. Probeer het maar eens. Stel je voor dat er geen einde is aan het universum. Drijf in gedachte weg, en verder, en verder. Er komt geen einde... Grote kans dat je dit als kind vaker gedaan hebt, bijna alle gezonde kindjes doen het. Als je dan de oneindigheid een kans hebt gegeven, doe dan hetzelfde met tijdloosheid.

Stel je voor dat er een berg is ter grote van de Mount Everest. Eens in de honderd jaar komt er een duif langsvliegen die met zijn vleugeltop langs de berg schampt. De tijd die het vergt om de berg tot op de grond toe af te slijten, geeft je een idee van hoe lang de eeuwigheid duurt. Als je ergens ‘knap’ hebt gehoord, zou het wel eens je Matrixsoftware kunnen zijn die op knappen staat. Hoe bedoel je relativiteit! Hoe kun je nu ooit nog een probleem hebben,

280

als je je realiseert dat het eenvoudigweg niet bestaat? Alles *in* de Matrix daarentegen zal je proberen terug te trekken in haar relatieve tijd/ruimte continuüm, en ervan proberen te overtuigen dat zij echt is. Maak daarom een gewoonte van het uitbreken *uit* de Matrix.

“But what may happen, if we continue to try to know ourselves in the face of seeming impossibility, is a glitch in the matrix, a lapse in the space-time continuum, a burning out of a resistance circuit – which frees our identity with the mind and provides the mind with a conscious connection to its unbounded resource” Art Ticknor

Alle dingen die ik over mijzelf geschreven heb, zijn buitenkant. Hoe het in mij, buiten de Matrix, eruitziet, weet alleen ik. Dat zijn dingen die je niet bij worden gebracht op school. Ook niet door je ouders. Jij – en ik ook, een tijdje geleden – denken dat we die mens zijn die in de spiegel kijkt. We zijn zo vertrouwd geraakt met dat gezicht en dat lijf dat we ons hele bewuste leven al zien en dat andere zien, dat we het voor waar aangenomen hebben. We zijn onze goddelijke natuur vergeten. Terwijl alles wat we hoeven doen is: niet in de spiegel, maar naar binnen kijken. De richting van onze aandacht omkeren.

Ogen zijn maar sensoren die licht signaleren. Niets meer en niets minder. Hersenen registreren. Maar onze ware natuur is het canvas waarop dit alles geprojecteerd wordt, de stilte, de leegte, de potentie van alles en tegelijkertijd niets. Je hele leven hebben ze geprobeerd jou en mijn ware natuur onklaar te maken. Die ware natuur is zo moeilijk te vinden omdat ze zó voor de hand ligt dat je zult denken ‘dat kan het toch niet zijn.’ Vooruit, probeer het tijdens het lezen en ontdek dat er iemand thuis is die dit aan het lezen is. Richt een stukje van je aandacht op de letters en volg tegelijkertijd je aandacht mee naar binnen, naar degene die dit projectiesignaal naar buiten stuurt. Als je goed zit en het lukt, voel je een soort schokje, een energiestootje. A glitch in the Matrix.

Blijf oefenen, geef niet op. Dit is de enige manier om de Matrix permanent op te blazen: als jij je ware natuur hebt ervaren hoef je nooit meer iets anders te geloven. Je bent dan immuun. Kijk, de Matrix ligt nog wel op de loer. Maar die speelt het spel van het ego. Vergelijk het met spelen in de branding. Zo gauw als je onder duikt, hebben de golven geen vat op je. Op het moment dat jij je ware natuur realiseert, heb je het goddelijke achter je en geniet je de bescherming van het leven zelf. Je bent onsterfelijk. Mark Twain schreef niet voor niets dat mensen die juichen bij geboorten en huilen bij begrafenissen, er weinig van begrepen hebben.

Het enige wat je moet doen als je ontwaakt bent en je ware natuur hebt ontdekt, is manieren vinden om uit de klauwen van de Matrix te blijven. En manieren vinden om gemakkelijk aan geld te komen. Want als je in een vaste baan zit, drie keer per jaar op vakantie wil en een dikke auto wilt rijden, ben je *screwed*. Dan blijf je tot over je oren in de Matrix. En ik kan het weten, echt, op dit gebied ben ik *expert*. Ik heb niet voor niets in de top van bedrijven gezeten. Ze noemen het niet voor niets *human resource management*: die eikels geven het toe, je bent niets anders dan een hulpbronnetje. Zie je het voor je, die uitgestrekte hallen waarin Neo en nog miljarden mensen hingen? En van hun vitale levensenergie werden afgetapt. *Human Resource Management*. Matrix. Eén en dezelfde. Managers vergaderen om jou precies dat te laten doen wat zij willen. Ze belonen jou daar prima voor, en altijd precies genoeg dat je in leven kan blijven, maar nooit meer dan dat, zodat je ooit zou kunnen stoppen. Je bent een eenentwintigste eeuwse horige, pachtboer, lijfeigene of misschien eerder nog het woord dat ik wilde vermijden: slaaf. Tuurlijk drijf en draaf ik door, maar probeer maar eens het omgekeerde te beargumenteren, slaaf.

Vanaf nu blijf ik je ‘slaaf’ noemen, slaaf, totdat je je domme verzet breekt, je ware natuur realiseert en daar naar handelt. Bij mij kom je er niet mee weg door te zeggen dat je het best goed hebt. Dat je kinderen hebt. Volgend jaar een nieuwe lease-auto krijgt. Een

hypotheek hebt om af te lossen. Als je zo redeneert, slaaf, ben je mijn boek niet waardig. Opduvelen. Ga maar iets uit de lektuur top tien lijst lezen, zodat je vervolgens weer op je werk mee kan praten. Of ga eens een avondje mediteren op de begrippen sterfelijkheid. Oneindigheid. Eeuwigheid. Neem voor mijn part geestverruimende entheogene middelen. Maar doe iets. Verstop je niet in die *fucking* Matrix, daar kun je je niet verstoppen. Daar wordt je leeggezogen. Totdat je oud en grijs bent en van je heerlijke pensioentje kunt gaan genieten. *Lozer!* Oh nee: slaaf. *Lozer* is nog te veel eer voor je want dat zou betekenen dat je überhaupt speelt. Jij staat al jaren aan de zijlijn, slaaf. Om precies te zijn: vanaf je geboorte. Als je oud en grijs bent is het te laat om je ware natuur te ontdekken. Dat doe je als je nog energie hebt en aan de bal bent. Daarom is het nu tijd om wakker te worden. Als je het nu niet doet, doe je het nooit. Doe het nu, slaaf. Word boos. Boos omdat ik je slaaf noem. Boos omdat je weet dat ik gelijk heb. Zie wie er boos in je is. Richt je aandacht *for Gods sake* eens naar binnen in plaats van naarbuiten, slaaf. Anders blijf je slaaf, slaaf. Doe het nu. Of ik blijf dit boek vullen met afwisselend witregels en ‘slaaf’. Ik wil dat je wakker wordt, anders ben je dit boek niet waardig. Weet je wat, leg het anders gewoon maar weg, totdat je wel wakker wenst te worden. Nooit dus! De weg naar de duivel is geplaveid met goede voornemens. Leugen. Jouw plek in de Matrix is gewaarborgd door je goede voornemens. Snap je het dan nog niet. *NU* is alles dat er bestaat. Nu ben jij – God in het diepst van je gedachten – actief. Dit is jouw droom. Pas als jij wakker wordt en ontdekt wie je werkelijk bent, ga je leven. Tot dan ben je gewoon een spelertje in het spel van anderen, een medewerker op de *payroll* die te paaien is met wat mooie woorden: *human resources are our most valuable assets*. Vrij vertaald: mensen zijn onze meest waardevolle hulpbronnen die we paaien en naaien om onze zes cijferige salarissen, jachten, tweede en derde huizen te kunnen financieren. Je wordt en bent genaaid, slaaf.

Maar er is een uitweg, slaaf. En die is nu. Hier. Sterker nog, er zal nooit een andere uitweg zijn. Die zogenaamde machthebbers in de Matrix zijn net zo gevangen als jij, dat is de grap. Alleen zullen zij nooit ontsnappen, ze zitten er te dik in. Duimendik. Ellenbogendik. Besluit dus *nu* dat je – tenminste een deel van – je leven gaat wijden aan wakker worden *uit* de Matrix. Dat wakker worden gaat zoals we eerder al bespraken, niet ineens. Dat gaat met schokken. Je wint een stukje bewustzijn en verliest wat. De kunst is om een *vector* te maken van ontwaken, zoals überguerilla Richard Rose dat zou noemen. Om dagelijks stukken te lezen van andere guerilla's (zie uiteraard de literatuurlijst achterin, als ik daar tenminste nog zin in heb om die te maken als ik zover ben). Mediteer. Kijk vette films. Pak zonnebankjes. Neem geestverruimende entheogene middelen. Zoek vrienden op die ook aan het ontwaken zijn. Neuk je een slag in de rondte, binnen en buiten de deur. *Scam* je baas en doe alsof je werkt, terwijl je met hele andere dingen bezig bent. Ontwaak slaaf, ontwaak. Ik gun het je. Doe het nu. Vraag je voortdurend af: wie of wat kijkt er door mij ogen? Blijf net zolang onderzoeken totdat je de vraag beantwoord hebt.

De kracht die jou gevangen houdt *in* de Matrix, heet angst. Bang om tekort te komen, bang voor je eigen hachie, bang om dood te gaan, bang om te leven. De leiders in de Matrix kennen jou als geen ander, slaaf, en manipuleren je met het grootste gemak, omdat jij nog niet wakker bent geworden. Geloof je me niet? Wat dacht je van deze woorden van een van de trouwe medewerkers van n'uncle Adolf?:

“The people can always be brought to the bidding of the leaders. That is easy. All you have to do is tell them they are being attacked and denounce the peacemakers for lack of patriotism and exposing the country to danger. It works in every country.” Hermann Goering

Bioloog Bruce Lipton ontdekte in de vorige eeuw dat onze cellen, waar we er veertig miljard van hebben (bij bendadering, ik heb ze

nooit geteld), twee dingen kunnen doen: openen en groeien en sluiten en verdedigen. De kracht die maakt dat onze cellen sluiten en zich beschermen is... precies: angst. Als we bang zijn, krimpen we ineen. Als we ons lekker voelen worden we gezond, want dan kunnen onze cellen zich openen, vernieuwen en groeien. Nu begrijp je wellicht beter waarom ik in dit boek zo de nadruk leg op het recreatief gebruik van sex & geestverruimende entheogene middelen? Of begint het nog altijd niet te dagen? Lees dan maar eens de woorden van een van 's werelds grootste psychiaters:

“Sexual suppression supports the power of the Church which has sunk very deep roots into the exploited masses by means of sexual anxiety and guilt. [It] engenders timidity towards authority and binds children to their parents.

This results in adult subservience to state authority and to capitalistic exploitation. It paralyzes the intellectual critical powers of the oppressed masses because it consumes the greater part of biological energy.

In this way the prevailing economic system (in which single individuals can easily rule entire masses) become rooted in the psychic structures of the oppressed themselves.” Wilhelm Reich

Maak je vrij slaaf, het is tijd. Of zoals altsaxofonist Charlie Parker ooit schreef in een beroemd jazznummer: *Now is the time*. Er is geen andere tijd om wakker te worden, als je het nu niet doet... gaat je kans voorbij.

44. LAAT GEEN VOETSPOREN NA, JE BENT NIEMAND

“Wat op aarde gebeurt is slechts een flauwe afspiegeling van die grotere uiteindelijke werkelijkheid.” Dode-zeerollen: De liederen van het sabbatoffer

Nu, zo'n tweeduizend jaar later, hebben wetenschappers met experimenten aangetoond dat de oude geschriften op waarheid berusten:

“We hadden het oude idee dat er daarbuiten een universum was, en dat de mens, de observator, hier is, afgeschermd van het universum door een zes duim dikke glaswand. Nu leren we van de kwantumwereld dat we voor de loutere observatie van zo'n minuscuul object als een elektron de glaswand moeten verbrijzelen: we moeten naar binnen reiken... Dus moet het oude woord observator eenvoudig uit de boeken worden geschrapt en moeten we het nieuwe woord participant erin brengen.” John Wheeler

We creëren de wereld dus net zo goed als dat we erin deelnemen. Niemand legt dat fenomeen beter uit dan guerilla Gregg Braden:

“Zowel de kwantumtheorie als de oude teksten impliceren dat wij in de ongeziene domeinen de blauwdruk scheppen voor onze relaties, carrières, successen en mislukkingen in de zichtbare wereld. Volgens dit perspectief werkt de Goddelijke Matrix als een groot kosmisch scherm dat ons in staat stelt de niet-fysieke energie van onze emoties en overtuigingen (onze boosheid, haat en woede; evenals liefde, compassie en begrip) geprojecteerd te zien in het fysieke medium van het leven.

Precies zoals een bioscoopdoek het beeld van de gefilmde mensen en dingen zonder oordeel reflecteert, lijkt de Matrix een neutraal oppervlak te bieden waarop onze innerlijke ervaringen en overtuigingen in de wereld zichtbaar worden. Soms bewust, vaak

onbewust, ‘vertonen’ wij onze diepste overtuigingen over alles – via de hoedanigheid van onze betrekkingen met de ons omringende wereld.

Met andere woorden, wij zijn als kunstenaars die onze diepste passies, angsten, dromen en verlangens uitdrukken door middel van de levende essentie van een mysterieus kwamtumdoek.”

Gregg gebruikt de woorden Goddelijke Matrix. In dit boek spreken we steeds over de realiteit *onder* de Matrix, of de Tao. Maar Goddelijke Matrix kan ook *prima*. We bedoelen uiteindelijk hetzelfde. We bedoelen de zuivere stof waaruit het universum bestaat, de pure potentie die door onze beeldvorming geschapen wordt tot zicht- en tastbare realiteit. Gregg:

“Maar anders dan een gangbaar schildersdoek, dat maar op één plek tegelijk bestaat, bestaat ons doek uit dezelfde ‘stof’ waarvan alles is gemaakt – het is overal en altijd aanwezig.

Laten we de kunstenaar-doekanalooog nog wat doortrekken. In de traditionele zienswijze staan kunstenaars los van hun werk en gebruiken ze hun gereedschap om een innerlijke creatie in de buitenwereld uit te drukken. Binnen de Goddelijke Matrix verdwijnt die scheiding tussen kunst en kunstenaar: wij zijn zowel het doek als de voorstelling erop; we zijn zowel het doek, de verf, het penseel als de kunstenaar die ze hanteert.”

Natuurlijk wisten de oude wijzen dit allang, daar hadden ze geen wetenschap voor nodig. Onze grote guerillameester – Lao Tze – verwoord het als volgt:

*Hij in wie de Tao ongehinderd kan werken
maakt zich niet druk om zijn eigen belangen
en veracht ook niemand die dat wel doet.*

Hij slooft zich niet uit om geld te verdienen

maar hij maakt ook geen deugd van armoede.

*Hij gaat zijn eigen weg zonder zich op anderen te beroepen
En hij beroemt zich er niet op dat hij zijn weg alleen wel vindt.*

*Hij volgt niet de grote massa
maar hij zal ook niet klagen over anderen die dat wél doen.*

*Aanzien en verdiensten doen hem niets.
Smaad en vernedering brengen hem niet van de wijs.*

*Hij is er nooit op uit dingen als 'goed' of 'slecht' te beoordelen
en altijd 'ja' of 'nee' te zeggen.*

*Vandaar dat de ouden zeiden:
'De man in wie de Tao werkt zal altijd onbekend blijven.
Perfecte deugd brengt niets voort.
'Geen-Zelf' is je 'Ware-Zelf'
en de grootste onder de mensen is 'Niemand.'*

Misschien dat je de tekst van Lao niet helemaal kunt volgen in de context van het verhaal, maar denk maar ff mee. Hedendaagse spiritualiteit gaat over het vormgeven van je wil in de wereld, als was het universum een catalogus waaruit je kunt bestellen. En geloof me, het werkt ook zo. Maar vanuit die materialistische invalshoek zul je hopeloos gevangen raken in de netten van de Matrix. Lao leert ons: laat geen voetafdrukken na. Oordeel niet, noch over jezelf, noch over anderen. Oordelen reduceren de eens Goddelijke Matrix vol oneindige mogelijkheden tot de Matrix van oorzaak en gevolg zoals we die kennen. Van 3D naar 2D. Als je nergens naar streeft, zul je alles hebben. Je Ware-Zelf is Geen-Zelf: niets anders dan de peilloze diepte van het universum zelf. Als je dat inziet, bezit je alles, onsterfelijkheid inclusief.

"So long as you do not die and rise again, You Are a stranger to the dark earth." Goethe

45. STOPPEN MET VECHTEN

Een leerling zei eens tegen Lao Tze:

Hooggeëerde meester, ik begrijp nu heel goed dat de weg naar het worden van een geïntegreerd wezen het verwijderen uit de geest van alle dualistische concepten inhoudt. Een geïntegreerd wezen kan zich op ieder gewenst moment verheffen boven het stoffige net van wereldse onzuiverheid. Yin en yang zijn de grondprincipes die de werkzaamheid van het universum beheersen; er is geen bepaalde dominante kracht of weg. Starre dogma's zouden daarom, zowel in het leven van een individu als door heersers over de massa, moeten worden vermeden. Discipelen zouden zich niet moeten mengen in wereldse conflicten over fragmenten, zij kunnen beter onpartijdig blijven. Dat kan niet bereikt worden door het aannemen van een neutrale of onverschillige houding, maar alleen door het gebied van de dualiteit te overstijgen en het natuurlijk origineel te aanvaarden.

In de Matrix film is een thema van epische orde verstopt, de zogenaamde strijd tussen goed en kwaad. Morpheus is als Abraham, de held uit het oude testament. Abraham en Morpheus worden geroepen en geloven heilig in wat ze doen. Abraham gaat zelfs zo ver, dat hij in staat is zijn zoon Isaac te offeren, zoveel vertrouwt hij op zijn god. De god uit het oude testament is echter een boze god. Een jaloerse god. Een gewelddadige god. Oog om oog, tand om tand. De Demiurg, zoals die god wordt genoemd, is natuurlijk niemand minder dan een van de vier Asoera's. God zal zich namelijk nooit voor God uitgeven, want God bestaat niet. God is de eenheid. God is alles. God is niets. God is dood. Lang leve God! In de Tao Te Ching wordt dat genoemd: de eeuwige Tao was er al vóórdat God er was. We kunnen er dus gevoeglijk van uitgaan dat álles wat zich voordoet als een God of als een representant van onze 'lieve Heer', één van de Asoera's in vermomming is. De Asoera's willen graag dat je god in je goeroe

ziet, in je religie, in het hiernamaals. Buiten jezelf dus. Maar nooit in je buurman, kinderen, de grassprietjes of het weer. En al helemaal niet in jezelf! Dan zou er zo maar vrede kunnen ontstaan en dat is nooit de intentie van de jaloerse goden geweest; die gedijen bij moord en doodslag, armoede en oorlog. Gij zult geloven in den bitteren Matrix, tot het einde der tijden! De Matrix komt zoals we eerder al vaststelden, via het binaire stelsel en letters tot leven, als een filter tussen het goddelijke en de mens in. Niet voor niets dat Morpheus en zijn crew een zonnebril op hebben zodra ze de Matrix ingaan: als teken dat er een filter tussen hen en de werkelijkheid inzit, verder te noemen: Matrix. De Demiurg zou de bouwstenen voor de Matrix inlepelel als de 10 geboden. Het elfde gebod? Gij zult ontwaken! Liefhebben. Zingen. Dansen. Spelen. Weet je nog wat Tao vers 38 zegt?

*Wanneer de Tao verloren is, is er goedheid.
Wanneer goedheid verloren is, is er zedelijkheid.
Wanneer zedelijkheid verloren is, is er ritueel.
Ritueel is het kaf van waar geloof,
het begin van chaos.*

De gnostici waren de eerste en enige Christenen die Christus' woord aannamen, zich eigen maakten en voortbrachten. Het resultaat moge duidelijk zijn: de meesten hebben het met hun leven moeten bekopen, of hebben diep onder moeten duiken om hun geheime leringen door te geven. In The Matrix komt deze *gnosis*, de heilige kennis, onverbloemd naar buiten. Wat de jaloerse Demiurg namelijk wil, de Asoera van de dood, is dat er gevochten wordt. Als agenth Smith weet hij mensen als geen ander over te nemen en tot het slechtste wat in hen zit, aan te zetten. Hoe sterk Neo wordt, Smith is onverslaanbaar. Sterker nog, hoe harder Neo vecht, hoe meer Smith's er komen. Totdat Neo de clou begrijpt, en hiermee demonstreert de Ene te zijn, waar de profetie het altijd over gehad heeft: hij stopt met vechten. In de gnostische geschriften spreekt Christus regelmatig over de Ene, of over

eenlingen. Mensen die de eenheid en vrede in zichzelf gevonden hebben.

Maar hoe kunnen we weten dat eenwording, de profetie van de gnostische geschriften, wel is waar het om draait in dit universum? Geloven we niet weer in het volgende sprookje? Kunnen we het bewijzen? Yes! Goeroe's zullen je bezweren dat je daarvoor diep in jezelf moet kijken en alleen in de allerdiepste stilte de waarheid kunt ontdekken. Dat is waar. Als je niet toevallig een leuke partner bij de hand hebt... Het zit namelijk zo: het geheim van het leven is keurig versleuteld. Eerder al zagen we dat de eeuwige oorlog van de wereld, de strijd is tussen yin en yang, dualiteit. Zolang je als Neo blijft vechten tegen wat de andere, onkenbare helpt blijkt, blijft er oorlog. Maar zodra je je verzoent... en begint te zoenen...mmmmm! Dan ontdek je dat de eenheid te vinden is in de verbinding tussen yin en yang, de energie die ontstaat uit de beweging van beiden, de magische cirkel die zij samen vormen. Niet voor niets is de voortplanting van *alle* leven verzekert via deze magische samensmelting. Dit is het bewijs wat je zoekt, het is altijd al recht voor je neus geweest. Samensmelten. Zo binnen, zo buiten. Diezelfde eenheid mag van binnen ontstaan, als je stopt met vechten tegen jezelf en jezelf gaat beminnen. Wanneer je één wordt, stroomt de eeuwige Tao door je heen. Dit prachtige principe wordt mythisch uitgelegd in het verhaal van Parcival en de Heilige Graal. Het land waar de Graalburcht staat, is in verval, haar inwoners zijn ziek. Parcival is degene die door Koning Arthur op queeste is gestuurd om de graal te vinden. Hij slaagt daarin, maar vergeet een ding te vragen: wat ben je (vrij vertaald uit: tot wie staat den grael ten dienste)? De volgende morgen nadat hij de Graal gevonden heeft, staat hij alweer buiten het kasteel, sterker nog: het kasteel is nergens meer te bekennen. Parcival is een vechter in hard en nieren: overal duiken zwarte ridders en andere verwijzingen op naar dualiteit. Pas aan het eind van zijn leven stopt hij met vechten en komt in een magisch bos. Nu mag hij opnieuw de Graal vinden en stelt de juiste vraag. Het helder witte

Licht mag stralen en wordt opgevangen in de Graal: yin en yang mogen weer de liefde bedrijven. Percival moest daarvoor eerst zijn gevecht opgeven, en de belemmerende overtuigingen die hij van huis uit mee heeft gekregen (zoals: je mag niets vragen) opgeven.

46. WAAROM PLEEG IK GEEN ZELFMOORD?

Volgens Albert Camus is dit de vraag waar de hedendaagse mens zich mee bezig zou moeten houden en hoewel ik niet snel andermans adviezen opvolg – al helemaal niet als ze Albert heten – zal ik ditmaal een uitzondering maken. Omdat ik een hedendaags mens ben. Maar vooral omdat ik de vraag der vragen – waarom pleeg ik geen zelfmoord – regelmatig stel, nog voordat ik wist dat er Alberts waren die ons dat aanraden. Geloof me of niet, maar mij helpt het om zeer regelmatig de vraag te stellen: waarom maak ik er geen einde aan?

Tot dit soort zinvolle conclusies kom je alleen als je zoals ik, langdurig over de zin van het leven hebt nagedacht. De zin van het leven, is zin in het leven. Wanneer je, zoals ik je dat aanraadt, regelmatig mediteert op de begrippen ‘oneindigheid’ en ‘eeuwigheid’ kom je al rap tot de essentie. Kijk, de meeste zogenaamde spirituele mensen, hun goeroes inclusief, zijn zo bang voor de oneindigheid en de eeuwigheid, dat ze zich vastklampen aan godsbeelden, zogenaamde verlichtingservaringen en god weet wat nog meer voor sneue doekjes voor het bloeden. De waarheid is dat je totaal verdwijnt na dit leven, er blijft niets van jou over dat ooit nog zal herinneren aan jou. Of je moet, zoals ik, een boek zoals dit geschreven hebben met eeuwigheidswaarde. Aangezien jij na je dood volledig verdwijnt, heb je nu de keuze: wat wil je allemaal nog doen voor het zover is? Zie het maar zo: jou wacht een levenslang gevangenisstraf en je hebt nog ff een paar jaartjes om los te gaan. Wat ga je allemaal doen? Zelfmoord plegen? Dacht het ook niet! We gaan alles doen wat god verboden heeft. Weet je waarom? Omdat er geen god is! Alleen jij bent er. En ik. En zelfs daar ben ik niet helemaal zeker van. Alle ideeën over hoe jij je zou moeten gedragen en wat wel en niet mag zijn leugens. Matrixriedeltjes, niet meer dan dat. Als ik dat niet had geleerd op mijn intense reizen door mijn eigen bewustzijn, had ik mijzelf het

goddelijke leven ontzegd dat ik nu heb. En weet: iedere zogenaamde spirituele leraar zal het tegenovergestelde beweren van wat ik beweert. Je moet afzien, jezelf van alles ontzeggen, door hem of haar ingewijd zijn, geloven, serieus en nimmer aflatend bezig zijn. Stierenpoep! Alles wat er is, is wat er nu is. Jij en ik dus. Jij die leest, ik die in deze lettertjes verstopt zit en in jou tot leven kom. Om jou, als een *geny in a bottle* tot leven te brengen. *Your wish is my command, sahib*. Wat zou jij nog willen doen in en met jou leven, waarom pleeg jij geen zelfmoord?

Je zal zien dat er lijsten oppoppen met dingen die je nog te doen hebt. Je zou ook eerst *The Bucket List* kunnen kijken met de onnavolgbare Morgan Freeman (Carter Chamers) en Jack Nicholson (Edward Cole) in de hoofdrol. Carter is een automonteur en Edward een zeer vermogende zakenman. Beide zijn ten dode opgeschreven en liggen in het ziekenhuis, op dezelfde kamer. Nou ja, voor de rest van het plot moet je de film zelf maar gaan zien als je dat nog niet gedaan hebt. Waar het ze om gaat is dat ze een zogenaamde *bucketlist* maken, met dingen die ze nog willen doen voor je ze doodgaan. Yep, zo'n zelfde lijst als Austin Powers had in *The spy who shagged me*. Hoog bovenaan stond een gesprek met zijn vader en een wip met een siamese tweeling.

Het makkelijkste werkt het om je voor te stellen dat je voor altijd en eeuwig in je kist ligt. Beetje morbide, dat wel, maar dit boek is niet voor chickens, daar heb ik je op de eerste pagina al voor gewaarschuwd. Jij wilde het konijnenhol in, niet? Dit is het hol, veel dieper kun je niet, Alice. Stel je dus je kistje voor waar je in ligt. Echt lekker zal het er niet ruiken, zeker niet na een paar dagen. Je hebt je favoriete deotje vast niet onder handbereik en al had je dat wel: je kunt je niet bewegen. Je bent dood. Morsdood. Zo dood als een pier en een deurnagel tegelijk. Je bent *dead meat*. En niet voor eventjes: voor altijd. Tuurlijk, hou je gerust zoet met de hemel waar je naartoe gaat of de reïncarnatie die je staat te

wachten, slaapkop. Matrixsoftware die ze ooit in je onwetende hoofdje hebben geplant. Er wachten geen tientallen maagden op je, aan gene zijde. Die wachten hier op je, hier en nu, klaar om geneukt te worden. Maar jij moest je zogenaamd troosten met allerlei misleidende gedachten, zodat je je angst voor de dood niet onder ogen hoefde te zien, en daardoor niet deed wat je nog allemaal te doen had. Zoals maagden neuken. Zet die maar vast bovenaan je lijstje. Vooruit, ze mogen het van mij al wel een paar keer gedaan hebben, of wat ouder zijn en al een hele tijd droogstaan, dan is het effect ongeveer hetzelfde. Maar laat je in godesnaam niet verleiden om in allerlei theorieetjes over leven na de dood te geloven, want je kunt er slecht naar gissen.

Zeg nou zelf: mijn benadering is verreweg de slimste: je doet in dit leven alles wat god zogenaamd verboden heeft en vult dat aan met alles waar je hartje naar verlangd. Ergo, jij bent een gelukkig mens en gelukkige mensen is wat deze wereld nodig heeft. Je leeft je uit, *all the way*. Als je dan uiteindelijk doodgaat en er blijkt wél een hemel te zijn waar je wederom getrakteerd wordt op minimaal zeventig maagden, heb je dubbel verdiend. *Capisce?*

47. GRID GUERILLA

Kevin Flynn: *The thing about perfection is that it's unknowable. It's impossible, but it's also right in front of us all the time.*

Chips, wat een vette film! Heb je 'm al gezien? Tron. Over de top, dat wel. Maar ik twijfel nu wel of dit boek niet *Grid Guerilla* zou moeten heten. Waarom?

Allereerst omdat The Dude in de hoofdrol speelt. Disney wist vast en zeker dat ze me daarmee aan het twijfelen zouden brengen. Keanu Reeves is sinds The Matrix trilogy niet meer aan de bak gekomen, en eerlijk is eerlijk: The Matrix is zó 1999. Maar wel de dikste film aller tijden. En toch is Tron een serieuze kandidaat, ook al zuigen de 3D decors af en toe.

Tron is net als The Matrix een digitale wereld, volledig opgebouwd uit nullen en enen. (check de cover van dit boek: de Matrix is opgebouwd uit lettertjes, bij mijn cover sijpelen de nullen en enen naar beneden...)

Voordat we verder gaan met Tron, gaan we inzoomen op de nulletjes en eentjes. Hou je vast, dit kan leuk worden! Als je naar televisie kijkt, of in de bioscoop, worden je zintuigen enigszins gemanipuleerd, denk je niet? In feite kijk je naar stipjes op een doek of scherm. En zelfs dat niet: daaronder is een programma werkzaam dat bepaald welke stipjes aangaan en welke niet. Nul is uit, een is aan. Nullen en enen dus. Aan en uit. De Matrix. En toch denkt alles in ons, geest en lichaam, dat de film waar we naar kijken echt is. We hebben echte emoties, ons lichaam spant en ontspant op basis van de beelden die het ziet. We zitten zoals we dat noemen: *in de film*. Hoe bizar is het dan om bijvoorbeeld naar een film te kijken als Avatar, waarin de hoofdrolspeler in Virtual Reality iemand anders wordt, in een andere wereld. Of wanneer je een computerspel speelt, een Quest, waarin jouw speler voor jou

speelt in een simulatie op het scherm. Als je ooit zo'n spel hebt gespeeld, weet je hoe levensecht je het spel en speler ervaart, hoe je in het verhaal wordt getrokken en steeds vaker in het spel wilt zijn om het uit te spelen.

We are what we think. All that we are arises with our thoughts. With our thoughts, we make the world. Think or act with an impure mind and trouble will follow you, like the wheel follows the ox that draws the cart. We are what we think. All that we are arises with our thoughts. With our thoughts we make the world. Speak or act with a pure mind and happiness will follow you, as your shadow unshaken. In this world, hate never yet dispelled hate. Only love dispells hate. This is the Law, ancient and inexhaustible. We are what we think. (Boeddha)

We leggen hiermee de centrale beleving van de menselijke geest bloot: wat er gebeurt hoeft niet noodzakerlijkerwijs echt te zijn om de geest in hypnose te brengen. Denk maar eens hoe snel je online een identiteit opbouwt in bijvoorbeeld Facebook of op een datingsite. Alles in je *geloofd* dat jij dat bent. Zo ontstaat vanaf je prille jeugd de opbouw van jouw identiteit. De geest droomt voortdurend, en projecteert zijn realiteit op wat hij ziet en waarneemt. Daar is weinig voor nodig, alleen een scherm met wat nulletjes en eentjes. Als we nu daarbij beseffen dat de wereld zoals we die waarnemen óók uit nullen en enen bestaat, uit golfjes en deeltjes, is de cirkel rond. Dat is waarom we de Matrix de droomstaat noemen. Niets is wat het lijkt, niets is echt. Alleen onze geest maakt het echt, maakt dat er een verhaal ontstaat. Wakker worden in de droom (of uit de film) betekent dat je dit doorziet en nieuwsgierig als een kind gaat ontdekken wie er nu op dat grote filmdoek van de wereld projecteert. Je volgt de lichtbron die naar buiten gaat, mee naar binnen. In plaats van dat je naar buiten kijkt, ruikt, voelt, proeft of luistert, stel je de vraag: wie kijkt, proeft, ruikt, voelt of luistert er? Wie ben ik? Wie is die ik die dat doet? Om verveolgens geen antwoord te ontdekken, er is

niemand die dat doet. De vraag: wat ben ik, dan? Ik ben degene die ruikt. Die kijkt, die voelt. Die proeft. Die gewaar wordt. Ik ben bewustzijn. Ik ben... niets! Althans, niets specifieks, want ik ben tegelijkertijd ook weer alles waar ik mij op richt of wat in mijn aandachtsveld komt. Ik ben het filmdoek waarop alles wordt geprojecteerd door de zintuigen. Maar ook buietn de zintuigen, als ik 's nachts in een diepe, dromenloze slaap ben, ben ik nog steeds. Ik ben er als ik dood ben, weten we door de verslagen van mensen die dood en uit hun lichaam waren, en ik ben er als ik leef. Ik ben. Cogito ergo sum, ik denk dus ik ben, ontdekte Descartes na grondig zelfonderzoek. Maar wie ben je dan als je slaapt en niet denkt? Precies, nog steeds jij. Of liever... iets. Je bent iets en je hebt geen idee wat precies. *Nice!* Dichter bij de waarheid kun je niet komen. Alles wat daarna komt, zijn weer nulletjes of eentjes, jouw projectie van de werkelijkheid. Verward zijn, het niet weten: allemaal signalen van dat je dicht bij de waarheid bent. Niet voor niets dat het Orakel van Delphi, zoals we al eerder zagen, Socrates aanmerkte als wijste mens: hij wist dat hij niets wist. Ga niet op zoek naar iets bijzonders, iets buitengewoons. Je essentie, niets, is zo gewoontjes, dat je er altijd over heen zult kijken als je niet weet waar je op moet letten. Als je te druk bent ook, of afgeleid door andere zaken. Je essentie is leeg en al vanaf het begin der tijden bij je. Als het goed is weet je dit, met een diep innerlijk weten. Haal je maar eens je eerste herinzing ooit voor de geest. Misschien was je drie, vier of vijf. Je leek in geen enkel opzicht op de volwassene die je nu bent, wist nog nagenoeg niets van het leven dat je te wachten stond en de val die je in de wereld zou maken. En toch was er onmiskenbaar iets actief in jouw bewustzijn, iets dat altijd bij je zou blijven, hoeveel tegenwind je ook zou krijgen of hoeveel geluk je ook zou ervaren. Of zoals Rainer Maria Rilke schreef: *wonen in de golven en geen verblijfplaats hebben in de tijd*. Dat iets, dat altijd bij je was en is, ben jij. Niets. Vormloos. Identiteitsloos. En toch volledig, onmiskenbaar en onvervreemdbaar jij. De paradox der paradoxen: je zou je essentie niet herkennen op straat. Waarom niet? Omdat ze alles is. En niets.

Vol-ledig. Bizar hè? Moet je eens tegen je huisarts vertellen bij je volgende bezoekje. Krijg je gelijk een *blue pill* voorgeschreven...

Okay... verder waar we gebleven waren, bij Tron en The Grid:

Kevin Flynn (Jeff Bridges) heeft een digitale wereld (The Grid) gecreëerd, die de echte wereld zou moeten verbeteren. Hij raakt als mens gevangen in The Grid. In deze wereld heeft hij een avatar gecreëerd, Clu, dat moet zorgen dat de wereld perfect wordt (zie de parallel met onze innerlijke Perfectionist). Clu heeft de macht overgenomen in The Grid en zijn menselijke tegenspeler Flynn weggejaagd in ballingschap.

20 jaar na dato gaat zijn zoon Sam naar zijn vader Flynn op zoek. In de 'echte' wereld is hij hacker, en hackt hij een softwarebedrijf die besturingssoftware verkoopt die gratis zou moeten zijn... Neo betekent 'nieuw', is Sam de Hollandse Nieuwe, de Ene?

Het plot wat zich ontvouwt is een prachtige metafoor: Sam zorgt ervoor dat de besturingssoftware gehacked wordt en gratis via internet verspreid wordt. Daarmee stijgt hij in de rankings als serieuze kandidaat (Neo *hackte* nog gewoon voor geld). Vervolgens weet hij zich een weg in de digitale wereld te vechten waar zijn vader gevangen wordt gehouden. Pa zit echter niet slecht hoor. Hij heeft voor zichzelf een designwereld gecreëerd waar Jan des Bouvrie even heel stilletjes van zou worden. Flynn beoefent zen, en is in vrede met zijn lot. Hij heeft bovendien een buitengewoon lekker poppetje het leven gered, Quorra, die hem adoreert. Wat wil een mensch nog meer? Dit plot is zo voor de hand liggend en toch ga ik het toelichten. Tron staat voor niks anders model dan onze eigen wereld, waar wij in verstrikt zijn. Wie wil nou z'n Ikea-koopzondag-modelwoning-met-goddelijke-bitch verlaten om naar de Poort te gaan en de vrijheid tegemoet te treden? Flynn niet, die mediteert op geweldloosheid en vrede. Quorra verteld Sam zelfs dat Flynn haar heeft geleerd om zichzelf 'weg te cijferen' (Quorra: *Flynn is teaching me about the art of the*

selfless, about removing ones self from the equation). Flynn is niets anders dan verlicht geworden *in The Matrix!* Ga maar na: hij heeft de clou ontdekt van oordeelloos zijn. In de digitale wereld, de wereld van quantumfysica waarin iets een 0 of een 1 is, een golfje of een deeltje, blijf je zelfloos als je jezelf ‘wegcijfert’, geen keuze maakt. Dan blijf je neutraal, in vrede, geen speler in het spel, en ben je veilig.

Over de dualiteit zegt het Orakel iets vergelijkbaars over agent Smith in *The Matrix: He is you. Your opposite – your negative. The result of the equation trying to balance itself out.*

De Tao Te Ching (vers 2) zegt het volgende over (non)dualiteit:

*When people see things as beautiful,
other things become ugly.*

*When people see things as good,
other things become bad.*

*Being and non-being create each other,
difficult and easy support each other.*

Long and short define each other.

High and low depend on each other.

Before and after follow each other...

In zowel Tron als de Matrix is een bijna perfecte digitale wereld, die geregeerd wordt door Yang (Clu, Architect) en bedreigt door Yin (Quorra, Orakel).

Het ‘zogenaamde’ gevecht tussen Yin en Yang is noodzakelijk, anders zouden we geen verhaallijn hebben! Zouden we twee uur willen kijken naar de witte wereld van Flynn die op zijn goddelijke meditatiekussen zit? Natuurlijk niet! Wij zijn mens. En mensen willen actie! Ik ook hoor, maak je geen zorgen. Zeker als Sam de film in komt, en Flynn verteld dat hij vrede heeft gevonden in The Grid. De Poort om te ontsnappen naar de echte

wereld is maar tijdelijk open. Zijn zoon Sam, die nu ook in The Grid zit, heeft maar één doel: uit The Grid zien te komen! Een prachtige metafoor voor ons leven: onze poort staat ook maar heel even open. Het grootste geheim van het leven is natuurlijk, dat het maar heel even duurt. Een *split second*. Soms lijkt het oneindig, ga maar eens proberen om een week of een maand op een meditatiekussen te zitten als Flynn. En toch gaat je leven in een flits voorbij. Kijk maar eens achterom als je durft. Hoe lang duurden de afgelopen jaren dat je leefde? Grote kans dat je ‘een paar seconden’ denkt. Denk nu eens aan de jaren die je mogelijkwijs nog voor je hebt? Ach, dat lijkt misschien nog een eindeloze tijd. En dat is precies wat ons zand in de ogen strooit, de illusie waar wij mensen in gevangen zitten.

In plaats van dat we met de dood voor ogen zouden leven en iedere seconde die we hebben aan onze bevrijding zouden besteden, sukkelen we in een diepe droomloze slaap en laten we ons hypnotiseren door de ditjes en datjes van het leven. Om dan ineens wakker te worden geschud als we bejaard zijn en een heel leven hebben weggedroomd.

Dit is de Matrix, of The Grid, hoe we het noemen maakt niet uit. De droomwereld die ons doet geloven dat waar we in zitten echt is. De scenario's zijn eindeloos: het geld dat we moeten verdienen om te leven, de zogenaamde problemen met andere mensen, de relaties die we hebben, onze behoeften, gevoelens en emoties, onze hebzucht en ambitie om iets te worden, onze oordelen over goed en kwaad, onze waarden en normen: onze Matrix of Gridsoftware maakt dat we gevangenen zijn in onze virtuele grot. *Memento Mori*, gedenk te sterven, zou ons motto moeten zijn. Wetende dat we maar heel even bewust zijn, dat de Poort maar heel even open is, zou ons dag en nacht moeten drijven, verder, verder, verder, net zolang totdat we totaal bevrijd zijn en in onze ware aard kunnen rusten. Tot dat heilige moment, blijven we rusteloze guerilla's, die vechten op leven en dood, nullen en enen, om hun beklemmende

software onklaar te maken. De bevrijding is *uit* The Grid, *uit* de Matrix. Neem geen genoegen met een veilig plekje in de vergetelheid. Breek uit! Pak je motor en rijd de vrijheid tegemoet. Die uiteindelijk *in* jezelf blijkt te zitten... Je wordt vrij door jezelf uit de vergelijking te houden, door het spel niet meer mee te spelen. De vrijheid is van binnen, en openbaart zich in de stilte in jezelf. Dank aan The Duderino, voormalig mr. Lebowski. Maar dan wel in combinatie met de vechtlust en wil van Sam om de Poort door te gaan, uit The Grid. En The Grid zit in jezelf, mocht je daar nog aan twijfelen.

48. TAKE THE RED PILL, TAKE THE BLUE PILL

Morpheus: *This is your last chance. After this, there is no turning back. You take the blue pill - the story ends, you wake up in your bed and believe whatever you want to believe. You take the red pill - you stay in Wonderland and I show you how deep the rabbit-hole goes.*

Morpheus: *Remember... all I'm offering is the truth. Nothing more.*

Cypher: [talking to the unconscious Morpheus] *If you'd told us the truth, we would've told you to shove that red pill right up your ass.*

Wat gaat het worden, de rode pil, of de blauwe?

De blauwe is niet moeilijk aan te komen, sterker nog, die is legaal en in overvloed te krijgen. Je zou 'm suiker kunnen noemen. Of tarwe. Sinds deze producten aan ons dieet zijn toegevoegd, is het aantal geestesziekten geëxplodeerd. Sinds de introductie van deze producten kennen we nieuwe vormen van innerlijke onrust als ADHD en ADD. De vervloeking voor deze mensen is dat ze nooit hun ware natuur kunnen ontdekken, omdat ze altijd druk van binnen zijn. Schrap het vergif uit je menu en zie wat er gebeurt. Andere vormen van blauwe pillen zijn te koop als sigaretten en alcohol. Ze verzachten de pijn van afgesloten zijn van de bron voor even. Vadertje Staat, de Matrix in gematerialiseerde vorm, voorziet je er graag in en verdient zich krom. Blijf jij maar lekker verslaafd, wel zo rustig. Zeker niet wakker worden, dat kost geld! De categorie blauwe pillen is eindeloos. Alles wat met geld gekocht kan worden, zou je in dit hokje kunnen stoppen. Alles waar je niet zonder lijkt te kunnen. De blauwe pil die zorgt dat je kiest voor vergetelheid en materialisme, is daar een hoofdrolspeler in. De duidelijkste blauwe pil is natuurlijk de categorie anti-depressiva. Mensen worden ziek en depressief wanneer ze roken, drinken, materieel ingesteld zijn en tarwe en suiker gebruiken. In

plaats van de oorzaak te bestrijden, het afgesneden zijn van de bron, schrijven psyche-haters en artsen liever pilletjes voor. Pilletjes waar je vervolgens zelden meer vanaf komt. Pilletjes die je gevoelsleven afvlakken en een innerlijk rust geven die *lijkt* op in contact staan met je bron. Het is echter een levenloze rust. Een droomloze slaap. Miljoenen mensen zijn inmiddels verslaafd aan de blauwe anti-depressieve slaappil.

49. AYAHUASCA: THE RED PILL

De rode pil is veel lastiger te krijgen en te gebruiken dan de blauwe. De blauwe is *in* de Matrix algemeen geaccepteerd, anders zou het geen blauwe zijn! De blauwe pil vertegenwoordigt de godin Maya, de opperkoningin van vergetelheid en diepe slaap. Durf haar eens te wekken, en vrees de consequenties! Daarom *moet* de rode pil in het uiterste geheim genomen worden.

De rode pil staat voor ontwaken. Ontwaken uit de Matrix, *uit* de boze droom van dualiteit, *in* waarheid. Wat is de waarheid van je ware natuur? Dat je diep van binnen stil bent. Leeg. Vredig. Oneindig. Is dit iets wat je van een of andere vago aan moet nemen? *Nope!* Dit moet je zelf onderzoeken. Echt waar. Dingen zonder grondig zelfonderzoek van anderen aannemen riekt naar Matrix, mijn vriend(in). Alles wat overgedragen wordt zonder het zelf tot op de bodem uit te zoeken, is gecorrumpeerd. ‘We hebben het wetenschappelijk aangetoond’ is de grote leugen waar de Matrix op draait, want wat er niet bij staat, is dat alles wetenschappelijk aangetoond kan worden. De onderzoeker is immers de waarnemer en creator. Daarom kent ieder onderzoeksresultaat tien tegenonderzoeksresultaten. Dit soort onderzoek kun je eindeloos in verstrikt raken, zonder ooit maar een greintje inzicht te krijgen in de waarheid. Dit *is* namelijk de waarheid: de werkelijkheid manifesteert zich op de manier hoe je ernaar kijkt. Het gaat er namelijk niet om *hoe* je ergens naar kijkt, maar om *wie* er kijkt. Alle andere onderzoeken zijn waardeloos, omdat ze dingen in de Matrix, in de dualiteit van de droomwereld aanduiden.

Grondig zelfonderzoek dus. En daar zijn diverse krachtige methoden voor, die mensen al vanaf het begin der tijden toepassen. De gemakkelijkste is misschien wel ademen. Matrixmensen zijn er als de dood voor. Controleverlies. Zet maar eens keiharde muziek

aan en ga versneld ademen, ongeveer zoals wanneer je op het punt staat een orgasme te krijgen. Of een trap op rent. Of op de trappers staat en hard fietst. Alleen nu ga je bewegingsloos liggen én snel ademen. Hou dit een uur vol en zie wat er gebeurt! Er komen diepe emoties los, je lijf gaat schudden en bewegen. Misschien ga je wel schreeuwen, huilen. Om dan door de Poort te gaan en je ware natuur te ontdekken. Stil. Vredig. Oneindig. Aanwezig. Nu. Vredig. Energiek. Niet geloven! Zelf ontdekken.

Je zou natuurlijk ook jezelf af kunnen zonderen en een dagje of tien in een grot mediteren. Heb je enig idee waarom wijzen en heiligen aller tijden zich in het donker terugtrokken? DMT. *Dimethyltryptamine*. Een stofje dat voorkomt in alle levende materie. Wordt ook wel genoemd: The Spirit Molecule. De molecule die geest met materie verbind. Wat dat met een grot te maken heeft? Dat ontdek je als je een paar dagen in het donker gaat zitten! Na een paar dagen gaat je pijnappelklier namelijk vanzelf DMT synthetiseren. Yogi's zouden kunnen zeggen: je derde oog gaat open. Bepaalde reptielen kunnen door dit derde oog kijken. Wij dus ook. Je moet er alleen een tijdje voor het donker in, in volstreekte stilte en duister. Er wie doet dat nog dezer dagen? Wat is er zo interessant aan DMT? Het toont je zonder omweg je ware natuur. Het is betrokken bij leven en dood, bij je geboorte en sterven. En DMT is....verboden door de Matrix! Het staat sinds de jaren zeventig op Opiumlijst I. Op deze lijst staan middelen die gevaarlijk zijn voor de volksgezondheid en die absoluut niet belangrijk zijn voor onderzoek. The Spirit Molecule zou die titel niet verdienen als ze geen gevaar zou betekenen. Niet voor de volksgezondheid. Er is nog zelden een ongeluk gebeurt door gebruik van dit middel. DMT is levensgevaarlijk voor de Matrix, voor de maatschappij en haar huidige machthebbers. Die spinnen garen en varen er bijzonder wel bij als jij slaaf blijft. Zolang jij rookt, drinkt, snoept en consumeert blijf je een willoos slaafje dat altijd net te weinig geld heeft aan het eind van de maand en maar net kan leven. Die dynamiek heeft de Matrix nodig om jou

gevangen en gekluisterd te houden. DMT kan met één stevige haal een streep dor die rekening halen, als jij je ware aard zou ontdekken. Logisch toch, dat die stof verboden wordt door de Matrix? Wel lachwekkend, wetende dat deze stof voorkomt in alles wat leeft!

De guerilla die we tot nu toe beschreven, het jezelf ontdoen van Matrix programmacode, is kinderspel vergeleken bij wat ons op dieper niveau te wachten staat. We zullen namelijk het scheppingspel van de Kosmische Traditie moeten ontdekken. *In* onszelf. Zo boven, zo beneden, zo binnen zo buiten. *Jij* bent de schepping. En DMT kan je dat laten zien. Maar niet alleen. DMT heeft daarvoor nog iets nodig. Als DMT de Vader is, Yang, dan heeft hij nog iets nodig om tot schepping te komen. Drie keer raden? Mmmmmm... jij mag niet meer raden, natuurlijk heeft de Vader een Moeder nodig, Yin. Deze twee samen scheppen de wereld van dualiteit. DMT, Vader Yang, bevindt zich in het hoofd, bij de pijnappelklier. Maar om de schepping volledig aan het werk te zien, moet hij tot diep in de buik penetreren. Daarvoor is een MAO-remmer nodig, die voorkomt dat DMT in de buik wordt afgebroken. Wanneer op die manier de buik opent, opent de Moeder Yin zich. En ontstaat het wonder van de schepping, dat je zelf kunt ervaren. In het Amazonegebied, niet voor niets de *kraamkamer van de wereld* genoemd, wordt een toverdrank gemaakt die dit wonder van de schepping onthult: *Ayahuasca*. Ayahuasca werd ontdekt door sjamanen en in het midden van de vorige eeuw naar het westen gebracht. Ayahuasca kan je – als het je gegeven is – regelrecht bij de bron van het leven brengen. Je moet er namelijk wat voor doen. Of liever gezegd: je moet er wat voor laten. Alle lekkers dat de Matrix je te bieden heeft, laat je. Je vast. Je vast van de Matrix. Laat suiker, alcohol, koffie, brood, snoep, televisie, radio, kranten, horloges. Alles dat de Matrix vertegenwoordigd, ban je voor een periode uit je leven. Je eet zoals de natuur dat ooit heeft bedoelt: fruit en groente, heel licht. Je

lichaam komt daarmee na een aantal dagen, afhankelijk van hoe je je lichaam daarvoor misbruikt hebt, in een hogere trilling.

Als je de godendrank gaat bereiden (De Gewijde Reis, Faber 2004) is het interessant om de componenten apart te drinken, zodat je de werking van dit universum leert kennen. De eerste component, Moeder Yin, gaat je buikgebied openen. De plant die je hiervoor gebruikt is de *Banisteriopsis caapi* of de *Syrische Wijnruit*. Als je die goed bereid en drinkt, na een aantal dagen vasten van Matrix troep, raak je diep ontspannen. In verlichtingsliteratuur wordt veelal de nadruk gelegd op mentale verlichting. Sommige zelfbenoemde goeroe's claimen zelfs dat je verder kunt doen en laten wat je wilt, dat het alleen gaat om inzicht, dat je je sigaretje en biertje niet hoeft op te offeren. Koren op de molen van de Matrix! Er is inderdaad zoiets als mentale verlichting. Maar dat lijkt niet in de verte op echte verlichting. Als je de ware grote meesters bestudeert, te beginnen bij Jezus en Boeddha, dan weet je dat ze een aangepast dieet hadden, meestal vegetarisch. En dat ze zich verre hielden van de verleidingen van de wereld. Iedere verslaving, of het nu suiker, tarwe, koffie, kaas, alcohol of wat dan ook is, houdt je in de Matrix. Je ego is geen bouwwerk in je hoofd. Het is een bouwwerk van lichaam en geest. Precies daar is vasten voor bedoeld: de reiniging van lichaam en geest, en je los maken van je bestaande patronen. Alles waar je niet langer dan 3 maanden zonder kan, is een patroon, en daarmee een verstrikking in de Matrix. Dit geldt voor alles. Als je langer dan 3 maanden zonder kan en je drinkt een keer een biertje, rookt een jointje of slikt een pilletje: *no problemo*. In de film *Peaceful Warrior* wordt dit mooi gespeeld door Nick Nolte. Nick speelt Socrates, een vreemde verlichte snuiter. Hij legt zijn student een hele hoge standaard op en immense discipline. Om vervolgens zelf een dikke sigaar op te steken... Zoiets kan je alleen als je écht uit de klauwen van de Matrix bent. Tot die tijd: neem jezelf niet in de maling. Eén keer in de drie maanden chocola? Geen probleem! Alles daarboven... Matrix! Word een echte krijger en wees wat dit punt betreft

rücksichtslos voor jezelf. Zacht voor je gevoelens, hard voor je neigingen en verslavingen. Trek ze tot aan de wortel eruit en begin er nooit meer aan. Guerilla zijn is hard werken, echt waar, wat die *verlicht-in-een-dag-knackers* je ook zeggen. Natuurlijk is die boodschap oneindig veel populairder, maar zoals je wellicht vermoed, is dat wat populair is over het algemeen een teken van...
Yep, The M.

Als je werkelijk denkt dat je vrije keuze hebt, probeer dan eens een tijdje van je verslavingen af te blijven (wat die zijn maakt niet uit) en ontmoet je diepst gewortelde Matrixsoftware...

Morpheus: *Everything begins with choice.*

Merovingian: *No. Wrong. Choice is an illusion, created between those with power, and those without. Look there, at that woman. My God, just look at her. Affecting everyone around her, so obvious, so bourgeois, so boring. But wait... Watch - you see, I have sent her dessert, a very special dessert. I wrote it myself. It starts so simply, each line of the program creating a new effect, just like poetry. First, a rush... heat... her heart flutters. You can see it, Neo, yes? She does not understand why - is it the wine? No. What is it then, what is the reason? And soon it does not matter, soon the why and the reason are gone, and all that matters is the feeling itself. This is the nature of the universe. We struggle against it, we fight to deny it, but it is of course pretense, it is a lie. Beneath our poised appearance, the truth is we are completely out of control.*

Gisteren was ik met Tanja naar de bioscoop en voorheen kochten we altijd een grote zak M&M's. Nu niet, en eerst gaf dat een ernstige shock voor mijn lijf. Wááááááát? Geen gele M&M's? Het voelde als een groot offer en de craving duurde ruim een uur. Ik kon me focussen op waarom ik het laat, namelijk, het behouden van helder bewustzijn. Tegelijk besefte ik hoe heftig de meeste mensen verslaafd zijn aan suiker. Toen ik om me heen keek, zag ik

tientallen mensen uitgehongerd graven in bakken popcorn en M&M's. Vanmorgen toen ik wakker werd, had ik een heel voldaan gevoel: de innerlijke programmering geweigerd! Dat gaf een enorme innerlijke ruimte.

Cypher: *You know, I know this steak doesn't exist. I know that when I put it in my mouth, the Matrix is telling my brain that it is juicy and delicious. After nine years, you know what I realize?*

[Takes a bite of steak]

Cypher: *Ignorance is bliss.*

Als je een meesterplant als Ayahuasca gaat raadplegen, kun je dat zien als een godheid die je in jouw tempel mag ontvangen. Die tempel is je lichaam. Zorg ervoor dat die tempel schoon is!

Dat doe je door je verslavingen te scalperen en door te vasten. Christus was een beroemde vaster. Door te vasten, leg je je wereldlijk kled af. Je hele wezen komt in een hogere trilling, wat de eerste paar dagen hoofdpijn kan opleveren, door alle gifstoffen die je lijf verlaten. Veel water drinken dus.

Als je zo een paar dagen vast en dan Ayahuasca drinkt, krijg je een enorme ruimte in je buikgebied. Als het daar gezond is, tenminste. Als je niet gezond en zuiver bent, gaat de plant eerst met je aan de slag en word je misselijk of krijg je diarree. De plant heeft een oneindige potentie om te helen, omdat het met de universele kracht werkt. Je lichaam herkent die kracht ogenblikkelijk, omdat het haar ware aard is. Als de plant klaar is, ben je ruim, ontvankelijk, ontspannen. Klaar voor penetratie...

Na ongeveer een uur drink je de tweede component, de DMT-houder. Hier zijn verschillende planten voor beschikbaar als de Psychotria Virides (yes, het kan zeker lijken alsof je psychotisch wordt!) of de Mimosa Hostilis. Welke plant je gebruikt maakt wezenlijk niet zoveel uit, omdat je uiteindelijk te maken krijgt met de universele krachten eronder. De DMT-houder opent de pijnappelklier. Met het buikgebied open, De Moeder Yin en het

voorhoofdsgebied geactiveerd, Vader Yang, kan er een wonder gaan geschieden. Beide krachten gaan met elkaar stoeien, ongeveer zo als jouw ouders met elkaar de liefde bedreven voor jij verwekt werd. Begrijp je nu waarom een orgasme zo goddelijk voelt? Het is goddelijk! Het is het geheim van het leven. Met de twee componenten van Ayahuasca in je lichaam ben je levende getuige van wat er gebeurt. De koele donkere stilte en leegte, de hoogzwangere vredige én kolkende Moeder Yin energie, gevisualiseerd als de slang Kundalini, komt omhoog kruipen. Het Licht, de universele Mannelijke Yang energie daalt neer. Waar ontmoeten ze elkaar? In het hart. Het heilige hart, dat murwgeslagen gebied achter je borstkas. Wanneer Yin en Yang elkaar ontmoeten, komt er hoogspanning op je hart. Alle pijn die je hier ooit hebt geïncasseerd, komt tot leven en via tranen uit je ogen. Pure schoonheid brengt je in diepe vervoering. Je bent ooggetuige en voelgetuige van het wonder van het universum, ver voorbij de woorden. Je wéét, en zal er nooit over kunnen praten. Het wonder wordt in je ziel gegrifd, je hart wordt ontdaan van de pijn die erin huist. Waarom? Omdat dit de natuurlijke staat is: een wagenwijd open en ontvankelijke buik, een hart gevuld met liefde en een hoofd dat helder is. Daar komen geen woorden aan te pas, die zijn pas later ingebracht door de Asoera's, bij het maken van de Matrix. Je bent nu getuige van het wonder vóór de Matrix.

Als je goed op blijft letten, rustig en oordeelloos aanwezig blijft, kun je een volgend wonder gaan aanschouwen. De creatie van de wereld. Moeder Yin en Vader Yang gaan dansen, dansen in je hart. De dans van nullen, Yin, en enen, Yang. De dans van dualiteit. Die uit zich via gevoelens en visioenen. Eindeloze beelden en visioenen trekken aan je voorbij. Zodra je je ergens mee identificeert, wordt een visioen een heel verhaal, en ervaar je de bijbehorende gevoelens in je lichaam. Laat je niet meeslepen door het verhaal, het is een illusie! Je bent in de bardo's...

De bardo's zijn tussenstaten, tussen leven en dood. Niet voor niets noemen de sjamanen in het Amazonegebied de drank Ayahuasca liefkozend *De kleine dood*. Zou het toevallig zijn dat de Fransen een orgasme ook *Le petite mort* noemen? Wat sterft er dan? Jij! Je ego, je Matrix software. Wat blijft is je eeuwige essentie. Identificeer je daarmee, niet met het verhaal wat zich ontspint (ik zag goden, godinnen, vorige levens, belangrijke inzichten...) Ieder verhaal is weer voer voor nieuwe identiteit, maakt het tot iets waar je over kunt praten, waarmee het onderhavig wordt aan de wetten van de Matrix en vorm krijgt. Je bent in de bardo's, in het rijk van vormloosheid, van pure essentie. alles wat je hier ziet is illusie, de schepping van Yin en Yang.

Bardo komt uit het Tibetaans boeddhisme en betekent tussenstaat. Volgens de Tibetanen komt de ziel na de dood in de tussenstaten en krijgt 49 stadia voor zijn kiezen. Iedere fase representeert een bepaald stadium van illusie. Zo zie je de eerste dag van je dood een helder wit Licht, prachtig stralend en intens liefdevol. Dit licht is door mystici aller tijden beschreven en wordt ook vaak gezien door mensen met een bijna-dood ervaring. Veel mensen beschouwen dit als het licht van Christus, of als God. Anderen worden er bang voor. Waar het om gaat is dat je ontdekt wie jij bent, en je daarmee identificeert. Als jij dit stralende witte Licht kunt zien, wie ben jij dan? Zou licht zichzelf kunnen zien? Zou licht bestaan als er alleen licht was? Natuurlijk niet! Jij bent donker, leeg, stil én je bent licht. Jij bent de open, oneindige, eeuwige, onsterfelijke ruimte die zowel licht als duister, Yang en Yin, ontvangt en omarmt. Je bent de schepping. Je bent alles en niets. Je bent dát wat niet in woorden uit te drukken is. Je geeft geboorte aan alles en bent tegelijk niets. De Matrix begrijpt godzijdank niets van dit soort kletspraat, omdat het aan haar radar voorbijgaat. De Matrix begrijpt en beheerst alles wat in de dualiteit plaatsvindt, en dit gaat voorbij de dualiteit. Het is eenheid.

Als je ziel nog niet zover is en met verlangen of afschuw reageert op wat zij te zien krijgt in de Bardo of Ayahuasca Reis, wijst ze haar essentie af. Ze creëert daar andermaal karma mee, oorzaak en gevolg. Niet dat ze dat *is*. Ze is de alomvattende eenheid die ook aan karma ten grondslag ligt. Op de tweede dag na het sterven, de tweede fase (er hoeft niet echt een dag aan ten grondslag te liggen, in deze dimensie bestaat tijd niet) verschijnen de liefdevolle goden. Hou je pad vast Reiziger! Ontdek wie je werkelijk bent. Weet je nog wat boeddhisten zeggen? Als je de boeddha tegenkomt op je pad, vermoord hem dan. Dat gaat meer dan wat op voor deze fase. Natuurlijk kun je al het goede weer buiten je projecteren op Jezus Christus, Gandhi, Boeddha of wie je dan ook aanbidt in de wereld. De goden zullen je uitdagen. *Hold your ground!* Blijf bij wie je bent: wijdopen essentie, klaar om alles te ontvangen en te omarmen, goed en kwaad, mooi en lelijk. Jij bent voorbij de dualiteit, voorbij dat wat zich openbaart, voorbij tijd en ruimte. Jij bent God. Dat is wat dit entheogene middel je openbaart: de God in jou. Laat je niet door uiterlijke goden meeslepen of je maakt weer de val in dualiteit, recht in de Matrix. Bind jezelf vast aan de mast, als Odysseus die zich ervan weerhoudt om meegesleept te worden door de Sirenen. Blijf bij jezelf, bij je innerlijke open en vredige staat, en wordt verlicht. Dat is de ultieme teaching die de medicijnplant Ayahuasca je te brengen heeft. Neem de Red Pill en laat je onderwijzen. Is het toeval dat de godendrank rood van kleur is? Volgens de Inca's moet ieder zielsmedicijnrood zijn... Ayahuasca is dieprood en smaakt naar niets anders dat je kent op deze aarde. Dat kan ook niet anders, omdat ze niet van deze aarde is. Ze smaakt naar thuis, en afhankelijk van hoever je van thuis af bent gedwaald, kan dat een bittere ervaring zijn. De joodse professor Benny Shanon, die een zeer ervaren Ayahuascadrinker is, stelt niet voor niets: de ervaring die mensen met Ayahuasca hebben is altijd anders. De gezichten die ze trekken als ze de drank drinken niet... Alles in de Matrix is bedoeld om je veslaafd te maken aan dualiteit. Als je de vergetelheid preferereert boven ontwaken, neem dan een lekker

stukje chocolade. Als je klaar bent om wakker te worden, riskeer je een zuur gezichtje ;-)

50. IBOGA TABERNANTHE: ANOTHER RED PILL

Een andere plantmeester die ons bijzonder goed bij onze Guerilla van pas kan komen, is de Afrikaanse Ibogawortel. Iboga is de krachtigste plant in dit universum. Zó sterk, dat het iedere verslaving of afhankelijkheid *overruled*. Zelfs de verslaving aan cocaïne en heroïne. Verslavingen die met reguliere behandeling nauwelijks aan te pakken zijn, anders dan door er nog veel gevaarlijker vergif (methadon) tegenover te stellen. Gebruikers blijven hier hun hele leven verslaafd aan. Een behandeling met Iboga maakt dat verslaafden binnen 24 uur *clean* zijn en gemiddeld zes maanden niet meer hoeven gebruiken, *zonder* noemenswaardige afkickverschijnselen. Vraag een verslaafde wat hij het meest vreest, en hij zal de *cold turkey* noemen, de wekenlange helse pijnen en afkickverschijnselen. Met Iboga is dit niet aan de orde, *google* maar eens, er zijn talloze getuigenissen online. Waarom dan Iboga niet gelijk aan iedereen aanbieden op deze planeet met een verslaving? Matrix. Omdat er geen geld mee verdient kan worden. Verslaafden leveren de farmaceutische industrie miljarden op, alleen methadon al levert per gebruiker 90 euro per dag op. *Big bucks* dus! Iboga is een plant, en planten zijn niet te patenteren.

Maar Iboga is niet alleen interessant voor verslaafden. Iboga kraakt meer Matrixcode in 24 uur dan jij in een jaar hard werken aankunt. Iboga werkt als een superbrein, dat dát uit je hersens schrappt wat er niet thuishoort. Als je iets van computers weet, kun je het als metafoor zien van defragmenteren. De wortel defragmenteert je hersens en levert ze af zoals ze ooit bedoeld waren: compleet helder. Je denkvermogen vertienvoudigd, en tegelijk is er een enorme rust in je hoofd, als in diepe *samadhi*. Dit is de werking van de hersenen zoals ze bedoeld is, als de Matrix eruit is gesloopt en de cellen van de hersens ontgift zijn. Deze staat van zijn houdt voor gebruikers van Iboga vaak weken, en soms

maandenlang aan. Sommige Matrixcodes zijn dan permanent gesloopt, andere zijn hardnekkiger. Zoals ik al eerder beschreef: leer *rücksichtlos* te worden, met een ijzeren discipline. Dit is misschien besmet terrein, omdat de Matrix je van kinds af aan heeft geprobeerd te disciplineren. Maar dat soort discipline, van stil zitten en luisteren en je bordje leeg eten bedoel ik natuurlijk niet. Wat je te doen hebt, is niets minder dan het bereiken van totale verlichting, en daarvoor heb je een ijzeren discipline nodig. Je lichaam is een zorgvuldig samengesteld systeem, dat alleen onder de juiste condities supramentaal functioneert. De Bwiti, de prachtige Afrikanen waar de Ibogawortel vandaan komt, stellen het zo: 50% voor jou, 50 % voor de hemel. De helft heb je zelf te doen, met discipline, de andere helft wordt voor je gedaan door de plant. Laat Ayahuasca of Iboga (nóóit samen gebruiken, als je geen kasplantje wil worden!) je helen en diepgaand onderricht geven over de eeuwige Tao, de realiteit onder de Matrix. Laat de meesterplanten je thuisbrengen. Ayahuasca zorgt voor je onderbuik, voor je aardse huis. Iboga voor je hoofd. Beiden zorgen voor het hart. Oh ja, klein detail: beide planten zijn in de meeste landen verboden, maar dat is vast geen verrassing. Of obstakel...

51. WAAROM ZOU JE MOETEN LEREN DANSEN?

Dansen is de meest heilige uiting van het universum. Alles in het universum is in voortdurende dans van schepping en chaos, schepping en destructie. De Matrix draait om dingen perfect doen, en snel. Effectief en efficiënt. Knap en mooi. Als je dit soort woorden hoort: maak je uit de voeten! De Matrix heeft je bijna in zijn kladden.

Dansen gaat nooit om effectief, of snel of perfect. Sterker nog: dansen gaat altijd buiten de Matrix om, omdat het woordeloos is. Behalve als je weer een waardering gaat geven aan het resultaat van hoe het er uit ziet of uit zou meten zien. Dansen is uiting geven aan de beweging van het moment. Uiting geven aan overgave, plezier, genieten van het leven dat door je heen stroomt. Onze wijze super Guerilla Socrates ontdekte dit al een paar duizend jaar geleden, toen hij op hoge leeftijd het dansen ontdekte. Hij zag een mooie jongen, en ontdekte dat hij nog mooier werd als hij danste. Soc ontdekte in de dans, dat als hij zijn hele lichaam bewoog, het soepel en sterk werd en het hele universum door hem heen bewoog. Geen gecontroleerde bewegingen, maar vrije dans.

Vanaf dat moment ging Socrates iedere ochtend dansen, zelfs zonder muziek. Voor buitenstaanders zag het er dwaas uit, en Socrates werd vaak uitgelachen. Socrates – als een waardig Guerilla – had schijt aan de mening van anderen en sloeg met zijn vuist op tafel en zei: ‘Bij Zeus, ik zal dansen!’

Dans dus.

*Dans alsof niemand kijkt.
Heb lief alsof je nooit gekwetst bent.
Zing alsof niemand luistert.
Neuk alsof je gefilmd wordt.*

En onthoud dat dansen geen ander doel heeft dan de dans *an sich*. Net als flirten. Oogcontact. Aanrakingen. Vrijen. En Zingen. En Liefhebben. Zoenen. Strelen. Lachen. Verwonderd zijn. En Mediteren. Genieten. Masseren. En spelen. Muziek maken. Wandelen. Kunst scheppen. Al deze vormen van levenskunst hebben geen ander doel dan de handeling zelf, en vragen complete overgave aan de handeling zelf. Als je de grip op controle versoepeld en je toevertrouwd aan de handeling zelf, kun je merken wat er gebeurt: *jij* verdwijnt. Je controlerende wezen, je ego, bleek illusoir te zijn. De Matrix heeft geen grip meer op je als je vrij bent.

Alles wat een doel heeft, waar het resultaat van meetbaar is en wat sneller en beter moet, is Matrix. Alles! Doe er mee wat noodzakelijk is, beweeg je snel en zonder te stoppen als je in de Matrix moet zijn. Vertrouw niemand die niet kan dansen of lief kan hebben.

Enjoy the Ride

With the moonlight to guide you

Feel the joy of being alive

The day that you stop running

Is the day that you arrive

And the night that you got locked in

Was the time to decide

Stop chasing shadows

Just enjoy the ride

(Morcheeba)

52. SENTIO ERGO SUM (IK VOEL, DUS IK BESTA)

Descartes zat er niet ver naast, met zijn *cogito ergo sum* (ik denk, dus ik besta). Als je tot hier bent gekomen, dan weet je dat hij daarmee het bestaan van de Matrix filosofisch aan heeft getoond. Grote klasse, echt waar, maar niet waar het om draait.

Wat blijft er over als je de Matrix software uit je systeem sloopt, zoals ik je met zachte edoch dwingende hand voorstel? Volgens sommigen, zoals Jed McKenna word je dan een levende zombie. Een vampier, die leeft tussen de doden. Maar wees gerust, Jed maakt maar een grapje. Een *cosmic hoax*, stevig genoeg aangezet om de zoekende agent Smith's van deze wereld ver weg van hun ware zelf te houden, als hij die had. Terwijl het zo dichtbij is! Zo dichtbij zelfs, dat je het niet kunt ontdekken. Omdat je het bent. Alleen niet dat stuk waarmee je je hebt geïdentificeerd. Dat stuk moet sterven. Wat overblijft is precies dat wat we zoeken.

Als je je Matrix codes kraakt, kom je in de natuurlijke staat. De oertaal van het universum is liefde. De eeuwige Tao is liefde. Je hart is een aards instrument om deze energie te kunnen voelen, als het instrument niet voortijdig onklaar is gemaakt. Wanneer je je Matrix software kraakt, code voor code, gaat je hart ruimte krijgen om te ademen en kan en mag het opengaat. Wanneer je gaat dansen met anderen, vanuit je open hart, gaat de eeuwige Tao door je heen stromen. Je hoofd wordt kraakhelder. Je hart gaat wagenwijd open en wordt zo gevoelig als een baby. Je voelt de onpeilbare diepte van je wezen in je buik. *Trinity*, de heilige drieëenheid. Iedere andere vorm die als verlichting wordt verkocht, is stierenpoep, niets anders dan *decoy* om de Matrix mee te misleiden. Oh ja, verlichting is de hoofdprijs, de Matrix zou graag zijn grijpgrage klauwen in het ware zelf zetten. Daarom is die ook zo goed verstopt en zou agent Smith alleen maar lachen. Tao Te Ching zegt niet voor niets: als er niet om gelachen zou worden, is

het niet de eeuwige Tao. Degene die deze heilige drieëenheid het best en treffendst heeft beschreven is de Guerilla Adyashanti:

In zen bestaat een gezegde: 'Wanneer de realisatie diep gaat, danst je hele wezen.' Als realisatie volledig wil zijn, moet het de drie niveaus van hoofd, hart en gevoel raken. Je kunt een heel helder verlichte geest hebben, maar je wezen danst niet. Dan, als het hart open gaat, tegelijk met de geest, begint je wezen te dansen. Dan komt alles tot leven. En wanneer je gevoel open gaat, is er die diepe, onpeilbaar diepe stabiliteit waarin die opening, die jij bent, is overgegaan in doorzichtigheid. Jij danst – de leegte danst.

Kijk naar grote meesters als de Dalai Lama of Thich Nhat Hanh: hun realisatie is volledig, hoofd, hart en buik. Hun wezen danst van liefde en gevoel. Bij deze grootmeesters zie je niet alleen het hele wezen dansen van liefde, je ziet het aan hun daden. Zoals het volgende verhaal over de Dalai Lama illustreert:

Er kwam een Engelsman samen met zijn jonge zoontje op bezoek bij de Dalai Lama. De man was ten einde raad: hij had zijn vrouw in dramatische omstandigheden verloren. De spirituele leider was diep geraakt door het verdriet van de man en drukte hem dicht tegen zijn hart. Samen huilden ze minutenlang. De man vertelde dat hij zich tot het boeddhisme had bekeerd omdat hij zo vaak door het christendom teleurgesteld was geraakt. De Dalai Lama liet een schitterende icoon halen van Christus en de heilige maagd, en schonk het aan de man. 'Boeddha is mijn weg, en Jezus de jouwe', zei hij. De ontroerende ontmoeting die aanvankelijk een paar minuten zou duren, duurde ruim twee uur. Auteur Frédéric Lenoir, die getuige was van dit voorval dat zich zonder camera's of andere publieke belangstelling voltrok, bevestigt dat de Engelsman zijn geloof in Jezus Christus hervond. Lenoir zag voor zijn ogen gebeuren hoe de spirituele leider de belangrijkste les van Boeddha in de praktijk bracht, zonder iemand 'voor eigen parochie' te

willen winnen. Zestig jaar spirituele beoefening maakte dat hij Boeddha's les in praktijk kon brengen: *'Laat alle schepselen gelukkig zijn! Zwak of sterk, van hoog, gemiddeld of laag aanzien, klein of groot, zichtbaar of onzichtbaar, nabij of veraf, levend of nog ongeboren – mogen zij allen volmaakt gelukkig zijn!'*

53. IK BEN, OMDAT WIJ ZIJN

Alles is met alles verbonden. Alles, niets uitgezonderd. Wat Descartes ongewild deed met zijn uitspraak: 'Ik denk, dus ik besta' is zichzelf een afgescheiden positie in de schepping toebedelen. Er is geen afgescheiden ik dat denkt. Dat is de illusie die we uitvoerig aan het licht hebben gebracht. En toch zal deze illusie blijven prikken, als een splinter in je geest. Totdat je echt ontwaakt. En als je ontwaakt, ben je dan verlicht? Dat zou het ego graag willen. Met een stralenkrans om zijn hoofd rondlopen en het aanzien en de goedkeuring van anderen verdienen. Zo lopen er veel verlichte ego's rond. De waarheid echter is het niet, want die is veel simpeler: er is geen ik. Alleen wij. Wij zijn verbonden, tot in de eeuwigheid. Daarom zeggen bepaalde Afrikaanse volkeren: ik ben omdat wij zijn. Zonder anderen is er geen *jij*. Jij bent helemaal niets. En toch volkomen *alles*. je bent zo nietig, dat de nietigste bacterie jou nog kan doden. En toch leef je. Eén ogenblik van onachtzaamheid op de snelweg, van jezelf of een ander, en je sterft. En toch ben je hier. Je leeft. Eeuwig. Wie anders dan captain Jack Sparrow kan de waarheid van het eeuwige leven illustreren?

Gibbs: *I don't get it, Jack. You had the chalices, the tear, the water - you could have lived forever!*

Jack Sparrow: *Who's to say I won't live forever? But, you know what? It's a pirate's life for me, savvy?*

Dan weer als een stofje in de wind, dan weer als een koning. Dan weer al een piraat, dan weer als een dauwdruppel. Je was hier al vanaf het begin der tijden. Jij bent het leven. En het niet leven. Voor je persoonlijkheid is geen plaats in de eeuwigheid, die valt weer van je af, als een blad dat van de boom valt en voeding wordt voor de boom om verder te groeien. Tot de boom op zijn beurt weer sterft, en voeding wordt voor het vuur. Alles is met alles verbonden, in één goddelijk web. Dat is de eeuwige Tao, ook wel de goddelijke Matrix. De eenheid. De Ene. Dat is je ware aard, en

die is zo oneindig veel meer waard dan de kleine toneelspeler die je nu speelt. Die moet sterven. Waarom? Omdat die nooit bestaan heeft, alleen in de droom. Al die tijd was je heel iets anders, iets diepers, iets dat alles gadesloeg zonder ook maar één moment in te grijpen. In de wetenschap dat dat wat eeuwig is, niet bespoedigd hoeft te worden.

*Ik stierf als mineraal en werd een plant.
Ik stierf als plant en werd een dier.
Ik stierf ook als plant om mens te worden.
Waarom zou ik bang zijn voor de dood,
als ik er nooit iets door verloor,
doch enkel erdoor won?
Mijn volgende stap zal zijn
dat ik mij verhef
naar de staat van engel.
Ook als engel zal ik sterven,
om te ontwaken in een staat
die alle bevassing te boven gaat.*
(Rumi)

54. EINDE OEFENING

*There was something formless and perfect
before the universe was born.*

It is serene. Empty.

Solitary. Unchanging.

Infinite. Eternally present.

It is the mother of the universe.

For lack of a better name,

I call it Tao . . .

(Lao Tze, Tao Te ching)

Daarmee zijn we aan het einde van dit boek gekomen. Je kent mij nu door en door, althans, mijn schaduwzijde. Ik heb mij aan de Taoïstische wetten gehouden en alles wat donker aan mij is, naar buiten gebracht. Wat licht aan mij is, hou ik binnen en cultiveer het daar, zodat het kan rijpen en groeien. De meeste mensen doen het, zoals je weet, andersom. Die doen net alsof ze mooi en goed zijn aan de buitenkant, maar o wee, als je ze toch eens beter leert kennen. Maar dit boek gaat niet over andere mensen. Sterker nog, het gaat niet eens over mij. Dit boek gaat over jou. Jij zou wakker worden, weet je nog? En wel NU. *Once upon a time never comes again.* Als niet nu, wanneer dan? Leef jij je dromen al, of ben je in de netten van de Matrix verstrikt? Durf je je geilste fantasieën uit te leven, of heb je jezelf al gecastreerd en gesteriliseerd? Durf je je schaduwkanten aan de wereld te laten zien zodat je werkelijk kunt groeien van binnenuit, of doe je jezelf nog altijd leuker voor dan je werkelijk bent? Alleen jij weet de antwoorden, want zoals ik al zei, dit boek gaat over jou. Ik neem de vrijheid om de laatste momenten die wij met elkaar nog hebben, een van mijn favoriete Matrix Guerilla's te quoten: U.G. Krishnamurti. Neem zijn woorden ter harte, verbrand al je geloof en alles waar je je aan vastklampt en ga leven in de volstrekte vrijheid. Geef je zoektocht naar de zin van het leven op en krijg weer zin *in* het leven. Dat is alles.

*Waarom zou het leven enige betekenis hebben?
Waarom zou het leven een doel moeten hebben?
Leven zelf is alles wat er is.
Jouw zoektocht naar spirituele betekenis
heeft van het leven een probleem gemaakt.
Men heeft je gevoed met al deze troep
over de ideale, perfecte, vredige, zinvolle
manier van leven en je wijdt al je energie aan het denken
over het leven in plaats van het ten volle te leven.
Hoe het ook zij, je leeft het en het maakt niet uit
hoe jij erover denkt.
Het leven moet doorgaan.*

Een uitspraak die mij nu, in de nadagen van onze verbintenis te binnen schiet is de prachtige uitspraak: 'Droom alsof je nog een heel leven voor je hebt, leef alsof het je laatste dag is'. Ik weet zelf uit eigen ervaring hoe het is om dromen te zien vervliegen, ziek te worden en langzaam van binnen dood te gaan. Pas toen ik mijn ziekte volledig kon accepteren, ermee kon zijn dat ik vaak doodmoe was, pas toen ik in kon stemmen met dat ik misschien wel binnenkort dood zou gaan, en mijn vrouw en kinderen achter zou laten, kwam de ommekeer.

Ik kan je een ding zeggen: ik ben weer levend. Springlevend.

Ik kom 's morgensvroeg met een brede glimlach mijn bed uit. Geniet van mijn kinderen en mijn heerlijke overspelige en liefdevolle, mooie vrouw. Mijn werk (als het tenminste niet meer dan 8 uur per week is...) Mijn muziekproducties. Muziek! *Music was my first love, and it will be my last.* Ik dans door het leven en geniet van iedere dans, mooi of lelijk.

Iedere dag als ik opsta, stel ik mijzelf de vraag die ik mij in mijn diepste duister stelde: waarom pleeg ik geen zelfmoord? Dan komt er een waslijst aan dingen die ik nog wil doen. Of er komt een SMS'je binnen als ik mijn telefoon aanzet, van een van mijn

minnaressen. Het leven heeft geen doel, geen *masterplan* dat ontcijferd moet worden; geen hiernamaals. Alleen een Hier-&-Nu-maals. Het Koninkrijk is hier en nu. Altijd geweest, gaat nooit weg. Hemel of hel is geen verweg gelegen oord na dit leven. Het is hier en nu. Zo binnen, zo buiten. Zo boven, zo beneden. Jij bent de schepper en de schepping.

Veel plezier met jouw creatie ;-p

Lars

Walter: *Ik ben ziek.*

Beaver: *Daar zijn we het wel over eens. De vraag is: wil je beter worden?*

Walter: *Dat lukt me niet.*

Beaver: *Ja, ja, je bent depressief. Lethargisch, niet in staat tot hedonisme. Word wakker! Boeken en pillen. Nutteloos snoepgoed. Je kijkt teveel make-over programma's. Alsof nieuwe meubels en een likje verf genoeg zijn om alles op te lossen. Wil je dat alles echt verandert? Ik bedoel echt verandert?*

Vergeet die make-over onzin dan.

Je moet het hele verdomde gebouw opblazen.

(The Beaver, Mel Gibson)

55. NASCHRIFT

Is onze Guerilla geslaagd? Hebben we de Heilige Huisjes van L'ego opgeblazen en zijn we verbonden met de eeuwige Tao, die ons vrijuit laat dansen, zingen, vrijen, scheten en lachen?

Geen idee: *you'll be the only judge...*

Misschien was alles waar we het over gehad hebben gewoon weer een van de vreemde uithoeken van het menselijk bewustzijn en zijn ongekende vermogens om te fantaseren. Misschien was alles maar gewoon een droom in een droom... Besluit voor jezelf, dit is je laatste test als Guerilla! Blijf je net als Morpheus geloven, tot aan het bittere eind...? Of blijf je dromen?

A Dream within a Dream

*Take this kiss upon the brow!
And, in parting from you now,
Thus much let me avow-
You are not wrong, who deem
That my days have been a dream;
Yet if hope has flown away
In a night, or in a day,
In a vision, or in none,
Is it therefore the less gone?
All that we see or seem
Is but a dream within a dream.*

*I stand amid the roar
Of a surf-tormented shore,
And I hold within my hand
Grains of the golden sand-
How few! yet how they creep
Through my fingers to the deep,
While I weep- while I weep!
O God! can I not grasp
Them with a tighter clasp?
O God! can I not save
One from the pitiless wave?
Is all that we see or seem
But a dream within a dream?
(Edgar Allen Poe)*